

Humor-morzsák

Életképeim

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Előszó
Tűzifa
Születésnap
Zsuzsi
Kitty a vakvezetőkutya
Miskolc - Kassa
Leleményes Kitty kutyám
E-mail Ilikének
Balatonboglár
Karikatúra
Diófa
Margit-sziget
Fantasztikus álom
Párvás
Telefonbeszélgetés
Az óvszeres ószeres
Szösszenetek az életünkből
Miau
Ciki Miki
Szőlőhegyen
Skype-társalgás
Mónika
Mátrafüred
Álom
Én, az izgága
Zuhanyfülke

Előszó

Könyvemet, bizonyos epizódokra tekintettel, az érettebb korosztálynak ajánlom. Ezen felül (és ez a fontosabb) olyan olvasónak, aki rendelkezik kellő empátiával a vakság, mint fogyatékosság, sajnálat és szájalom nélküli elfogadására.

Állapot, amivel együtt kell élni annak, akinek ez a sors adatott. Nem betegség, tehát a kudarokat egészségesen kell feldolgozni.

Helyzetemnél fogva életemet csetlések-botlások tarkítják. 25 történetet osztok meg az olvasóval, amiket szórakoztatónak találtam, még akkor is, ha a kívülálló esetleg bizonyos momentumokat inkább drámainak érez. 69 évet nem lehet végigkeseregni. Botlás utáni gödörbe esés engem mindig nevetésre készítet. A fizikai fájdalom pedig könnyebben múlik el. Humorral és kellő öniróniával rendelkezem más állapotom kompenzálására. Úgy, mint az a mozgássérült, aki különböző láb-hosszúsággal látta meg a napvilágot. Neki éppen annyival hosszabb az egyik lába, amennyivel a másik rövidebb. Történeteim életem 40 évét ölelik fel, de az utolsó tíz évben születtek. A megelőző 30 év felejtős a humor szempontjából. Születésemről bizonyára lenne mit írnom, de nem emlékszem rá, miközben jelen voltam. Ami viszont érdekes, szüleim előtte hat teljes évvel házasodtak össze, bennem mégis élénken él az esküvőjük. Pedig a fantáziájukban sem én játszottam a főszerepet, hanem a bátyám. Fentebb túloztam, amennyiben csetléseim soha nem voltak. Ami tény, vakon, de görbe tükörben szemlélem a világot.

Túzifa

Nem elég a történetek végét ismerni. Ahhoz, hogy pontos képet kapjunk, fontos tudni az előzményeket is. Ahogy a vicc csattanója sem értékelhető önmagában. Példaképeimtől, néhai tanítómesteremtől, a nagypapámtól, ezt illett volna megtanulnom. Illusztrálás gyanánt egy példa a múltból. 1962-t írtunk. Meglátogattam az öregeket és a nagymama fincsi disznótorossal vendégelt meg. Mivel Budapesten éltek, és soha nem volt sertésük, táplálkozás közben bátorkodtam megkérdezni, hol tettek szert erre a finom házi hurkára és kolbászra. Nagypapa pedig pechemre mesélni kezdett. Az első világháborúval indított. Utólag szerencsésnek mondhattam magamat, hiszen előadhatta volna (mint oly annyiszor), milyen volt az, mikor 1896-ban berukkolt katonának Ferenc József seregébe. Ám ő János barátjáról óhajtott szövegelni a disznótoros kapcsán, aki nálánál egy generációval mondhatta magát fiatalabbnak. Arra öt évtized távlatából nem emlékszem, mi volt az összefüggés a világháború és János bácsi - polgári foglalkozása sintér - között, de tény, ekkor kezdtem magamat jóllakottnak érezni. Mindketten járattuk a száunkat, csak más-más indíttatással. Azért hamarosan, úgy fél óra múlva kiderült, a disznótoros és a sintérség nincs összefüggésben. Ettől függetlenül nagymamám hiába kínált, nem óhajtottam repetázni. Örülhetett a nemleges válasznak, hogy nem eszem meg a vacsorájukat, mert hálából próbálta férje urát elhallgattatni.

- Apus! Miki nem a világháborúra kíváncsi.

- Rozina! Ne te beszélj, most én beszélek!

Rozina pedig elhallgatott. Megszokta az elmúlt ötvenhat évben, amióta együtt éltek. János bácsinak a fronton harcoló katonák élelmezéséről kellett gondoskodnia, persze nem egymagának. Később megjelent a konyhában Janka néni, aki a lányuk volt, és egyben az én keresztanyám.

- Apus, milyen zöldségeket hord maga itt össze az unokájának?

- Szóltál valamit, Janka?

Nagypapa ugyanis ekkor nyolcvannyolc éves volt, és ahogy tudom, ebben a korban az embernek nem csak a látása, de a hallása is romlik.

- Azt mondtam, igyon inkább egy fröccsöt, és hallgasson!

- Nem értem, mit mondasz, de nem is érdekel az asszony beszéd. Adjál inkább egy fröccsöt!

Janka néni az apukája génjeit örökölte. Megmakacsolta magát, és távozott a konyhából. Alig két óra alatt megtudtam, Kiss Jancsinak van három gyereke és rosszul élt az asszonnal. Miután külön mentek, János bácsi elköltözött „istenhátamögére” disznókat tartani. Több évtizedig nem találkoztak, de tavaly ideette a fene, mert megszorult anyagilag.

- Nagypapától akart kölcsönkérni pénzt?

- Nem vagyok bolond, meg aztán öreganyád nem is egyezett volna bele. 1000 forintot kért kölcsön, és adtam neki.

Soha nem tudtam meg, nagymama miben lett volna kerékkötő. Viszont egy év után - azaz előző nap - beállított a vén trotyli az adósságával, kamatként egy kis kóstolót hozott. (A nyolcvannyolc éves nagypapámhoz képest a vén trotyli annyi idős lehetett, mint most én.)

Nagypapa magas, szikár ember volt, és mint említettem, nyolcvan éves kora után megromlott a látása és a hallása is. Nagymama szerint, ha az öreg kiült a bérház elé a padra, a szép asszonyokat mindig meglátta. Nagymamám alacsony törekeny néni volt, haláláig jól működtek az

érzékszervei. Egyik alkalommal mentek ki a temetőbe az apám sírjához, aki szintén a gyermekük volt, és egy kukoricáson kellett áthaladniuk gyalog, hogy lerövidítsék az utat a rákoskeresztúri temető felé.

- Anyjuk, gyere mögöttem, hátranyújtom a sétatotom végét, fogd meg!

- Jól van, apus, csak ne siessél!

Nem sietett, csak míg ő egy nagyot lépett, addig nagymama kénytelen volt vagy hármat. Haladtak az egyszemélyes ösvényen. Nagymama nem nézett a lába elé. Feltételezem, elmerült a gondolataiba, hiszen biztonságban érezte magát a férje háta mögött. Egyszer csak nagypapa észlelte, hogy lekonyult a bot vége. Megfordult, és nem hitt a rossz szemének. Rozina sehol. Elkezdett kiabálni:

- Anyjuk hol vagy?

- Ferenc, nem mondtad, hogy árok van, és beleestem.

- Nem mondtam, nem mondtam, mert nem vettem észre, csak átléptem.

Mikor ezt nekem - a vak unokának - elmesélték, tiszteletlenül, de könnyeztem a röhögéstől.

Csak tudnám, hogy került elő emlékeimből a két öreg, mikor a balesetemet akartam leírni. Így kezdődött: tavaly - pontosabban tavaly előtt - Mókuci megkért arra, mivel bizonyos ablakokon a szúnyoghálók meghibásodtak, vegyem napirendre a cseréjüket! Mókucinak említtem, pedig mondhatnám, hogy életem fénye, ha a fénynek jelentősége lenne egy nem látó ember életében. Ami biztos, ő számomra az isten. Szeretem, de még soha nem láttam. Szokásomhoz híven, miután vettem az adását, biztosítottam róla, hétvégén tetőlécekből vágok anyagot a keretekhez fűrészgéppel, és abrikterrel legyalulom őket. Nekik pedig kiadtam feladatként, Gyöngyikével vásároljanak méterben szúnyoghálót. Van idejük rá, hiszen csupán kedd van. Tetőlécek maradtak a harminc évvel ezelőtti építkezésből. A továbbiakban először abban reménykedtem, hogy nem veszik meg a cuccot, majd miután megvették, csupán az maradt számomra, hátha megfelelnek az ígéretemről. A fizikai tevékenységtől igyekszem magamat távol tartani, mert utálok melózni. Szellemileg, az más, az nem fáraszt ki annyira, és lehet ülni csinálni. Ha mégis rászánom magam produktív munkavégzésre, abban fáradok ki, hogy utálok. Nekem kétszeres energia kell ahhoz, amit más fél gőzzel el tud végezni. Lehet, a főnökasszony megfeledezett róla, de elképzelhető az is, hogy kíméletes volt irányomba. Hétvégén nem tett említést, én pedig nem akartam zavarba hozni, hogy milyen feledékeny. Két évig pihent a szúnyogháló egy kiselezett könyvszekrényben a garázs mélyén. Néha, főleg nyáron, többször tettem említést, hogy illene megcselekednem, mit megkövetelt a haza, de szoktam volt mondani, fogalmam nincs, hová tettem a szúnyoghálót. Tegnapelőtt azonban kénytelen voltam venni Mókuci adását, mivel éppen ketten voltunk itthon.

- Mikuli, fel szeretném hívni a figyelmedet...

- Foglalt, momentán nem ér rá a figyelmem.

- Nem érdekel a nyomorod. Vagy megcsinálod az ablakokra a kereteket, vagy szólok a Józsinak, és jól lejáratlak.

- Momentán esik az eső, nem lehet az udvaron fűrészelni.

- Árukl el, ha ebben az időben temetnék a munkát, részt vennél a szertartáson?

- Hajajj! Bárkivel elmennék a temetésére karonfogva, és amikor hallanám, hogy eresztik le a koporsóját a gödörbe, képes lennék megkönnyezni, pedig hét éves korom óta nem sírtam.

- Hallgatom a konkrét válaszodat!

- Nem lehetne, hogy születésnapomig mindig én mosogatnék inkább?

Rám hagyta. Pontosabban sarkon fordult, és magamra hagyott. Megembereltem magamat. Sajnos elállt az eső is. Az udvarra kikészítve a barkácsgépet, mérőeszközöket, valamint a megmunkálendő léceket. Elkezdtem mérni, majd osztani és szorozni. Kiderült, ha jól számoltam, márpedig miért ne számoltam volna jól, még marad is egy három méteres tetőlécünk. Lényegében ezzel a napi penzumot teljesítettem. Visszavitettem a barkácsgépet a garázsba, hiszen ismét jöhet az eső. A házban együtt volt anya és lánya. Megfedtek csicsergő szavaikkal. Részben jólesett, hogy sok évtized alatt megismertek, más szempontból pedig fájt, hogy egy véleményen vannak. Kétségtelen, én is egy véleményen vagyok (magammal). Nyugtalan éjszakám volt, mert élt bennem a bizonyítási vágy. Tegnap hajnalban ismét kihurcolkodtam az udvarra, de Mókuci közölte, a szomszédok ilyen korán nem díjaznak a fűrészgép hangját. Igazat adtam neki, mert ez szokásommá vált, amióta egy fedél alatt élünk. Rövid, pár órás számítógép-nyüstölés után, elkészöntem tőlük és kivonultam a munkaterületre. Égett kezem alatt a munka. Alig két óra alatt három ablakhoz levágtam a keretléceket, de még meg is gyalultam őket. Csupán nyolc ablak maradt hátra, amikor némi malőr történt. Leficánkolt a vasasztalról a mérőeszközöm a talajra. Anélkül pedig nem folytathatom a tevékenységet, hiszen itt milliméterekről van szó, nem lehet saccolni. Vakon megtalálni valamit, ami elszabadult, na az a komoly feladat. Álltam négykézláb az asztal alatt, kezemmel simogattam a földet, mintha hízelegni akarnék neki, mikor is jobb fülemmel észleltem (ami nálam a bal), hogy megszólalt a kapucsengő. Ösztönös volt a cselekedetem. Hirtelen felemeltem a fejemet, mintha oda akarnék nézni a kapuhoz, egyrészt megfedkezve arról a tényről, hogy úgysem látnék semmit, másrészt figyelmen kívül hagyva, hogy egy nem túl szabályosan hegesztett vasasztal alatt tartózkodok, amiből kiálló fejbeverő akadályok vannak. Normál esetben tragédiának is felfogható, hogy a buksimon, a homlokom közepén a folyamatos bőrfelület ideiglenesen meg lett szakítva, ráadásul elkezdett csöpögni a drága vérem. Mire feltápászkodtam, levertem ruházatomról a föld szennyeződéseit és betámolyogtam a házba, a kétharmad által az is kiderült, valaki azért csengetett be, mert tűzifát akart eladni. Gyöngyike, látván a sebesülésemet, bepánikolt. Miközben anyukájával közölte, milyen cudarul jártam, kimosta vízzel a sebet és ideiglenes turbánt kaptam a buksimra. Mókuci pedig engedélyem nélkül hívta az orvosunkat, akivel hét és fél évenként szoktunk találkozni. Álltam a nappali ajtajában, egy füllel hallgattam, mit társalognak a telefonban. A másik fületem Gyöngyi bekötötte. Így sikerült turbánt csinálni. Nem túl diszkréten megjegyeztem a főnökasszony irányába, mondja meg a doktornőnek, bibis lett a kobakom. Túl hangosra sikerült, mert egyenesben vette az illetékes az adást, és elkezdett a rendelőben nevetni. Valami tetanuszról beszélt, és kérte, soron kívül menjünk be hozzá.

Ültem az anyós ülésen, és simiztem a fejemet.

- Gyöngyike, laza a kötés, mindjárt leesik.

- Azért laza, mert kötözés közben röhögtél, és mozgott a fejed. Nem baj, a füled megtartja, a doktornő pedig úgyis leveszi.

- Ha kórházba kerülök, meglátogattok?

- Igen, csak ahhoz tankolni kell, mert kifelé küldt a mutató.

- Te nem is sajnálsz engemet.

- Tudod, hogy sajnállak, csak most figyelnem kell a forgalmat.

A rendelő előtt valószínű utáltak minket, mert soron kívül mehettünk be a kezelésre.

- Régen láttam, mi történt magával?

- Doktornő kedves, régen én is láttam, de már majdnem elfelejtettem, milyen volt. Amúgy pedig rászédtek otthon egy kis munkára. Ez lett az eredménye.

- Nagyon csúnya ez a seb. Mibe ütötte bele a fejét?

- Az asztal lábába. A feleségem beszédet intézett hozzám, én pedig - szokásomhoz híven - kúszva közelítettem meg őt.

- Nem egy kardos menyecske a maga felesége.

- Azért még félhetek tőle.

- A kis ártatlan, ma született bárány.

- Valóban ártatlan vagyok.

- Minden férfi ezt mondja.

- Na ugye, hogy igazat mondok?

Megúsztam a szurit, valamint a munkát sem kell ideiglenesen folytatnom. Itthon behurcolkodtunk mindent a garázsba. A mérőszalagot pedig a diófa alatt találta meg a kisleány.

- Mókuci, szerinted hány emberöltő kellett volna ahhoz, hogy mi megtaláljuk, pár méterre az asztaltól?

- Gyöngyi elárulta, hogy lejárattál a rendelőben.

- Szerinted mit kellett volna mondanom, miért voltam az asztal alatt?

- Az igazat.

- Látod Mókuci, az fel sem vetődött bennem.

Születésnap

Néhai szüleim közakaratóból május első napján érkeztem ebbe az árnyékvilágba. Mondom én, mióta az eszemet tudom, de szüleim véleménye ebben megoszlott. Maradjunk annyiban: nem mindketten akartak, május első napja pedig fel sem vetődött bennük, mint határidő.

Gyerekként sokáig azt hittem, az én tiszteletemre vonul fel minden évben ezen a napon hazánk dolgozó népe. Az én születésem miatt ünnepnap - egyáltalán: értem kel fel a nap, sőt, még az orgona is nekem virágzik. Teltek az évek, fogytak az illúziók. Ma ott tartunk, kezelhetetlenebb periódusomban valamelyik családtagom teszi fel nyíltan nekem a kérdést: „Azt hiszed, miattad kel fel a nap?” Nem hiszem, és még arra is képes vagyok, hogy a születésnapomat munkával ünnepeljem. Ilyen volt a 60-dik is.

Az előző évről sok dió maradt a garázsban. Mivel szépen süttött a nap, gondoltam az udvaron imitálom a harkályt. Rekvizitumokat magam köré rakva elkezdtem a kopácsolást. Ettől aztán Gyöngyi is kedvet kapott a kerti munkához, és nekiállt kapálni. Gyöngyi kapál, Miki diót tör, közben társalognak. Ilyenkor a leggyakrabban elhangzó mondatok:

- Mit mondasz?
- Nem értettem a kérdésedet.
- Azt kérdeztem, mit mondasz, mert nem értettem.
- Mit nem lehet azon nem érteni, hogy elgurult egy dió?
- Azt lehet érteni, csak nem hallottam, mit mondasz.

Az ilyen értelmes társalgás arra jó, hogy az ember elvonja figyelmét a lényegről, és az én esetemben, egy férfias suhintással próbálja valamelyik ujjának formáját megváltoztatni kalapács segítségével. Júúújj, az nagyon tud fájni. Ráadásul ilyenkor elkövetem azt az értelmetlenséget, hogy hangosan szidom a kalapács felmenőit. Az ujjam ettől nem fáj kevésbé, viszont komoly esély van arra, hogy valamelyik szomszéd füléhez eljussanak nem odaillő szavaim. Gyöngyivel megismétlődik a fentebb vázolt épületes párbeszéd, ráadásul nem vallhatom be neki az igazat, mert az olyan szavakat nem szereti. Sajnos részemről az ilyesmi bármely munkafázisban előfordulhat, legyen villanszerelés, bútorcipelés vagy éppen falfűrés. Ez esetben azonban szépen gyűlt a törött dió, és a munka zajára megjelent csendes beszédű szomszédom a kerítésnél egy kis társalgásra. Tizen... sok éve vagyunk szomszédok, de én mindig kifogom. Amikor ő társalogni akar, vagy egy repülőgép érkezik, vagy a másik szomszédban beindítják a villanyfűrészt, esetleg a láncfűrészt.

- Miklós úr! Nálatok már érik a dió?
- Mit mondasz, Gyöngyike?
- Én nem szóltam semmit.

Naná, hogy a szomszéd megismételte a kérdését. Kivételesen eljutott a tudatomig. Képtelen vagyok leszoktatni arról, hogy urazzon, ráadásul a keresztnévemet sem szeretem ebben a formában. Szüleimnek tetszett, és engem ajándékoztak meg vele. Kalapáccsal a kezemben odamentem a kerítéshez, mert jó ürügynek tűnt egy kis társalgás a munka szüneteltetésére.

- Nem a dió, hanem az ötlet érett meg. Kénytelen vagyok a születésnapomon megtörni, mert a főnöksasszony kiadta a napiparancsot, azt pedig nem szabad megtagadni, mert csak szaporodik.

- Rózsika olyan harcias?
- Nem annyira, hiszen csak ritkán szokott megverni.
- Ja! Látom a dudorokat a fejedén.

Ezt a dumát szeretem előadni az ismerősöknek, hadd sajnáljanak. Itt tartottunk, amikor fejünk felett megjelent egy helikopter. Ettől kezdve társalgásunk igencsak egyoldalúra sikerült. Naná, hogy körözött. Láttá, két alak áll egymással szemben, köztük egy kerítés. Miközben az egyik járátja a száját, a másik fenyegetően lóbálja a kalapácsot. Nekem mindenesetre úgy tűnt, logikailag, hogy kedves szomszédom ezen nevezetes nap alkalmából elhalmozott jókívánságaival, csak azt nem tudtam, mikkel. Ezért nem köszöntem meg rögtön, hanem csak vigyorogtam. Próbáltam Gyöngyikét odahívni, tolmácsoljon szájról olvasással, de ő hallótávolságon kívülre ment. Amikor végre elcsendesedett a légtér, konstatálhattam, egyedül állok a kerítésnél, de nem sokáig, mert éppen távozni akartam, mikor megjelent ismét a szomszéd, kezében egy kölyökpezsgővel, amit születésnap ajándéknak szánt. Nagyon megköszöntem a kedvességét, de azért Gyöngyivel hozattam be a házba az üveget, részben, mert nem akartam, hogy mások is meglássák, miket szoktam fogyasztani, másrészt megszólalt a bunkofonom is.

- Tessék!
- Az én Istenem áldjon meg születésnapod alkalmából!
- Jé, a Marcsi! Mondtam már, hogy kedves vagy?
- Igen. Emlékszem rá, február 17-én tettél róla említést, amikor ebéd előtt megkínáltalak benneteket egy kis Hubertussal.
- Képzeld el, még mindig kedves vagy, pedig azóta sok víz lefolyt a mosogatóban. Viszont nem tudtam, hogy saját Istennel rendelkezel.
- Mikikém, otthon vagytok? Ha igen, kocsiba ülök, és megcibálom a rángatnivalódat.
- Ne fenyegezz! Essünk túl rajta, ha ez van megírva a vonalas füzetben!

Arra nem emlékszem, hogy ért véget a társalgás, csak arra, hogy vége lett, és egy óra múlva megérkezett egy nagy üveg Unicum, mögötte a Marcsi. Rövid nyalakodás a kapunál. Azért rövid, mert mikor beengedtem, mondtam neki, gyorsan jöjjön, mert nem szeretném, hogy a nyitott kapun bejöjjenek a legyek. De jó, hogy nem látom, milyen képet vágnak az emberek az ilyen szellemességem alkalmával. A házban üvegátadás közben jókívánságok megismétlése, valamint újabb nyalakodás. Beültünk a nappaliba. Rövid társalgás következett négyesben. Úgy emlékszem, mindenki mondta a magáét. Mikor a sajátunkból kifogytunk, Rózsika és Gyöngyi valami tevékenységbe kezdtek a szomszédos szobában.

- Végre elérkezett a soha vissza nem térő alkalom. Most nem menekülsz, sakkoznod kell velem. Kíváncsi vagyok, hogy sakkoztok vakon.

Meglátta a szekrénysoron a sakktáblát. Valóban, évek óta nyúz vele. Tudtam, ő másodosztályú sakkozó, különböző bajnokságokban játszik cége csapatában, még hozzá első táblán. Sajnos az elért eredményeit is ismerem, hiszen minden héten eldicsekszik az újabb fordulóval. Kénytelen voltam előadni a saját eredményeimet, mert beszélni jobban tudok, mint sakkozni.

- Hogy venné ki magát, ha vereséggel kellene hazatérned. Nem akarok szerénytelen lenni, de nekem is voltak az elmúlt ötven évben szép sikereim. Például H. Sándort sokszor kivettem, pedig kezdetben ő győzött ellenem. Említhetem N. Istvánt, K. Elemért, de akár Gy. Józsefet is.
- Nem ismerem ezeket a mestereket. Ki az a H. Sándor?

- Sajnos ő pár évvel ezelőtt meghalt. Nem ismerheted, mert annyira nem volt ismert név. Nekem igen, mert iskolatársak voltunk.

- Világos. Gondolom, a többi személy is iskolatársad volt.

- De nem ám, mert például Gy. József Rózsika volt gimnáziumi osztálytársának a férje, és elég rosszul sakkozik.

Azt hiszem, átlátott rajtam, mert felkelt az asztaltól, és odahozta a táblát.

- Felállítsam, vagy segítesz? Tényleg: honnan tudod, melyik a fehér és melyik a fekete?

- Onnan, hogy a fehér világos. Pontosabban logikai úton is ki lehet következtetni, mert amelyik nem fekete, az fehér.

- Már látom. A feketék fejébe egy szög van verve.

- Marcsi! Te tényleg komolyan gondolod, hogy sakkozzunk?

- Mi az, hogy komolyan? Már fel is állítottam.

- Rendben, akkor dugunk?

- Tegyük fel, hogy igen, de mit szól hozzá Rózsika?

- Vele is dugni szoktunk parti előtt. Jaj, te kis buta, nem tudod, mi az a dugás?

- Én ne tudnám, mikor három gyerekem van?

Ritkán szoktam sakkozni, de ha mégis, akkor ezt a szöveget mindig bedobom. A lényeg: gyerekkorunkban úgy szoktuk eldönteni, ki melyik színnel játszik, hogy egyikünk eldugott a kezeiben egy-egy gyalogot, a másik pedig választott. Az adott kézben lévő színnel játszott.

Túl a jópofiskodáson, mivel nem sok esélyt láttam a saját győzelmemre, felajánlottam, ő játsszon a táblán, én pedig hátat fordítok, és fejben játszom. Végül is győzött, de elég nehezen, én meg legalább a memóriámra lehettem büszke. Közben Gyöngyike az udvaron eltakarította munkám nyomait, és a sakkiparti után négyesben egy fergeteges kártyacsatát vívtunk. Finoman szólva - családi segítséggel - igencsak visszavágtam Marcsinak a sakkjátszmáért.

Zsuzsi

Hallottam, főnökasszony a konyhában tevékenykedik, ezért kimentem hozzá. Koromnál fogva egyre bölcsőbb vagyok. Jobb, ha elébe megyek a dolgoknak, és nem várom, hogy ő szólítson magához feladat végrehajtása céljából.

- Mit csinálsz?
 - Turkállok egy csirkében, közben gondolkodom.
 - Szerintem butaság azért kibelezni, hogy más anyagokkal töltsed meg az üreget.
 - Könnyen beszélsz, hiszen nem szereted a töltött csirkét.
 - Tudok valamiben segíteni?
 - Ha visszamégy a szobába, azzal segíthetsz a legtöbbet. Egyébként szép tanyasi csirke.
 - Azt honnan lehet tudni, hogy tanyasi?
 - Mondták a piacon.
 - Azt hittem, tájszólással csipogott.
 - Hahaha, de jó vicc volt. Különben tojást is akartunk venni, de nem kaptunk.
 - Ennek a mondatnak semmi értelme. Venni vagy kapni szerettetek volna?
 - Tulajdonképpen kapni, de pénzt is adtunk volna érte, ha nagyon muszáj.
 - Majd megkérdezem a Janitól, hátha van neki. Úristen, Mókuci, muzsikál a telefonod. Menjél be a szobába, vegyed fel!
 - Először is koszos a kezem, másodszor pedig a vonalas telefon cseng és nem muzsikál.
 - De annak idején én azt is neked adtam. Vigyázok addig a csirkére, nehogy elszaladjon. Tudod, nem szeretek telefonálni. Különben mindegy, mert elhallgatott.
 - Szokjál le róla, hogy letagadtatod magadat! A múltkor Anikó sem hitte el, hogy metszed a gyümölcsfákat.
 - Mert véletlenül hangosabban kérdeztem meg, ki keres engem. Kíváncsi voltam rá.
 - Megint cseng, menjél, vegyed fel, különben megsimogatom a kefefrizurádat ezzel a csirkebeles kezemmel!
- Kénytelen voltam besomfordálni a szobába.
- Itt én, ott ki?
 - Ott te, itt meg én. Add nekem a barátnőmet, légy szíves!
 - Majd ha már meguntam. Megkérdezem, akar-e veled beszélni. Ha nem tévedek, te vagy az Erik Erikája, ugye? Rózsika, beleztelenítsd magadat, mert Erika ízélni szeretne veled!
 - Olyat nem akarok, de beszélni szeretnék.
 - Ezek szerint Erik barátom a múltkor nem véletlenül panaszkodott nekem. Azt mondta, olyan vagy, mint a Szabadság szobor. Ha már felhívtál, megmondanád, hol lehet a környéken tojást és hegedűhúst kapni?
 - Nem is tudsz hegedülni.

- Persze, hogy nem tudok, ha nincs húr rajta. Képzeld el! Tegnap valaki csengetett. Ahogy szoktuk csinálni, Rózsika kiment a kapuhoz megkérdezni, ki bátorodik zavarni nyugdíjas napjainkat. Majd bejött és közölte: „a szomszéd keres.” Naná, hogy kivágtattam, és a teraszról harsányan köszöntöttem a szomszédot.

- Szevasz, Jani!

- Üdvözlöm, Miklós úr, én a Karcsi bácsi vagyok és egy nagy kérésem lenne magához.

- Rózsika elfelejtette az orromra kötni, ez egy másik tarka kutya. A négy szomszéd közül nem a Jani. Aranylakodalmuk lesz és szeretne szerenádot adni Margit néninek a kedvenc nótájával. Tudja, hogy én zenész vagyok. Nem lesz hálátlan érte, ha az ablakuk alatt elhegedülök a „Maros menti fenyves erdőt.” Ő fogja énekelni. Erika édes, tudnod kell, Karcsi bácsi inkább skandál, mint énekel. Nekem pedig valamikor volt hegedűm, és azon sok-sok gyakorlással elnyekeregtem az ominózus nótát. Sírt a kezemben a hegedű. El is adtam, de tavaly az utcában meghalt egy prímás és a fia nekem ajándékozta a régi hegedűjét. Ez viszont hirtelen. Ha addig élek is, felhúrozom, aztán mehet a szerenád. Majd készítek titokban felvételt róla. Az lesz ám az igazi zenei csemege.

- Miért vállaltad, ha nem tudsz hegedülni?

- Vacilláltam, de mikor kimondta a varázsszót, hogy ő fogja énekelni, azzal meggyőződtem. Hozzá képest Paganini szinten nyűvöm a vonót.

- Hegedűhúrt minden bizonnyal hegedűhúr boltban tudsz venni. Damil nem lesz jó?

- Miért? Van damilod?

- Nincsen, de a szomszédunk horgász.

- A Jani is az.

- Mármint melyik?

- Szomszéd is meg horgász is.

- Tojást a környéketeken lehet kapni. Friss, tanyasi tojást. Erik éppen most ment el venni.

- Erikám, a te Eriked is mindig úton van, mint a lócitrom. A környékünkön tanyasi tojást? Ezek szerint mi tanyán lakunk? Mókuci éppen most béltelenít a konyhában egy tanyasi tojásburkot.

- Így van kiírva náluk a kapura. Különböző régi ismerőseink a Zsuzsiék. Tölesek a harmadik párhuzamos utca. Ott befordulsz balra és a zöld kapu az övéké.

- Már csak az a kérdés, honnan fogom megtudni, melyik a zöld kapu?

- A barna után következik. Mindig megfeledekzem, hogy nem látsz. Tudod, veletek úgy beszélek, mintha látnátok.

- Mondták mások is, hogy nem hallatsz a hangunkon. Tehát balra el és ott a harmadik utca, mivel jobbra nincs is annyi. Aztán ott gondolom, megint balra a zöld kapuig.

- Ha jól emlékszem, a második kapu.

- Rendben. Rátok fogok hivatkozni, csak nehogy úgy járjak, mint középiskolás korában a Gyöngyike. A tanárnőjük ajánlott egy könyvet nekik, amit egy szaküzletben lehetett megvásárolni. Mondta, nyugodtan hivatkozzanak rá a boltban. Gyöngyikének szerencséje volt, hogy szülői kísérettel ment. Mindketten ott voltunk vele. Az üzletben közölték, elfogyott a készlet. Gyöngyike pedig előjött az aduással, és közölte a tanárnő nevét. Hallani kellett volna az úr hangváltozását. Átment falzettba. Tömören hozta tudomásunkra, az illető leírta magát

előtte. Nagyon úgy éreztük, Gyöngyikét csak Rózsikára és rám való tekintettel nem rúgta ki. Mindenesetre a tekintetéből ki lehetett olvasni, megveti az olyan személyt, akinek azzal a tanárnővel kapcsolata van. Csak azért mondom, mert nem szeretnék szégyenkezni miattatok a tojásvételnél.

- Aranyos vagy.

- Te is és kellemes a hangod. Nem értem Erik barátomat, aki azt mondja, önmagát szereti benned. Átadom a telefont a főnökasszonynak, én meg elindulok. Bár tudnod kell, évek óta nincs vakvezetőkutyánk, valamint a fehérbotot immár 30 éve likvidáltuk a házból. De hát majd fogok egy újságot a kezembe, azzal slattyogok. Régen, mikor kijöttem az intézetből, egy évig bot nélkül közlekedtem Pesten, akkor éreztem magamat biztonságban, ha az egyik kezemben fogtam valamit.

- Járj szerencsével, Miki barátom! Ha útközben eltévednél, kérdezd meg valakitől, hol vagy, majd hívjál fel, és segítek rátérni a helyes útra!

- Nem is rossz. Ha szerencsével járok, akkor nem kell újság sem a kezembe, majd ő segít. Isten veled, Erik Erikája.

- Könnyítsen lábad terhén az út, amíg ismét viszontlátjuk egymást, a Jóisten hordozzon tenyerén!

Átadtam a kézibeszélőt a főnökasszonynak, én pedig szerelést igazítottam, és elindultam. Útközben többen jöttek velem szembe, ketten köszöntek is, én meg fogadtam a köszönésüket, de mint kiderült, csak az egyik üdvözlés szólt nekem, mert a másakra reagáltak a túloldalról. Ilyen alkalmakkor nagyon szégyenlem magamat. Van egy fordítottja is, mikor konkrétan nekem köszönnek, de én nem válaszolok, mivel úgy érzem, másnak szól az üdvözlés. Ettől függetlenül elég simán értem célba. Igaz, az adott utcában kézzel érintettem a kerítést, hogy rátaláljak a zöld kapura. Csak tudnám, hol a csengő? Azt viszont nem találtam meg. Mint később kiderült, letették egészen alacsonyra, hogy az óvodás gyerekek is elérjék. Egy darabig simogattam a kapufél vasat, de mivel nem jöttem tőle izgalomba, a kapu meg nem reagált, így abbahagytam, és elkezdtem töprengeni. A kopogást, mint olyat, kapásból elvettem, mert nem tűnt hatékonynak. Kiabálni nem akartam, az olyan falusias. Maradt az egyedüli eredményre vezető megoldás, bemászok a kapu tetején. Igen ám, de ha benn leszek az udvaron, honnan tudom, hol a ház bejárata? Megoldódott a gordiuszi csomó. A közelben nyílt egy ajtó, majd a következő pillanatban, Bumm! Velem szemben a kapu túloldalán egy hatalmas eb. Szerencsém volt, hangot adott, így azután véletlenül se gondolhattam, hogy a tojásos Zsuzsi érkezett meg.

- Jaj, kutyus, ne haragudjál annyira rám! Szóljál a gazdinak!

- Fogd már be a pofádat!

Ez utóbbi mondat a kutyának szólt, egy magas hangú tanyasi tojásostól a háttérből. Ettől függetlenül én is elhallgattam, biztos, ami biztos, hátha mégsem a kutyát illette. Odaérve a kutya mellé, barátságosan üdvözölt engemet, mint olyan személyt, akit immár sok éve ismer.

- Szoktam magukat látni a buszon a fehér kutyájával meg a feleségével és a kislányukkal.

Imádom ezt a dumát. Minket mindenki ismer, ráadásul mindenki a fehér kutyával meg a kislánnyal. A kutya 20 éve elköltözött az örök vadászmezőkre, a kislány pedig sok-sok éve nagy lány. De mindegy, nem magyarázkodtam. Én vagyok és kész.

- Hölgyem, engem önökhöz irányított az Erik Erikája, mondván, önöknek van tojásuk.

- Sokszor elnézem, milyen okos az a kutya.

- Már meghalt.
 - Meeeghaaaalt?!
 - Igen, 20 éve.
 - Így elmúlt az idő?
 - Sajnos. Azóta volt másik négy kutyám is.
 - A kislányuk jól van?
 - Momentán nem tudom, mert reggel találkoztam vele utoljára. Tanít az iskolában.
 - Jézusom, csak nem a Gyöngyi néni az a kislány? Megjegyzem, Gergőnek szoktam mondani, hogy nagyon hasonlít a maguk lányára.
 - Igen, csak az elmúlt huszonév alatt nagyobb lett.
 - De hát Gyöngyi néni tanítja a kislányomat.
 - Ehhez nem tudok hozzászólni, mert kevés tanítványát ismerem.
 - Jaj, de faragatlan vagyok. Ne itt beszéljessünk a kapuban, mindjárt hozom a kulcsot, és beengedem magát. Különben Erik is itt van nálunk.
- Bement a kulcsért, a kutya meg utána, csak előbb picit kidugta a farkát a kapu rácsán. Én meg magamban megfogadtam, kétszer voltam itt tojást vásárolni. Mindenről beszélünk, aztán a végén kiderül, csak a Gergőnek van tojása. Tényleg, ki az a Gergő, akivel szokott beszélgetni a Gyöngyiről? Nem volt időm tovább töprengeni, mert ismerős hang ütötte meg lapát füleimet az udvar felől.
- Szia, Mikulás. Hát te, hogy kerülsz ide?
 - Szia, Erik barátom. Engem a feleséged küldött, hogy vigyelek haza.
 - Ehhez képest nem lehetett túl sürgős, mert Zsuzsival enyelegetek a kapuban.
 - Ez igaz, ő bentről, én meg kintről enyelegetem a cél érdekében. Tojást akarok venni.
 - Azt hittem, hogy tojást.
 - A tojás az egy folyamat, engem pedig a végtermék érdekel.
 - Engem is. Azért jöttem, de elég nehezen sikerült kapun belülré kerülnöm. Elmesélem neked szó szerint, hogy nyihoghassál rajta. Úgy kezdődött, Erika elküldött tojásért. Csengetek, kopogok, de nem nagy eredménnyel.
 - Téged is a kutya fogadott?
 - Nem, majdnem a Gergő. Folytatom onnan, hogy Gergő után Zsuzsi is kijött, de én még mindig az utcán voltam. Próbálom szó szerint idézni:
- „- Hát te?
- Mi az, hogy „hát te?”
 - Jövök ki a házból, mennék hátra megetetni a nyulakat, aztán látom, hogy állsz a kapunál.
 - Te, Zsuzsi, ne izélj már, mert olyat mondok, hogy magam is megbánom!
 - Tudom, megkéred a kezemet.
 - Hülye vagyok én, hogy a kezedre blazírozzak? Ahogy így drótkerítésen keresztül végignézek rajtad, lennének jobb ötleteim is, mint a kezed. De ha már ilyen kedélyesen eltársalunk, nincs kedved beengedni?

- Várjál, hozok kulcsot a kapuhoz!

- Köszí! Negyedórával ezelőtt Gergő, a férjed is türelemre intett. Kijött a házból, éppen akkor értem ide, közölte velem, várjak, mindjárt hozza a kulcsot. Azzal visszament, én meg gyökere-
ret eresztettem itt a kapu előtt.

- Szegény Erik fiú! Egyúttal a kulcs mellett kést is hozok, hogy elvágjam a gyökere-
det. Megjegyzem, Gergő nincs itthon. Mikor te találkoztál vele, akkor ment vissza a „Becsület
süllyesztőbe.”

- Hidd el, nem akarok neked udvarolni! Éppen ezért, ha a kisebbik lányodat hazahoztad az
óvodából, küldjed őt ki, mert úgy tetszik, vele lehet a legértelmesebben kommunikálni. Azért
megismétlem, Gergő visszament a házba.”

Kihozta a kulcsot, a kezembe nyomta.

„- Engedd be magadat! Én addig a végére járok, hová tűnt ez az anyaszomorító.”

Kizártam, majd magam után bezártam a kaput, és nem túl határozott léptekkel elindultam a
ház bejárata felé. Bentről ugyanis Csuli, a ház kedvence, barátságtalan hangokat adott ki.
Csuli a kis 60 kilós kuvaszkutya. Kétségtelen, én nálánál is nagyobb vagyok, főleg magasabb,
de súlyban is ráverek vagy 15 kilót. Ugyanakkor ha kedve támad engem megharapni, képtelen
lennék viszonzni a harapását. Így azután álltam a teraszon az ajtón kívül, várva a jó sze-
rencsémre. Közben fokozódott bennem az ellenszenv a feleségem iránt, aki fejébe vette, hogy
madártejet csinál, de nem elégedett meg az én két tojásommal. Átküldött ezekhez a sötét
alakokhoz, hogy vegyek tőlük vagy húsz frisset. Na végre! Hallom, ajtó csukódik a házban, és
kihallatszik a „tömör gyönyör” hangja, ahogy kedvesen csitítja az ölebet.

„- Tűnés innen az ajtótól, és fogd be a pofádat!”

Oldalra lépek egyet a biztonság kedvéért, látom, mozdul a kilincs. Az ajtónyílásban meg-
jelenik Zsuzsi, a szoknyája alól kikandikál két fehér lógó fül, meg egy vicsorgó szája. Ez az a
szituáció, amikor bármennyire is kíváncsi csaj, mégsem lenne kedvem megnézni, a párhuza-
mosok hol találkoznak. Anélkül is tudom, nem a végtelenben.

„- Gyere be, ne bambuljál itt a teraszon! Igazad volt. Megtaláltam azt a hóhányót.”

Összeszedtem minden bátorságomat, igyekeztem lazára venni a figurát.

„- Pacsit!

- Csuli nem tud pacsit adni, de ha igényeled, helyettem összepuszkodhatsz vele.”

Nem igényeltem. Zsuzsival képen nyaltuk egymást mindkét orcánkon, a fordulónál még az
orrunk is összeütközött. Közben annyira bátor lettem, hogy elkezdtem mosolyogni, mert Csuli
szája éppen olyan helyen érintette a nadrágomat, amiből, ha csonkítás következne, hitvesem
biztos sírva fakadna, hogy további életét a mindennapi betevő nélkül kell leélnie.

„- Férjem uram totál elzsibbadt. Dél előtt jutalmat kaptak a cégnél, abból leszopta magát. Most
guggol a kertben, szemben a slaggal. Kezében egy megszeppent nyuszi. Azt mondja, ha
visszarakja a nyulat a ketrecbe, őt fogja megharapni a kígyó. Engem mindenesetre elzavart,
mondván, félt, nehogy belém marjon a kobra.”

A hülye Csuli, közben helyet változtatott, a gazdaasszonya szoknyája alól befeküdt az asztal
alá.

„- Erika átküldött hozzátok, hogy vegyek húsz darab tojást.

- Megkapod ingyen, ha segítesz Gergőt lefektetni.

- Lefektetem én egyedül is. Kimegyek, aztán kap egy horgot az állcsúcsára, tudom isten, azonnal lefekszik. Jé! Úgy látom, Miki barátom ácsorog a kaputok előtt.
- Nem ismerek semmiféle Mikit. Tényleg van ott valaki. Ha a barátod, akkor fogadjad kellő tisztelettel!”
- Nos, Mikikém, innen már ismered a történetet. Nekem mondta, hogy engedjelek be, de a kutyanak nyitotta ki a teraszajtót, majd ő is kiloholt Csuli után. Most pedig úgy látom, se kutya, se Zsuzsi a házban. Nem segítenél nekem Gergőt lefektetni?
- De igen. Azt hiszem, azért jöttem. Erikának majd mondd meg, hogy... különben ne mondjal semmit neki. Majd én beolvasok, ha szerzett damilt a szomszédtól.
- Miféle damilt?
- Hosszú, nem érdekes, most nincs időnk a mesélésre. Hol van az a Gergő?

Kitty a vakvezetőkutya

Kitty kutyám elmúlt három hónapos. Mivel hat hetes korában vásároltam a tenyésztőtől, azóta eltelt ismét hat hét. Ez az én olvasatomban annyit jelent, hogy egyedül vigyem a kutyámat a napi egészségügyi sétákra. Zuglóban lakunk. Szerencsémre közelben van a Lumumba utca (Róna utca), melynek egy részén remek kutyafuttató található. Széles füves rész a gyalogjárdával párhuzamosan. Ott elengedhetem, hogy kimozoghassa magát az egész napos lakáson belüli, kényszerű visszafogottságból. Fajtájára nézve kuvasz ökelme, még hozzá kuvaszok között is a makacsabb fajtából. Természetesen előbb áttanulmányoztam a szakirodalmat, mielőtt belefogtam volna a nevelésbe.

(Ha a kutyát tanítod, mindig legyen nálad jutalomfalat. Ha a parancsot végrehajtja, dicséret mellett jutalmazd!)

Apróra darabolt borsajt a zsebbe, póráz a kutya nyakára, indulhatunk! A futtató mellett leveszem a pórázt, és elengedem a kutyát. A sok kutya között hancúrozza ki magát. Én pedig sétálgatok az egyenes, forgalomtól mentes járdán. Pár perc múlva jön az első próba: „Kitty hozzám!” A vezényszót ismeri, hiszen az elmúlt hetek alatt rögződött benne. Igaz, elsősorban zárt térben szoktam magamhoz hívni, de lényeg, hogy felfigyel a „Hozzám!”-ra. Van a nyakában egy pici csengő, ami azt a célt szolgálja, hogy állandó visszajelzésem legyen a tartózkodásáról. Hívom egyszer, hívom másodszor, mi több, harmadszor is. A csengő nem közeledik. Valószínű, az én kutyám megsüketült. Na persze, hiszen otthon is elsősorban a kajára mozdul. Elő a borsajtot! Ujjaim között a sajtdarab, és ismét hívom. Nem igényelte a túlzott unszólást, megjelent. Óvatosan kihúzta lenyújtott ujjaim közül a sajtot, és iszkolt volna tovább, de a másik kezemmel megfogtam a nyakörvét, hogy rátegyem a karabinert. Úgy gondoltam, egy kicsit sétálok vele a járdán, aztán ismét elengedem. Nem díjazta a gondolatomat, mert próbált volna szabadulni. De az erősebb kutya győz. Ez történetesen én voltam. Rövid séta, aztán levettem a pórázt róla. „Mehetsz!” Jók voltak a reflexei, mert a „Mehetsz!” vezényszóra úgy kilötte magát, hogy éppen csak talpon tudtam maradni a rántástól. Természetesen rájöttem, hibáztam, hiszen büntetni és dicsérni egyszerre nem szabad. Márpedig a pórázra vétel, az kifejezetten büntetés volt neki. Legközelebb csak odahívom, és miközben megkapja a jutalomfalatot, megsimogatom, és megdicsérem, aztán tovább engedem. Jutalomfalat ismét a kezemben. „Kitty hozzám!” Többszöri ismétlés után, talán mert meg akart könyörölni rajtam, kegyeskedett odajönni. Szimatolja a kezemet, és próbálja a borsajtot a magáévá tenni. Gondoltam, amikor elengedem a sajtot, közben a másik kezemmel megsimogatom. Így is tettem volna, ha a volna, ott nem lett volna. Amikor meglátta, hogy mozdul a másik kezem, döntött magában. Ő nem éhes. Ő nem szereti a borsajtot, és egyáltalán: egy valamirevaló kutya adjon magára! Legyen önérzete. Lenyújtott jobb kezemben a sajttal, bal kezemmel a levegőben, megkövülten álltam. Én is makacs vagyok, nemcsak a kutyám. Sokszor lejátszottuk a történetet, mindig hagyva pár perc szünetet, hátha a feledés homályába merül az első kudarca. Közben többször gondoltam arra, kérek egy képzett kutyát az iskolából. Fölösleges volt ilyen nagy fába vágni a fejszemet, hogy majd magam kiképezem. Persze lemondhatok a kutya-képzésről, most azonban haza kéne mennünk. Mit tegyek, ha a harmadik próbálkozásom óta nem is figyel rám? Jött az isteni sugallat. Ha nem akarom eljátszani a falkavezért, talán javulnak esélyeim. Az az ötletem született, próbáljak meg én is kicsi lenni! Ő már persze nem volt olyan kicsike, a három hónapos kora ellenére sem. De ő a kutyák között volt nagy. Én pedig, ha leguggolok, akkor a többi falkavezér között leszek kicsi. Guggolok a füben, kezemben a borsajt, és valami csoda történt. Ez a piszok kutya folyamatosan figyelhetett engemet, mert alighogy kimondtam a vezényszót, ott termett. A jó gazda pedig elérzékenyült. Ha majd valamikor tanult vakvezetőkutya lesz belőle, az életemet fogom rábízni. Lám, máris

milyen empátiával viseltetik irántam. Ugyanakkor, ha már idejött, muszáj pórázra vennem, mert órák óta kísérletezek. Otthon kihűl a vacsora. A dicséret nem maradt el, de a póráz a nyakára került. Következett a töprengés: ha ismét elengedem, egészen biztos, hogy visszajön, amennyiben felveszem az előző pozitúrámat. Okos ember a más kárán tanul... Én nem ebbe a kategóriába tartoztam. Kitty ismét szabadon, én pedig sétálok. Következik a mutatvány. Börsajt, guggolás, hívás. Majdnem teljes a siker. Csengő közeledik, már az ujjaimat csapkodja a nyelvével. Engemet pedig sürget az idő. Bal kezem megindul a nyakörv felé. A csengő vészesen távolodni kezdett, de előtte egy harapás a sajtot fogó kezembe. A kutya-futtatásnak az lett a vége, valahogy hazabotorkáltam, kezemben a pórázzal. A lakásajtóban a kutyám fogadott nagy farkcsóválással. Teljesen úgy nézett ki, még neki áll feljebb. Mintha kérdőre akart volna vonni: „Ugyan már mi tartott ilyen sokáig? Hol jártál falkavezér?”

Miskolc - Kassa

Október 8-án pénteken pedagógus kiránduláson voltunk Szlovákiában. Ez némileg sántít, amennyiben én egyáltalán nem voltam, csak családunk kétharmada. Viszont szerettem volna korszerűen fogalmazni ezzel a fejedelmi többessel.

*

Minap hallottam a rádióban, kisgyerekekről szóló műsorban, az anyuka mondja: „bölcshődébe jár a kislányom, de már fél éve szobatiszták vagyunk.” Másik alkalommal meg azt hallom, szintén egy kellemes hangú anyukától: „kisebesedik a jobb cicim, mikor szopunk”. Ez utóbbi, mikor hallottam, beindította a fantáziámat. Vajon milyen összetételben szopnak, és ha egyiküknek nem jó, miért csinálják?

Felhívtam telefonon egyik cimborámat, és mondta, „otthol” van, de, ha nagyon szeretném, átjön hozzám „biciglivél”. Mivel sürgős volt, negyedóra múlva megérkezett és közölte, az udvaron elszívja a „cigerettát”, mert tudja, nálunk a házban nem szabad füstölni. Kétségtelen, nem nyelvész a barátom, viszont fizika-matematika tanár. Nem értem nyelvünknek ezeket a vadhajtásait.

*

A kirándulás előtt két nappal derült ki, anya és lánya mindketten elmennek. A 600 kilométeres buszos utazás alatt pedig enni és inni kell. Így azután Gyöngyike szerdán bevásárolt. Igen ám, de időközönként meglepedezik arról, hogy kommunikáljon velünk. Délután hazahozta a cuccot, a süteményeket kirakta egy tálcára, majd felment az emeletre tevékenykedni. Én pedig az idő alatt megéheztem. Kinn a konyhában tapasztaltam nagy örömmel, az asztalon, annál a helynél, ahol ülni szoktam, van egy tálca finomság. Gondoltam, biztos, ami biztos, nem kérdezősködöm, honnan kerültek oda a cuccok, valószínű, nekem szánta valaki. Tévedtem, de akkor már mindegy volt, mert elfogyott.

- Megetted a süteményeket, amiket el akartunk vinni?
- Gyöngyike, bizony ez a tényállás. Vigasztaljon a tudat, finomak voltak.
- A Kovács-pékség úgy hirdeti magát, hogy 17 óra után minden termékükért fele annyit kell fizetni. Beülünk a kocsiba, aztán jól bevásárolunk, hogy péntekre neked is maradjon.
- Te pedig azt tudod, nem szeretek sehova menni.
- De igenis, jössz velem! Egy kedves hölgy a kiszolgáló. Te pedig ékes szavaiddal a tehenből is ki tudod beszélni a borjút. Majd kinyitod a szövegládát, aztán előhossa a finomságokat jó olcsón.
- Gyöngyike! még soha nem láttam kedves tehenet.
- Kedves hölgyet említettem. A tehenes megjegyzésemmel becses személyedet kívántam magasztalni.
- Ne hízelegj, nem hagyom magam levenni a lábamról!
- Szó nincs hízelgésről. Megetted az útravalónkat. Menj, nyissad a kaput, én meg kiállok a kocsival a garázsból!

*

Útközben közöltem vele, megpróbálom jóvátenni a vétkeimet. Ezért az üzletajtón én fogok belépni előbb, elvégre a kocsmába is mindig a férfinak kell előre menni. A pékségre momentán nem tudom, milyen illemszabályok vonatkoznak. Azt tudom, a buszról nekem kell előbb leszállnom, aztán megfogni a mögöttem jövő hölgy kezét, és lesegíteni. Egyszer megpróbáltam, de elment a kedvem tőle. Várakoztunk Rózsikával a leszálláshoz. Nyílt az ajtó, én leléptem, majd felnyúlva megfogtam egy szőrös kezét, ami nem hozzá tartozott, mert eléfurakodtak. Viszont az úr megköszönte a figyelmességemet.

Belépve a jó illatú üzletbe, illedelmesen mondtam:

- Jó napot kívánok!

Semmi válasz, ezért megismételtem:

- Jó napot kívánok!

- Igeen! Mit óhajtanak?

És még erre mondta Gyöngyike, hogy „kedves hölgy.” Olyan a hangja, mint egy kiherélt srácnak, ráadásul köszönni sem tud, amire mindig allergiás vagyok. Már azt sem csípem, ha az illető odabök egy jónapotot. Ezt sem szoktam érteni, miért nem lehet hozzátenni, hogy „kívánok?” Belekezdtem, miket akarunk venni, de Gyöngyike átvette a szót. Ismer, tudta, ez nem az a szituáció, amikor én kibeszélem a tehénből a borjút. Dolgunk végeztével kiderült, nem az a kedves hölgy volt, hanem egy fiatal srác.

*

Csütörtökön reggel Rózsikához intéztem kíváncsi kérdésemet:

- Hány euró dugipénzetek van?

- Semennyi. Minek az, mikor az iskola fizeti a belépőket mindenhová, és ebédet is kapunk?

- Pisilésre hány eurót szán az iskola?

- Jaj tényleg, igazad van. Hol lehet olyat venni?

Erről eszembe jutott egy tavalyi történet. A kisleányokkal elmentem ruhaneműt vásárolni egy budapesti nagy áruházba. Maximum fél órája járkálhattunk a ruhasorok között, mikor felvetette, meg kéne látogatni a toalettet. Nyomulnak a vidékiek végig a hosszú emeleten. De tempósan ám. A célnál kiderült, nem úgy van az, kerek százas nélkül oda nem lehet bemenni. Az meg nálunk egy darab sem volt. Mondta a wc-s néni, valahol, valamelyik osztályon vált-suk fel a pénzünket! Uzsgyi, rohanás valahová. Nyargaltunk, közben folyamatosan mondogattam: „bocsánat, bocsánat!” Végre fékeztünk egy édességárusnál. Két darab kakasnyalókát vettünk, és volt pár darab százasunk is. Irány vissza az olyannyira kívánt helyre. Megálltam az előtérben várakozni a női toalett előtt, kezemben két kakasnyalóka és egy retikül. Mögöttem meg sorba álltak a hölgyek. Olyan ciki volt. Én nem tudtam, hogy sorba állnak a férfi mögött a női wc-nél, ráadásul nekem nem is volt szándékomban bemenni. Este, mikor hazaértünk, Rózsikának átadtam a két nyalókát, két szép pulóver és egy blúz kíséretében. Még most is eluralkodik rajtam a rossz érzés, hogy a kakasnyalókaimat figyelmen kívül hagyta.

Visszatérve a főcsapásra, leültem, és elkezdtem telefonálni euró ügyben. Gondoltam, ha rábukkanok a beszerzési helyre, veszünk százat, az biztos elég lesz egy napra. Igen ám, de kiderült, bár város vagyunk, de eurót a környékünkön nem lehet kapni. Mikor túl voltam négy telefonon, úgy döntöttem, emelek az összegem, legalább azzal juttatom kifejezésre, milyen fontos dolgot intézek. 200-nál derült ki, abban a bevásárló központban is árulnak, ahol rendszeres vásárlók vagyunk. Ráadásul a telefonközpontos hölgy elárulta, délután ő is venni akar, de nem tudja, momentán mennyiért vesztegetik. Úgy saccolja, 300-nál nem kerülhet többre.

Mikor célba értem, és közölték, 275 forintért vesztegetik, de csak akkor, ha fél órán belül megvásárolom náluk, úgy megörültem, hogy végül 300-at vettünk.

*

Pénteken hajnalban távozott a kétharmad, én meg itthon maradtam a terveimmel. Az ilyen magányos napokra mindig túlprogramozom magamat. Sütni-főzni nem fogok, mert kudarc kudarc hátán, az mindig rosszul sül el. Rámolnom kell az üvegezett verandán, egy ajtózárat kicserélni a konyhában, mivel egyedül leszek későn estig, készítek pár hangfelvételt zongorával. Kitűnő alkalom, hiszen nincs, aki belezörögjön a felvételbe. Ezen felül, ha még lesz időm, megírok 29 darab CD-t. Ami biztos, mivel még nagyon fiatal az idő, elszívok egy pipát, aztán lepihenek.

Rózsikáék óránként felhívtak, mesélték, merre járnak. Minden alkalommal a program: a tanári kar sorba áll egy wc előtt. 50 személyes autóbusz, ha 40 törpe vízmű utazik rajta, igencsak túlterhelt a járgány. Nincs kedvem idegeskedni, valamit csinállok, aztán közbeszól a telefon. Ha átértek a határon, onnan már nem nagyon hívnak. Este tízig bőven lesz időm elintézni, amiket beterveztem. Miskolc mellett elhaladva hívtak utoljára. Adtam fél órát magamnak, aztán elindultam, hogy rendet rakjak a verandán.

Leleményes Kitty kutyám

Ülök az irodámban. Mellettem fekszik Kitty kutyám. Fülel a telefon kézibeszélője, és mint hűséges férj, éppen a feleségemmel társalgok. Arra eszmélek, egy kopogás az ajtón, de mielőtt engedélyt adnék a belépésre, sarkig tárul, és nagy hanggal megérkezik a kézbesítőnőnk. Jó szokásához híven, harsányan üdvözl:

- Szevasz, Miki!... Nem mégy ki a szoknyám alól!

Erre a felszólításra köpni-nyelni nem tudtam, tekintettel azon körülményre, hogy a fülel ott lógott a feleségem, aki egyenesen hallotta a kolléganő tiltakozását. Talán nem szerénységtelenség, ha bátran kijelentem, nem ilyen szoknya-emelgetőnek ismerte a férjét. Természetesen nem én voltam az, aki ilyen hirtelen aktivizálta magát, hanem a kutyám. Végül egy vakvezetőkutya is lehet leszbikus.

*

Zuglóba megyek, anyukámat meglátogatni a hetes busszal. A Gizella utcánál kell leszállni, ezért mikor közeledünk a megállóhoz, felállok az ülésről, és kutyámnak kiadom a parancsot:

- Ajtóhoz!

Kivételesen, mivel elől ültem, ezért az első ajtóhoz kellett mennie, hogy leszálljunk. Valamit csinálhattak a megállóban, mert pár méterrel tovább ment a busz, de Kitty kutyám türelmetlenkedni kezdett, és beugatott a fülkébe, így közölve leszállási szándékunkat. A vezető mosolyogva mondta:

- Ne türelmetlenkedj, látod, már nyitom is az ajtót!

Az ajtó nyílt, Kitty pedig farkával megkopogtatta a vezetőfülkét. Ez utóbbi persze nem a vezetőnek szólt, hanem a nyíló ajtót köszöntötte farkcsóválással.

*

Egy időben vitaminhiánya volt, és előszeretettel rágta a jobb első lábának térdhajlatát, minek következménye az lett, hogy naponta befújtuk spray-vel, aminek a nevét is elfelejtettem, de tény, egy vékony hártaréteget képezett a seben. Szegény kutyám, olyannyira félt ettől a spray-től, mikor meglátta kezemben a flakont, menekülőre vette a figurát. Gondoltam egy nagyot: megkérem Jóskát, segítsen leápolni ebemet. Jóska az akkori telefonműszerészem volt. Majd én lefogom a kutyát, ő pedig nyomja a sebre az akármit. Sikerült a szobám közepén elkapni, és lefektetni a padlóra (mármint Kitty-t és nem a Jóskát) ;), de a biztonság kedvéért ráültem, mert egy ekkora állatot elég nehéz eltéríteni a szándékától. Márpedig én voltam a falkavezér, és nem szerettem volna, ha a tekintélyemen csorba esik. Ülök a kutyán, Jóska, kezében a flakonnal guggol az eb elejénél, és megnyomja a gombot. A másodperc törtrésze alatt zajlott le az esemény, hogy én az egyik sarokban feküdtem egy felborult fotel lábai között, Jóska pedig a nyitott ajtó küszöbén. Kitty pedig eltűnt valahol az épületben.

*

Ötmeletes irodaház földszintjén dolgoztam. Kitty pedig előszeretettel kódorgott napközben a házban mindenfelé. Alapjában véve lusta kutya volt, de a hasáért minden áldozatra kész. Egészen biztos, az érzelmi skáláján csak a második helyet foglaltam el, a hasa után. Bóklá- szott a házban, mert tudta, abból neki haszna lehet. Vagy a kutya iránti szeretetből, vagy azért, hogy „menj már a fenébe”, de tény, sokan adtak neki enni. Rendszeresen előfordult, mennék már haza, de a kutyám sehol. Ilyenkor irány a zárt udvar, és kiabálok:

- Kitty hozzám!

Általában jött is azonnal, és ahogy azt kell, beállt a bal lábam mellé, és orrával megérintette a kezemet. Ha nem így csinálta, akkor nem voltam hajlandó tudomást szerezni róla. Sokáig kellett rá tanítani, de sikerült. Egyik alkalommal hiába dörgedelmeskedtem, a kutya csak nem érkezett. Hallom, a szobámban megszólal a telefon. Bementem felvenni, és az ötödik emeletről egy kolléganő közölte velem, Kitty várja fenn a liftet, mindjárt lejön vele. Akkor tudtam meg, ez a pizsok kutya gyalog nem volt hajlandó felmenni az ötödikre. Várta a liftet a földszinten, és ha valaki ment felfelé, ő is ment vele. Na persze, az ötödiken volt többek között a konyha is.

E-mail Ilike-nek

Címzett: Ilike

Tárgy: válasz

Kedves Ilike névre hallgató adresszált!

Mindenekelőtt, örömmel tudatom veled, balesetmentesen sikerült végrehajtanom a mai napra számomra meghatározott feladatokat. Pedig például éles késsel sok-sok hagymafélét tisztítottam meg burkolatától, majd fel is apróztam, és minden ujjam ép maradt. Felszereltem/tünk egy csillárt Gy-vel. Tudod, ő Gyöngyi, csak takarékoskodok a karakterekkel!

Az úgy van mifelénk, a főnökasszony szerény, csendes modorában élém tárja az igényét, bennem pedig parancsként fogan meg. Természetesen igyekszem végrehajtani, hiszen tudom, nincs értelme a parancsot megtagadni, mert csak szaporodik. Magad is tapasztalhattad legelőnyösebb tulajdonságomat, a hihetetlen alkalmazkodóképességemet. Rendben. Ameddig nevelsz, addig nem folytatom az írást. Tetszett? Pedig nem is szántam viccnek.

„Rózsika szereti a meséket és verseket?”

Nem tudom. Az biztos, az én meséimnek már nem dől be. Lírai megnyilvánulásaim pedig rendre kudarcot vallanak. Egyszer bátorkodtam érzelmeimhez igazítani nagy költőnk John Gold egyik szerelmes költeményét, természetesen a saját nevem alatt, de lebuktam vele, mert megfeledkeztem arról az apróságról, hogy ugyanazt az iskolapadot koptattuk, csak ő három évvel később, mint én. Ebből adódik, hasonló műveltséget szívtunk magunkba, tehát ráismert a költeményre.

„Miki! Te megéred a pénzedet.”

Boldogító érzés, hogy ilyen véleménnyel vagy rólam, majd a bankszámlaszámomat külön írom meg neked.

Ott tartottam, a költeményért majdnem megorrolt rám Rózsika, de sikerült megvigasztalnom, mert emlékeztettem rá, nem az első ilyen próbálkozás az életemben. Talán te is kívülről fújod másik nagy költőnk versét, aki egy vendéglátóipari egységet örökölt meg művében. Történt pedig, egy antipatikus barátnőmet megajándékoztam ezzel a költeménnyel. Annyiban személyesebbé tettem számára, hogy nevével behelyettesítettem a költeményben található kocsma szavakat. A többit képzeld el, de a véleményedet nem muszáj közölnöd velem! A lényeg, Rózsika megenyhült a történet felelevenítése után, olyannyira, hogy mintha jutalomban is részesített volna, hiszen ő járt jobban.

„Képzeld el, volt nálam fodrász, mert ilyen hidegben inkább házhoz hívom, és egész rövidre levágattam a hajamat!”

Nem tudom, érzékelted-e a szünetet írás közben? Ugyanis elképzeltem.

„Miki, Miki! Jól nézünk mi ki.”

Jól nézel te ki, te csutka hajú!

„A múltkor elkezdted egy témát, és nem fejezted be.”

Gyakran megesik velem, elkezdek valamit, aztán elmegy közben a kedvem az egésztől. Valamikor nagyon régen, mikor még én is fiatal voltam, nem csak te, viszont nem tudtam a létezéséről, pedig léteztél, ahogy később kiderült. Volt egy másik nemhez tartozó egyén, aki gyermekáldásra vágyott szerény személyemtől. Az áldást megkapta tőlem, de csak szóban.

A gyermekáldásról jut eszembe: híre ment az iskolában, hogy szoktam kultúrműsorokra résztvevőket felkészíteni. Egyik nap csengetnek. Esett az eső, de Rózsika feláldozta magát, na majd ő kimegy a kapuhoz.

- Csókolom, nagyságám! Itt lakik az a rosszul látó bácsi, aki szokott izélni...?

Rózsika szó nélkül visszajött szólni nekem diszkrétan, miszerint keres egy nő, aki arra hivatkozik, hogy ... szoktam vele olyat csinálni. Kimegyek fogadni a jövevényt, hát uram isten! Képzeld el, egy komplett gyerekkórus állt a kapuban. Sok testvér, akik fejükbe vették, hogy Mikulás műsoron énekelni szeretnének. Nyolc plusz egy gyerek, anyai kísérettel. Miután tisztáztuk, én vagyok a gyanúsított, közölte az utódaival, mutatkozzanak be nekem, és ahogy az vele jár, pusziljanak meg. Na mondom, ehhez nincs nagy kedvem. Állítólag nagy arc vagyok, de semmiképpen sem akkora, hogy ennyien találjanak orcámon száraz helyet a pecsételésre. Kitaláltam, mivel kis gyerekekről van szó, nekem pedig fáj a derekam, nem hajolnék le szívesen hozzájuk, elég ha lepacsizunk. A keresztnéveket nem jegyeztem meg, de a családnévük egyforma volt mindnek. Az anyuka viszont szintén éles észjárásával rájött, megpuszilhat úgy, hogy nem kell megalázkodnom előtte. Képen nyalt. Kilencedik gyermekét sikerült közénk préselnie. Ezt a pólyás zsebciirkálót szerintem effektnek szánta a gyerekkórus alá, mert úgy visított, mint a szopós malac. Nem akarom az élménybeszámolót hosszú lére engedni, elég az hozzá, negyedóra leforgása alatt kiderült, a legidősebb gyerek tíz éves, de mivel jó testvérek, a nyolc, a kilenc és a tíz évesek egy osztályba, másodikba járnak, mert bevárták egymást. Ezen kívül az is kiderült, legfeljebb a babának és az anyukának lehet énehangja, hiszen a többiek zenei hallásáról konkrét képet kaptam a vallatásnál. Ilike! Ekkora családdal még nem találkoztam egyszerre. Elgondolkodtam távozásuk után rajta, ezeknél aligha hül ki a wc-deszka.

„Úgy emlékszem, az első kutyádról szólt a történet, de akkor még pajkos korszakát élte.”

Elég nehezen tudtam megtanítani a behívást neki. Az utcán elengedtem, aztán rábíztam magamat a szerencsére, hogy esetleg vissza is jön hozzám. Történt egy nyári vasárnap hajnalán - mert hogy akkor ideális a kutyasétáltatás, hajnali négy óra körül. Elindultunk, majd beérve egy amolyan villanegyedbe, gondoltam, szabadon engedem, hiszen abszolút nyugalom van a környéken, egyikünknek sem lehet semmi baja. Lecsatoltam a karabinert a nyakörvről, Kitty pedig kilötte magát. Nem tudom, szoktál-e metrón utazni, gondolom, ritkán, ott van az embernek hasonló érzése a fékezésnél vagy az indulásnál, amelyet én szoktam érezni nagytermetű rakoncátlan kutyámmal, ha belendült. Sétálgatok pórázzal a kezemben, egyszer csak arra leszek figyelmes, egy kedves női hang becézgeti a kutyámat. Odaérve képbe kerültem. Kitty kutyám valahogy bement egy kertbe, és ahogy régebben a savanyítandó káposztát szokták taposni, ő is így tett a virágoskerttel. A hölgy pedig próbálta lebeszélni helytelen cselekedetéről, de a kutyám olyan volt, mint a gazdája: öntudatos.

- Uram! A kutyus önhöz tartozik?

Látva kezemben a lógó pórázt, kicsi volt az esély rá, hogy ok nélkül gyanúba kever.

- Igen, de tetszik tudni, ő még csak egyéves kölyökkutya, picit szertelen.

A hölgy kinyitotta a kaput, hogy én is bemehessek, és magamhoz hívhassam ebemet. Elővettem régi módszeremet, amit már olvashattál a „Kitty a vakvezetőkutya” visszaemlékezésben. Leguggoltam, úgy szólongattam magamhoz. A hölgy (nevezzük inkább néninek) szintén leguggolt, ő is szólongatta. Ilike, képzeld el a szituációt! Vasárnap hajnal fél öt körül járunk, két egymás számára idegen személy guggol egy kertben, hízeleg a rakoncátlan ebnek! Ma sem tudom, ha valaki arra tévedt volna, mit gondol, de ez még semmi, mert a néni megkérdezte, ilyenkor mi a megoldás. Én pedig mondtam, jutalomfalatot szoktam adni neki, de momentán nem vagyok felkészülve rá. Megegyeztünk abban, hogy Kitty szereti a vajás

kenyeret. A néni pedig bement a konyhába, hogy kenjen neki. Néni a konyhában, ajtó nyitva, én állok a terasz előtt, Kitty gyomlál a kertben, nyakában az elmaradhatatlan csengő, ami úgy hallatszott, mintha most érkezne a fagylaltos a triciklijével. Ekkor hallom, valahonnan bentről megszólal egy borízú hang:

- Mit csinálsz a konyhában, anya?
- Vajas kenyeret kenek, apukám.
- Most ébredtem fel, nem vagyok még éhes ilyen korán.
- Nem neked kenem, te csak aludjál! Az úr kutyájának.

Csodálkozol, hogy ezután a párbeszéd után felkészültem a legrosszabbra, és csak abban bízhattam, talán megvéd a kutyám?

„Azt is akartam kérdezni, hogy lehet vakon palacsintát sütni, mert a múltkor mondtad, Rózsika csinált.”

Behunyod a szemeid, a többi gyakorlat kérdése. De rosszul emlékszel, mert akkor éppen nem csinált, bár szándékában állt, csak nem volt itthon kolbász. Megpróbálom emészthetőbben előadni. Dőlj hátra a széken, persze csak akkor, ha van támlája, mert különben meglepetés érhet. Egyszer én úgy jártam, hogy... Ja persze, most mást akarok mesélni. Képzeld el az egyik szobánkat, ahol éppen üldögélek, és véletlenül előttem van a számítógép! Regényem egyik fejezetét készültem megalkotni, ezért túráztattam agyamat, amikor uramisten, kinyílt az egyik nyílászáró.

- Mikuli! Itt vagy?

Akkor szoktam Mikuli lenni, ha valami kérés következik, folyamodványa, nem szeretem, ha Mikulinak szólítanak.

- Nem vagyok itt. Kinn kapálok a kertben.
- Te meg a kapa. Eszembe jutott, mikor Csabával fát ültettetek Agárdon.
- Azt nem mondhatnám, Mókuci, hogy diplomatikus vagy. Valami kérést akarsz elém tárni, de közben emlékeztetsz életem nagy kudarcára. Igen, fejjel lefelé, és igen, amikor szólt Sanyi szomszéd, hogy rosszul ültettük, egy mozdulattal húztuk ki a földből, csak akkor már nem voltak rajta ágak. Na bumm! Ti meg szekreényt akartatok csinálni tuskóból.
- Az nem tuskó volt, hanem ajtóküszöb. Mindegy, ne feszegessük a múltat! Maradjunk annyiban, nem szoktál kapálni.
- De tavaly egyszer majdnem kapáltam. Nem tehetek róla, hogy Gyöngyi kivette kezemből a kapát, még mielőtt nekiveselkedtem volna.
- Nem akarta, hogy a kapanyéllel elgáncsoljad magad.
- Az nem a kapanyéllel volt, hanem az ásóval, és nem elgáncsoltam magamat, hanem a puha, felásott talajon elveszítettem az egyensúlyomat, és átestem rajta. A kapával az történt, hogy egy nagyot suhintottam vele, egyenesen be a cipőm orra alá, aztán próbáltam húzni felfelé. Én lepődtem meg legjobban, hogy emelkedik a cipőm, aztán hanyatt estem.
- Térjünk a lényegre!
- Térjél, Mókuci! Számomra momentán a regényem a lényeg.
- Két dologra szeretnék megkérni!
- Kérjél, csak egyre, azt holnap megcsinálom!

- Az emeleti fürdőszobában fel kéne már fűrni a falra azt a pipereszekrényt...
 - A mennyezetre akarod tenni? Felfűrni csak a mennyezetre lehet.
 - Ne kötekedj, azt így mondják! Kívül a kiskapun a zárban egy rugót kéne cserélni, és illene megolajozni az egészet.
 - Gyöngyi mikor jön haza?
 - Ne reménykedj, tanévzáró értekezleten van estig!
 - Nincs itthon más, csak napraforgó olaj.
 - Az nem jó a zárhoz?
 - Te mit csinálsz, azontúl, hogy nekem programozod a napomat?
 - Bablevest főzök, valamint palacsintát kell sütnöm, hiszen azt kértél ebédre.
- Sajnos igaz, és ő soha nem szokta azt mondani, hogy nincs kedve hozzá. Összeszedtem a kellékeket, és először a fürdőszobát vettem célba. Piszkosul koncentrálok fűrés közben, mikor is mintha Rózsika szólna hozzám, de halló szervemet teljesen kitölti a fűró visítása.
- Állítsad már le a fűrőt, mert mondani szeretnék valamit!
 - Várjál! Nem hallok semmit, leállítom a fűrőt. Mit mondtál?
 - Nincs itthon kolbász. Mit tegyek a bablevesbe?
 - Szerintem akkor nem kell palacsinta sem, mert kolbász nélkül a bablevest nem szeretem. Legyen inkább milánói makaróni.
 - Lejössz hagymát pucolni?
 - Tudod mit? Együnk inkább... Mihez nem kell hagyma?
 - A vajás kenyérhez.

„Most elénekelhetném én is, hogy mások vittek rossz utakra engem. Mivel megígértem a csokievést, betartottam, és ettem is. Igen ám, de így én szegtem meg a fogadalmamat, és ez nagyon úgy néz ki, hogy ismételten bebizonyítottam a gyengeségemet.”

Ilike, te nem vagy gyenge. Állíthatom, egy nagyon is erős, határozott nő vagy. Pár kivételtől eltekintve. A csokoládéevés természetesen nem tartozik a kivételek közé, hiszen azt csak az én kedvemért etted meg.

„Ha lúd, akkor legyen kövér, egye fene, üsse kő, már úgyis mindegy. Ha a Miki kedvéért eszek, akkor ehetek a magam kedvéért is. Így történt, hogy 5-ig meg sem álltam eddig. Igaz, nem tábla csoki volt, csak a 100 darabos Halloweenes csokiból, de 5 db, az csak 5 db.”

Rózsika is szeretné, ha a kedvéért ennél pár darabot. Sőt! Tudod mit? Mindjárt megkérdezem a szomszédától is. Majd összeszámolom, hányat kell még enned a kedvünkért, és másik levélben megírom. De addig ne egyél többet!

Szárnyalnak a gondolataim. Fogalmam sincs, miért a csokiról jutott eszembe, de ha már megfogant, akkor leírom neked. Tudod, volt egy németjuhász kutya is, akit történetesen Helgának hívtak. Egy igazi emberbarát kutya volt, és imádtam, ahogy állandóan hegyezte a két nagy fülét. Történt egyszer, elindultunk délután hazafelé a munkahelyemről, és várakoztunk a buszmegállóban. Tekintélyes, szép nagy kutya volt, rajta a sok vöröskereszttel. Állunk a megállóban, egyszer csak mellém szegődik egy hölgy külsejű nő. Lehet, hogy pongyolán fogalmazok. Mindenesetre, bár nem láttam őt helyzetemnél fogva, de feltételezem, alakra is a másik nemhez tartozott, miközben a hölgy szó nem illett rá, érezve az alkohol kipárolgását a szájából.

- Uram! Kérem, legyen a segítségemre! Itt lakunk a szembelevő házban. A férjem tök részeg, és tombol a lakásban, nekem sikerült lemenekülnöm. Megtenné, hogy feljönnének a kutyussal és rendet csinálna?

Tudnod kell, Ilike, Helga kiválóan vizsgázott, mint vakvezetőkutya, de mindenkihez barátsággal közeledett. Nem tagadom, végül is az illetőnek kellemes női hangja volt, mire is kutyám hátulja úgy reagált rá, mint a szomszédom reagált volna a helyében csak az elejével. Ő az, akitől rákérdezek a csokoládé fogyasztás mennyiségére. Szóval, mozgott a kutyám farka, mint a motolla. Én, bár nem ijedek meg a saját árnyékomtól, főleg, hogy nem is látom, de nem éreztem komoly indítást a rendcsinálásra. Rövid csend után azért megkérdeztem ebem véleményét.

- Helga, te hogy gondolod ezt az egészet?

- Kérlek szépen, én bízom benned, meg ebben a tekintélyes farkaskutyában. Ha már tegeződünk, téged milyen néven szólíthatlak? - mondta a hölgy külsejű nő, aki nem tudhatta, hogy véletlen egybeesés, miszerint azonos keresztnévük van a kutyámmal.

Hazudnék, ha azt mondanám, alkalmasint nem esik jól az ismerkedés, de ez esetben bevallom, nem éreztem komoly indítást. Szerencsémre megérkezett kerekeken a felmentő. Arra nem emlékszem, hogy köszöntem el az alkalmi ismerősimtől.

Kézcsókom, egyúttal kérlek, ne haragudj, hogy ezt a levelet közzé teszem!

Miki

Balatonboglár

2007. június 7 - június 24.

Az idén kivételesen korábban ért véget a tanév, mert átépítik az iskolát. Ezért tudtuk kihasználni ezt a teljes kánikulás periódust.

Napokig készülődtünk. Mire a nappali dugig lett csomagokkal, elérkezett az indulás előtti este. Következett az én nagy mutatványom, berámolni a Renaultba. Végül is büszke lehettem magamra, mert minden elfért.

- Miki ül az anyósülésre, mert ő fogja navigálni a Gyöngyikét! - mondta a volt menyasszonyom, aki egyúttal a gépkocsivezetőnk anyukája is. Én pedig, mint „Miki”, beültem a legkényelmesebb helyre. Rózsikának hátul kellett befészkelődnie a párnák, törölközők, hűtőláda és néhány táska közé.

Tulajdonképpen szeretek navigálni. Szerénytelenül hangzik, de az ország térképe úgyszólván a tenyeremben van. Némi gondot az okoz, nem látom, merre járunk, Gyöngyike pedig a beszéd terén meglehetősen visszafogott. Vezetés közben még önmagát is alulmúlja. Abszolút megtestesíti a hét törpe közül az egyiket. Alkalmasint hármat felváltva. Néha Morgó, ha például bénáskodnak előtte, esetenként Tudor, olyankor eszmefuttatást tart nekünk az úton lévők lelkivilágáról tudományos alapon, amúgy pedig Kuka, mondván, hogy az útra koncentrál. Van egy negyedik eset is, de ez viszonylag ritkán fordul elő nála, mert jól tudja kezelni az indulatait. Ha olyat lát, hogy egy kocsiban a gyerek nincs bekötve, akkor elveszíti az önkontrollját, és felemeli a hangját annyira, hogy én, aki mellette ülök, minden szavát értem. Kikel magából, és annyit mond:

- Minek az ilyenek gyerek?

Mindenesetre viselkedésében nem mindig tükrözi vissza a szülőktől tanultakat. Ha a kalapáccsal rásuhint az ujjára, akkor is csak annyit mond mérgesen, hogy „ejnye,” pedig hányszor hallhatott tőlem mást.

- Itt merre menjek?

- Gyöngyike! Hol járunk?

- Most már mindegy, mert eljöttem balra.

- Legalább azt mondjad meg, milyen objektumok vannak!

- Nincsen semmi. Jobbra is meg balra is mező van.

- Ez számomra picit kevés információ.

- Na, most látom, a 63-as úton haladunk.

- Gyöngyikém, édes, nem Sárbogárd a célállomás, hanem Boglár.

- Akkor forduljak vissza?

- Légy oly kedves! Ha visszaérünk Fehérvárra, akkor viszont balra kanyarodjál, és ne jobbra!

Érzem, hogy fékez, picit tolat, majd egy hirtelen 180 fokos kanyar, és máris ismét egyenesen duruzsol a motor. Pár perc egyenes út, majd kanyarodás balra. Mindez szó nélkül. Hurrá, robogunk Siófok felé! Mivel érzem a kocsizozgását, Gyöngyike megnyugodott, bátorkodom megjegyezni, bizonyos szempontból sajnálom, hogy elvált a férjétől. Tibor

ugyanis vezetés közben végig mondta nekem, hogy merre járunk. Tájékozódni ő sem tudott, de mivel én képben voltam, könnyen tudtam navigálni.

Egyenes útszakasz, már csak Lepsény után lehet probléma. Nem lenne jó elmenni Füred felé. Közben azért némi információhoz hozzájutottam, mert megtudtam, hogy elmentünk egy nagy gólyafészeknél, megtudtam azt is, hogy kikerültünk egy buszt, és még pár rendkívül hasznos információhoz jutottam. Például, sok a kerékpáros. (Nem biciklista, hanem kerékpáros.) Na, de Aliga után megeredt a gépkocsivezetőnk nyelve. Sütött a nap, és meglátta a Balatont. Lelassított, hogy mindent alaposan szemügyre vegyen. Tavaly jártunk erre utoljára. Annyira lassan haladtunk, hogy Földvárnál kénytelen voltam említést tenni arról, miszerint nyaralni, és nem sétakocsikázni indultunk hajnalban.

Végre megérkeztünk az üdülőbe. Órára tekintve konstatálhattam, nem is volt ez az utazás olyan hosszú. Imre, az objektum teljhatalmúja, meleg pacsival fogadott, és közölte, lepókhálózzák a szobánk ajtaját, aztán nyomulhatunk. Persze viccnek szánta, mert nem az ajtó volt pókhálós, hanem a szekrények. Felhurcolkodtunk, addigra megszületett az első program. Anyuka és lánya ebben felülmúlhatatlanok. Fürdés és vásárlás, az jöhet bármikor. Süt a nap, irány a Balaton, de vajon hol találunk, melyik csomagban, megfelelő vetkőzék? Én ugyanis úgy gondolom, a felöltözött ember számára a fürdőruha, adott körülmények között, nem öltözék, hanem vetkőzék. Szobakulcs a nadrágzsebbe, és irány a magyar tenger! Ha azt mondom, a víz hőmérséklete nem tett boldoggá, akkor már árnyaltam a helyzetet. A gondolatom pedig az enyém, azt nem veheti el tőlem senki. Ameddig csak térdig ér, még valahogy elviselhető, de aztán fokozatosan kúszik felfelé. Mikor eléri a demarkációs vonal magasságát, akkor ismét sekélyesedik, és ráadásul dzsungelben érzi magát az ember, annyi a hínár. Túl a hínáron, ismét mélyül a víz. Ezt egy darabig lehet kompenzálni lábujjhegyre állással, és a vállak felhúzásával, úgy, hogy takarja a füleket, de ez nem sokáig tart. Következik a fogsorok összeszorítása, és legalább nyakig alámerülés a vízbe. Számomra mindez naponta kétszer. Az idő végig meleg volt lenntartózkodásunk alatt, de a víz csak akkor, amikor kifelé jöttünk belőle. Akkor viszont mindig. Szeretem én a fürdést, de csak a kádban. A családom pedig kegyetlen volt velem. Pedig hányszor elmondtam, mozdonynak születtem, és ezért nem szabad sokat vízben tartózkodnom, nehogy idő előtt korrodálódjak. Füttyültek rám. Néha azért sikerült megúsznom a balatoni pancsizást hihető érvekkel.

„Most akartok fürdeni, mikor jól vagyok lakva?”

„Ne haragudjatok, menjetek ketten, mert én nagyon álmos lettem!”

Na persze, ez nem jött be. Egyszer azt is előadtam, hogy fontos számítógépezhetnékem támadt, de közölték, nincs is internet a házban.

Ez az internet külön történet. Hát persze, hogy vittünk laptopot, arra gondolva, Boglár város, tehát biztos, hogy valahol rá tudunk csatlakozni vezeték nélkül a hálózatra. Nem tudtunk 18 nap alatt, de ehhez sok-sok kísérletezésen kellett túlesnünk. Először is: kipróbálni az üdülő mindhárom szintjén, majd a stégen, azután a ház előtt az utcafronton, végül kocsiban, át a településen.

Táplálékunk beszerzéséről magunk gondoskodtunk. Rózsika, Gyöngyike ették a sültthalakat meg egyéb főtt ételeket is, én pedig, mint nagy válogatós, hideg kosztot éltem. A legmelegebb a mákos palacsinta volt számomra. Jó ez a szállodajellegű üdülő, már tavaly is megállapítottuk. Nagy a fluktuáció, mert naponta változik a társaság. Ezért azután nem is lett volna nagy értelme az ismerkedésnek. Nem beszélve arról, mi egyébként sem vagyunk barátok. Tipikusan mondható kapcsolatfelvétel az üdülőtársakkal kb. így:

- Gyöngyike, sokan vannak a stégen?

- Csak két horgász meg törölközők.

Odaérve, kezdődhet az ismerkedés:

- Jó reggelt!

- Jó reggelt!

- Harapnak a halak?

- Nem.

- Önök honnan jöttek?

Máris a társalgás közepében vagyunk, ami öt mondat után azzal fejeződik be:

- További sok szerencsét a horgászáshoz, mi bemegyünk fürdeni.

Így, vagy hasonlóan ismerkedtünk meg a Lőrinciekkel. Ki tudja miért, eldöntöttem, a fickót Jánosnak hívják, de egy hét múlva kiderült, hogy Laci. Még szerencse, hogy csak magunk között szoktam Jánosnak említeni. Ami tény, Lőrincen laknak. Megismerkedtünk a Nyíregyháziakkal, akik mindig fürödtek, valamint a Mátyásföldiekkel is. Ezen felül a lapátfülűvel meg azzal a házaspárral, ahol a dagadt nőnek mindig kilógott a feneke a bikinialsóból, és a Mártiékkel. Tudom, a tisztelt olvasó számára ez a felsorolás túlságosan tömör, de sokkal bővebben legfeljebb a Mártiéről tudnék írni, de nem lenne szórakoztató az sem. Ettől függetlenül jól éreztük magunkat. Gyöngyike egész nap kattogtatta, hol a fényképezőgépet, hol a kamerát. Legalább ezer képet csinált a vadkacsákról, amik lehet, hogy szárcsák, a Gyöngyike pedig nem biológiatanár. Volt a nádasban egy hattyúcsalád, ahol az apa igencsak védte a területüket. Egyszer olyan is előfordult, mentünk ki fürdeni, de ez a vadállat éppen a stégünk körül ólalkodott. Gyöngyike nem vállalkozott rá, hogy bemenjünk a vízbe. Belőlem diszkrétan kitört az intelligencia, és lemondóan elrebegettem a hattyúkra vonatkozóan egy szót, négy betűvel megtoldva az elejét, ami szóban igen, de írásban kevésbé érthető. Na persze, azonnal megfedtek a csúnya beszédemért.

Üdülésünk második napján még dolgoztunk is. Imre verbuvált egy nyolcas csapatot, azzal a céllal, hogy felállítsunk egy horgászsteget több száz méterre a parttól. Mikor előadta az elképzelését, próbáltam meggyőzni arról, értelmetlen dolog, mert senki nem fog horgászni a szárazföldön. Megnyugtattott, a több száz méter, az a parttól ellenkező irányba értendő. Az is lehet, hogy furcsán nézett rám, de engem érthető okokból ez cseppet sem zavart. Annál jobban, hogy kivételesen pipiskedés nélkül kellett belegázolnunk a hideg vízbe, mert dolgozni igyekeztünk. Érdekes volt megfigyelni, munka közben mindenki mindenkit tegezett, aztán a parton visszazökkentünk az eredeti kerékvágásba.

Nyaralásunk végén úgy nézett ki, Gyöngyike egyedül fog hazajönni, mert mi nem férünk be a kocsiba. Eszembe jutott, tavaly eldöntöttem, nekünk nem személykocsi, hanem mikrobusz kell.

Minden nap elmentünk vásárolni. (Füllentek, mert én összesen háromszor voltam az egész nyaralás alatt.) Fonyódon finom volt a mangalica májas, Boglárón a gombakonzerv és a zöldbabkonzerv olcsó, az üres üvegeket pedig csak Pesten lehet visszaváltani. Szóval nem volt leányálom hazafelé sem az utazás. Ráadásul kitérőt tettünk Fehérváron keresztül Bicskére, mert fogyasztani kellett az üzemanyagot, mint a Forma-1-en, az időmérő edzésen. Autózni akartunk, és azért kanyarodtunk rá a 811-es útra. Gyöngyikéből megszólalt a pedagógus, amikor meglátta a településtáblát: „Vereb.” Feltételezte, hogy figyelmetlenségéből rosszul írták, de megnyugtattam, jól írták, csak miután kitétték a táblát, hatalmas szélvihar kerekedett, és a vesszőt átfújta Szárra. Szerintem tetszett neki a sziporkázó humorom, csak annyira az utat figyelte, hogy nem volt ideje nevetni.

Karikatúra

Megbeszéltük hármasban, miket kell vásárolni. A főnökasszony lökte az igét, mi pedig hallgattuk, néha helyeslően bólogattunk. Elmondta, szójagranulátum nélkül haza ne jöjjünk, mert régen csinált már töltött káposztát belőle. Ha mégis anélkül bátorkodnánk átlépni hajlékunk küszöbét, akkor legalább szójakockát hozzunk. Az esetben brassói aprópecsenyét készíti. Ezzel útra bocsátotta Rózsika főnökasszony a családját. Mi elindultunk, ő meg rácuppant a telefonra. Fontosnak tartotta Erika barátnőjének elújságot, mit fog szombatra főzni. A barátnő, mivel még soha nem evett szójas táplálékot, beajánlkozott ebédre Erik nevű férjével együtt. Végül is szerencsével jártunk. Kockát is meg granulátumot is vettünk pár zacsisal. Csokit azért, mert lett granulátum, az Unicumos üveg pedig a szójakocka beszerzésének öröme miatt került a bevásárló kocsinkba.

Szombaton készült az ínycsiklandozó étel, a töltött káposzta. Én nem bántam, mert nem vagyok húsimádó. Bár a rossz nyelvek árnyaltabban fogalmaznak, mikor azt mondják, csak azt a húst nem szeretem, amiből kiszállt a lélek. Még javában rotyogott a tűzhelyen, mikor megszólalt a kapucsengő. Kimentem beengedni az ebédre érkező vendégeket. Gyöngyike a második otthonában tartózkodott éppen, azaz a munkahelyén. A vendégek pedig egy személyben érkeztek. Erika azon nyomban a kapunál elkezdett mosakodni, amúgy ruhában.

- Erik nem tudott jönni, mert fontos munkája akadt.

- Ne etessél, mert különben is haragszom rád a múltkori tojásvásár miatt. Hová küldtél te engemet, kedves Erika, a bolondok házába tojást venni?

- Ne haragudj! Kétségtelen, sem Zsuzsi, sem Gergő nem százasok, de bíztam benne, tekintettel a helyzetedre, veled másképpen viselkednek.

- Világos. Erika nagyságos asszony úgy ítélte, ha Zsuzsiék meglátnak egy vakot, azonnal megjön az eszük. Gyere, ne itt mosakodjál! Benn a konyhában a barátnőd még valami diós süteményt is alkotott a kedvetekért, de arra ne számítsál, hogy elcsomagolja Eriknek!

A konyhában összenyalakodtak, majd miután leültünk az asztalhoz, hogy várakozzunk, Erika egyszer csak felugrott, száját kétszer az orcámhoz illesztette, mert akkor jutott eszébe, a kapunál elmaradt a testi érintkezés köztünk.

- Ne haragudjál a barátodra, úgyis mint a férjecskémre! Mondta, milyen ügyesen odataláltál a Zsuzsiékhoz bot nélkül.

- Honnan tudja, hogy ügyesen, mikor én közlekedtem, ő Zsuzsival ízelt a konyhában?

- Azért olyat csak nem csinált.

- Erika, neked még aligha említettem, mikor az ösközösség idején befejeztem általános iskolai tanulmányaimat és elhagytam a vakok intézetét, egy évig bot nélkül közlekedtem Budapesten. Persze az igazsághoz tartozik, akkor még egytized ilyen forgalom sem volt, mint manapság. Egyik alkalommal a hangképző tanár néni észrevette a vakmerőségemet. Nagyon felháborodott. Azt mondta, felelőtlen vagyok. Hogy nyugtassa a lelkiismeretét, felajánlotta az övét.

- Hány éves volt, Mikikém, az a néni?

- Szerintem közel a negyvenhez.

- Hallod ezt, Rózsika? A negyven éves néni, aki felajánlotta magát a férjednek?!

- Ismerem a történetet, Mikuli sokszor elmesélte már. 17 éves korában ő még tényleg naiv fiúcska volt.

- Minden szülő azt hiszi. A múltkor Erik is azzal hülyítette gyermekünket, hogy őt a gólya hozta. Meg is kapta férjecském a frappáns reagálást. Mondván: „Apu te képes voltál, anyu helyett a gólyát megdugni?”

- Erika drága, hányadéves is a gyermeketek a bölcsészkaron?

- Te bolond Miki, a kicsi hozta zavarba az apját! Meséld tovább a nénit!

- Nyugodtan mondhatom, ő igenis, néni volt. Másrészt tulajdonképpen nem az övét adta ide, hanem a ruhájának az övét. Tudod, mi az?

- Én ne tudnám? Nekem is van. Kérdezd meg Erik barátodtól!

- Tudom, ha többet iszik a kelleténél, szokott mesélni, de eltértünk a lényegtől.

- Miki, ha én is annyi idős leszek, mint te, nekem is más lesz a lényeg?

- Erika, te akkor már a hamut is mamunak mondd, selypítve, mert nem lesznek fogaid. Hallókészüléket hordasz majd a füledben, és vigyáznod kell, nehogy felbukjál a járókeretteddel.

- Aranyos vagy.

- Te is. Folytatom. Mikor vége volt az órának, a tanárnő levette ruhájáról a fehér övet, és a kezembe nyomta. Ráadásul egy keresztutcányit ő is jött velem, így azután nem sumákolhattam. Lógott az öv a mancsomban, fújt a szél, és befújta az övet a lábaim közé. Nem tudom, mennyire vagy vizuális alkat?

- Várjál csak! Lehunytam a szemeimet. El tudlak képzelni, ahogy kapálgatsz a kertben.

- Ezek szerint élénk a fantáziád. Nos, előlről befújta a lábaim közé, majd hátul visszatekerte az egyik combomra.

- Elképzelek sötét nadrágban, aminek az egyik szárán fehér kötés van.

- Na persze. Szememen meg a sötét szemüveg. Megálltam a szélben a járda közepén, kezeimmel félre nem érhető mozdulatokat tettem a sliccem körül, hogy kitekerődjek a becsavarodásból. Nagy nehezen lefejtettem az övet magamról, aztán betettem a zsebembe. Csak hát, mit gondolhatott aki látta, hogy ott egy vak a járda közepén, és olyan mozdulatokat tesz, mintha pisilni akarna?

- Milyen napszakban történt?

- Este.

- Mikikém, mivel fényt sem érzékelsz, még az is lehet, hogy egy jól megvilágított helyen maceráltad magadat.

Elkészült az ebéd, de mielőtt magunkhoz vettük volna, egy kis üdítő Unicumot nyomtunk le a torkunkon. Rózsika nem, mert ő azt mondja, az alkohol méreg, azért vagyok én gyakran mérges, mert pusztítani szoktam. Eszegettünk, beszélgettünk, egyszer csak megszólalt a kapucsengő. Ha Gyöngyi nincs itthon, akkor a főnökasszony feladata megérdeklődni a jövevény szándékát. Így azután megkérte a barátnőjét, nézze meg először ablakon keresztül, ki zavarozik.

- Figyeljete! Esküszöm, egy karikatúra járkal a kapu előtt.

- Erika, légy kedves, menjél ki, és küldd el a fenébe!

Kiment, majd rövid idő múlva bejött. Közölte, valami Laci szomszéd keres engem a vasút túloldaláról. Nem küldte el, mert tegnap is itt járt, csak nem volt itthon senki. Ezen Rózsi-kával kettesben mosolyogtunk, mivelhogy tényleg előző nap csengetett valaki, de nekünk fontos számítógépezési elfoglaltságunk volt éppen. Az igazság, fogalmam nem volt, ki lehet az a Laci szomszéd a város másik végéről. Az asztaltól felálltam, állva bambultam.

- Mikuli, ez az a Laci lehet, aki a Feriek közelében lakik.

- Melyik Feriek, Mókuci?

- Akinek van a két fia.

- Az Gábor.

- Milyen Gáborról beszélsz?

- Nem érdekes, hosszú.

Közben eszembe jutott, Gábor Pesten lakik. Viszont mivel a karikatúra ismét megnyomta a csengőt, kisétáltam a kapuhoz. Egy „Szevasz”-ből képbe kerültem. Ez a Laci, az a Laci, aki mindig mindennel elégedetlen. Ha a felesége meleget talál, ő hideget akar. Ha valahová busszal lehet eljutni, hiányolja a vonatot. Kormányváltás előtt szapulta a MSZP-t, most pedig a Fidesz van napirenden. Nemrég még Katival együtt Fidesz-pártiak voltak. Első mondataiból kiderült, ez némileg megváltozott. Amúgy teljesen mindegy, milyen kormány van. Laciék szegénynek és lustának születtek, azok is maradnak. Vagy tizenéve ismerjük őket.

Laci sétálgat a kapun kívül, én állok a kapun belül, kezemben zörgetem a kulcsosomót. Laci pedig azt hiszi, ha vak vagyok, akkor rosszul is hallok, ezért hangosan beszél hozzám, miközben tudja, hogy zenész vagyok. Szóval sétálgat a kapun kívül, mintha tangót járna. Beszél hozzám, mesél a nemi életükről, ők hogy szokták, közben tekergeti a fejét is. Gondolom, átnézeget a túloldalra, nem kell-e valakinek köszönni. Elég az hozzá, gyereket szeretnének, de azok a mocskosok, azok a szocik, mindent megvontak szegény család-gyarápításra vágyóktól. A Fidesz megígérte, csökkentik az adót, és visszaállítják a három éves GYES-t, miután hatalomra kerülnek. Na, ez a Laci baja. Ezt harsogta ma délelőtt a kapunál. Szeretném szó szerint idézni, de csúnya szavakat is mondott, olyat pedig én nem írok le. Minden csúnya szó helyett három pontot láthatsz! „(...) ez az élet, Mikikém (...) Katival azt hittük (...), hogy majd jobb lesz. De hát bemondta a tv (...), hogy esetleg majd két év múlva állítják vissza a GYES-t három évre, az adót ugyan csökkentik (...), de kiderült, hogy kevesebb lesz a lóvém (...), mint eddig volt. (...) ez az élet (...) Mondtam is az asszonynak, eddig is mindig kihúztam, mielőtt elsült (...), ezután is muszáj, mert nem lenne jó, ha pulya születne.” A többit nem idézem, mert marha nehéz kihagyni a szalonképtelenségeket. Tulajdonképpen azért jött, hogy meghívjon hermonikázni. Így mondta, hogy „hermonikázni”. A faterja lakodalmába. Elkezdte mesélni, ezután neki is lesz mutterja, mert már kisgyerekkora óta nincsen. Elmesélte jövődöbeli anyjának a paramétereit. Továbbá, miután elvállaltam a lagzit, az is kiderült, hogy Szabolcsban lesz. Felajánlotta segítségét, hogy együtt utazhatunk a vonaton, legalább segít cipelni a hermonikát. Közöltem vele, kocsival megyünk a lányommal, erre megkért, vigyük le őt, meg Katit, a feleségét, ha beférnek az autóba. Döntöttem, nem férnek be. Így történt, hogy miután az adott napon megjelentünk a lakodalmas háznál, még nekünk kellett visszamenni Nyíregyházára a Laci gyerekért. Ráadásul pillanatokon belül kiderült, a jövődöbeli anyukáról hiányosak az információim. Azt ugyanis Laci szemléletesen ecsetelte nekem a kapuban, hogy kövér, mint egy tehén, és nagy a hátsófele, amit ő más szavakkal fejezett ki, de hát gazdag a magyar nyelv. Amiről viszont megfeledkezett, a jövődöbeli anyuka kicsit rosszul hall. Gondolom, szájról sem olvas jól, mert a házasságkötő teremben, mikor az anyakönyvvezető kérdésére igent kellett volna mondani, ő úgy reagált: „Tessék?!”

Diófa

Nemzeti ünnep, Gyöngyi névnap - valamint diószüret. Ami a nemzeti ünnepet illeti: 12 éves voltam 1956. október 23-án, amikor kitört a forradalom. Itt és most nem kívánom részletezni az akkori emlékeimet. Tény, intézetben tartózkodtam, távol a családomtól, tehát számomra cseppet sem ünnepélyes a visszaemlékezés. Ami Gyöngyi lányom névünnepét illeti: reggel, közvetlen ébredés után ittam az egészségére, mindjárt két pohárral, a biztonság kedvéért. A naphoz kötődő harmadik momentum a diószüret. Három terebélyes diófa büszkélkedik a kertünkben. Mindhármat mi ültettük anno, mert tudtam: „diófát az ember nem magának ültet.” Rosszul tudtam, de az is lehet, hogy félrevezettek. Csak legalább szeretném a diót! Nem utálok, de pozitív érzéseket sem táplálok irányába. Főnökasszonyom, úgy is, mint Rózsika, áldomásívás után közölte velem a programot, ezen a nevezetes napon ráznom kell, de semmi gond, ő is jön segíteni. Bunkó voltam, mert szemtől-szembe - köztünk szólva: szájából fülbe - közöltem vele, ő mintegy 15 centivel alacsonyabb nálamnál, tehát jóval esélytelenebb egy terebélyes diófa mozgatásában, mint sudár termetű személyem, aki azért valamivel magasabb vagyok, mint a kutya ülve. Meg sem várva a tiltakozását, kimentem a kertbe, és kezdtem a legkisebb fával. Első leküzdendő akadály a fának a megtalálása. Én nem látom, hol van, ő pedig nem szól, mert ilyenek ezek a mai diófák. Rátalálva belekapaszkodtam egy vékonyabb ágába, és emlékezetemből elővarázsolva egy utálatos személyt, rázni kezdtem. Közben nem túl halkán emlékeztem az illető cselekedeteire:

- A kurva anyád! Szemétkedtél velem? Rohadj meg a nevednapján!

Úgy emlékszem, ezt a három mondatot ismételtettem felváltva. Azt nem mondom, hogy munkám sikertelen volt, hiszen füllel megítélve öt diót sikerült leráznom, ami, mint később kiderült, mikor Gyöngyike összeszedte, tíz darab volt. Következhetek a komolyabb fák, amiket földről meg sem lehet mozdítani, tehát létra szükségeltetik. Gyöngyike prezentálta a garázsából a hatfokú, kétágú létrát. Odatette az egyik fa alá, aztán távozott, mert neki fontos sütnivalója adódott a konyhában, tekintettel a névnapjára délután érkező barátok táplálására. Maradtam a fa alatt, kettesben a létrával. Miki és a létra, a talaj pedig az elmúlt napok esőzése következtében igencsak képlékeny. Hát akkor másszunk! Tériszonyom van, de azért a második fokra simán felkúszok. A létra bal oldala süllyedni kezd. Mivel az ital dolgozott bennem, ami növelte a bátorságomat, simán odébb helyeztem, aztán, mint a nyúl ugrottam a második fokra. Abban nem vagyok biztos, hogy a nyúl szokott létrára ugrani, de ez esetben a nyulat és önmagam a sebesség kapcsán hoztam kapcsolatba. Szóval állok a másodikon, és magas tartásba helyezem kezeimet. Faág sehol. Konstatálhattam, látásom nem javult, csak a fantáziám élénk. Le a létráról! Tovább helyezve, úgy gondolomra. Ott tényleg volt faág, de a létra tetejénél, ami megakadályozott a mászásban, viszont dió egyáltalán nem volt rajta, hiába simogattam. A következő áthelyezésnél tényleg szüret, mert fejem felett kotorászva ágat találtam, és megmozgatva dió is potyogott róla. Végre valami sikerélmény. Ismét továbbhelyezve a létrát, megint úgy hittem, szüretelhetek. Felkúszva a harmadik fokra, ami nekem csak Unicum hatására sikerül, ágat találtam. Rosszul érintett, amikor Gyöngyike megjelent, és kérdezte, miért rázom a cseresznyefa ágát. Az az igazság, meg tudom különböztetni a diófa levelét a cseresznyefa levelétől. Tudnom illett volna, mást rázok, mint, amit akartam, de a lelkesedés elvette az eszemet, Gyöngyike pedig kedvemet a további tevékenységtől.

Margit-sziget

Éjjel azt álmodtam, nagy húsüzemben vagyok. Sokan dolgoznak, serénykedve gyártják a méteres kolbászokat, páran pedig szabotáljuk a munkát. Eszmecserét folytatunk arról, milyen arányban kell keverni a húst és a fűszereket. Mivel különböző véleményen voltunk, és valahányan a makacs fajtából, egész műszak alatt vitatkoztunk a termelés terhére. Munkaidő végén a főnök közölte velünk, másnap nem kell bejönnünk dolgozni, sőt, ezután mindig otthon maradhatunk. Részemre jött a feketeleves, mert ezt a napot sem fizeti ki. Bosszús voltam. Abból a pénzből szándékoztam elmenni másnap Angyalföld népszerű csarnokába vásárolni. Felriadtam álmomból, lehet, a konyhából beáradó kávéillat volt az oka. Tudom, az ember gyakran álmodik olyasmiről, amivel előző nap sokat foglalkozott. Mit tagadjam, főnökasszonyom órákon keresztül plántálta buksimba döntését, reggel Gyöngyivel nekem kell elmenni a kolbászboltba, mert itthon kifogyott a készlet. Ráadásul az én kolbászomról van szó, hiszen azon kevés étek közé tartozik, amit hajlandó vagyok elfogyasztani. Aki ismer, tudja, vásárolni nem szeretek, már csak azért sem, mert közlekedéssel és pénzköltéssel jár. Minimum öt kilogrammot kell beszereznünk. Vajon hány méter lehet a cserkész fajtából? Ezen felül biztos voltam benne, a néni vagy bácsi megkérdezi:

- Nem baj, ha több? Maradhat?
- Maradhat, persze, hogy maradhat.

Sok évvel ezelőtt, amikor még annyival fiatalabb voltam, amennyi ideje történt, egy helyi boltban húst vásároltam. Két és fél kilót kértem, és az úr bárdozás, majd mérés után megkérdezte, bárdolatlanul:

- 60 dekával több lett, maradhat?
- Maradhat - közöltem, és vezetőkutyámat hátra arccal az ajtóhoz irányítottam.

Természetesen viccnek szántam, mert aztán visszafordultunk a pulthoz, de azért az úr megjegyezte:

- Miki, szerencse, hogy a kutyád melletted van, különben repült volna a bárd.
- Aranyos és jó ember vagy, Pityukám.
- Tudom.

*

Reggel Rózsika nem volt belátással kilátástalan helyzetemre. Pedig ügyem pozitívrá fordulásának érdekében még szépeket is mondtam neki. Közölte:

- Ha én vagyok a főnök, akkor mese nincs, te mégis helyettem a piacra!
- Anyád!
- Ne emlegessed!
- Nem a te anyukádat emlegettem, hanem a ... sajátomat.
- Múltkor olyan finom fűszerest vettetek. Tudod, Mikuli, kinyitod a szövegládát.
- Vedd tudomásul, Mókuci, azért, mert rád hatott a dumám, és feleségül jöttél hozzám, nem biztos, hogy minden nőnél bejön!
- Hol jár az eszed?

- Kirándul. Éppen téged segítelek fel a csóványosi vaslétrán a kilátóba.
- Engem te?!
- Igen, téged én. Vedd tudomásul, izzadságcseppek hullanak alá a homlokomról, pedig csak virtuálisan élem át megboldogult fiatalságunk egyik epizódját.
- Ültél a kilátó tövében, mi meg másztunk fel a rozsdás francokon.
- Vigyáztam rátok, nehogy valaki arra tévedjen, és utánatok menjen. Hogy érthetőbb legyek, férfiúi feladatokat láttam el akkor is. Testemmel óvtalak benneteket holmi csavargó egyedeiktől. Kettőbe belefér?
- Megtudod, ha kipróbálok.

Időben indultunk a buszmegállóhoz. Jó meleg időben.

- Fussunk! Most kanyarodott be a sarkon.
 - Rendben, Gyöngyike, ha ez van megírva a nagykönyvben, hogy futnom kell, hát spuri!
- Sikerélmény, elértük. Igaz, a busz nem oda ment, ahová szándékoztunk. Így azután kompromisszumos javaslattal éltem: irány a Margit-sziget!
- Az anyu nem fog örülni az ötletednek.
 - Lényeg, hogy nekünk jó legyen, hiszen mi vagyunk úton, nem ő.
 - Kíváncsi vagyok, milyen az új Margit híd.
 - Hívjad fel a főnökünket, hátha veled kíméletes lesz!

Mókuci csilingelő hangját távolról hallottam. Amit közölt gyermekével, nem jutott el hozzám.

*

Mivel néztem az órát, egy óra és hét perc múlva megkezdtük sétánkat a Margit híd déli gyalogjárdáján. A másik oldal még zárva volt, de minket ez különösebben nem zavart, hiszen nem kívántuk külön megtenni az előttünk lévő utat.

- Ifjúságom idején a környéken laktunk, sokat jártunk a szigetre töltényhüvelyt szedni. Ne cuppogj, Gyöngyike, ez így volt.
- Én nem cuppogok.
- Jujujjúújj! Vigyázó szemeiddel tekints le lábbelimre!
- Miki, a jobb cipődnek annyi. Totál levált a talpa.
- Én hülye, azt hittem, a melegtől felolvadt a szurkos járda, azért ragad oda a talpam minden lépésnél. Nem is cuppogás, hanem csattogás.
- Ezek szerint a második program is elmarad, megyünk haza.
- Képes lennél lejártni magadat velem? Ezen felül, mi van, ha a járműre való felszállás közben a lépcső a talp és a felsőrész közé kerül, én meg behasalok a buszba?
- Ahogy ismerlek, elkezdesz röhögni. Aki addig nem vette észre viseletes cipődet, az is odafigyel.

Lecövekeltem, és sebesen kezdtem kutatni a táskámban. Emlékeztem rá, amikor a fentebb említett Csóványost megjártuk, elkezdett esni az eső, mi meg Királyrét felé megindultunk, mint a meszes. Megbotlottam, és az egyik cipőtalpam úgy vált le, hogy visszahajlott a sarokra. Volt nálam széles szigetelőszalag, és azzal többször áttekertem a cipő orrát. Nem mondom,

hogy nem volt feltűnő a fekete cipőn a kék szalag, viszont kitartott hazáig. Sajnos ezúttal nem jártam szerencsével.

- Mérőszalag van nálam, egy ajtóra szerelhető tolózár és csavarok. Ezen felül némi mennyiségű drót, de nem lehet hosszú.

- Örvendek.

- Jó neked, hogy van hozzá kedved. Hiába gúnyolódsz. Bármikor adódhat olyan, az ember magára akarja zárni valahol az ajtót, de nincs rigli rajta. Vagy teszem azt, útközben leszakad egy gombom, ami fontos helyen van. Ezzel a vékony dróttal simán rögzítem.

- Csavarhúzó? Hoztál?

- Nem, de gitárpengetőt igen.

- Fújd fel!

- Szerinted mit kezdenék vele, ha felfújnam, amit képtelenség?

- Nem is tudsz gitározni.

- Az embernek hosszú élete során sok minden halmozódik fel, amit nem tud használni.

- Induljunk! Keresünk egy cipőboltot.

Igyekeztem megjátszani a nagyon öreget. Egyik lábammal csoszogtam, csak az átjáróknál voltak problémáim, viszont rátaláltunk az üzletre, ami még zárva volt. Nyitásig pihengettünk egy padon. Amikor bejutottunk, a hölgy közölte, lábamra való topánka nincs náluk. Könyörgőre vettem a figurát:

- Hölgyem, cipőmaradékban nem mehetek haza, márpedig ha kimaradok otthonról, a feleségem képes lesz elválni tőlem.

- Bizony, én is elválnék a férjemtől.

- Lám-lám, közös érdekünk, hogy találjon lábbelit nekem. Ettől függetlenül, ha igyekezete ellenére mégsem jön össze, azért ne váljon el a férjétől.

- Maga mindig ilyen vidám?

- Csak ha kínok gyötörnek.

- „Palma sub pondere crescit.”

- Meglehetősen rögzös út van mögöttem, tehát rám nézve feltétlenül igaz: „teher alatt nő a pálma.”

Miután bement a raktárba, reménykedve foglaltam helyet egy kényelmes széken. Nem hiába, mert két pár cipő is előkerült a sutból, amiknek a mérete megfelelt. Kaptam hozzájuk egy sacra méteres műanyag cipőkanalat, amit felállva tudtam használni.

- Gyöngyike, emlékszel még Kőporos-tetőre?

- Alig egy hónapja másztunk fel oda. Hogy jön ide?

- Ha a cipőkanál használata érdekében sokszor kell pozitúrát váltanom, úgy járok a pantallómmal, mint te akkor a Mátrában, aztán mehetünk ruhaüzletet keresni.

- Kínos volt, nem bírta a nacim a megpróbáltatásokat.

Egyik cipőbe beleszerettem, de annyira, hogy benne is maradtam. Alighanem tartalmas életem első olyan alkalma volt, amikor a pénztárnál tudtam meg, mennyit kell fizetni.

*

Indulhatott a gyalogtúra. Mindig is kedveltem a sziget klímáját, valamint a csendet és nyugalmat. Mára csak a klíma maradt meg. Ember ember hátán. Befordulva a hídról, előttünk éppen egy méretes bőröndöt húzott valaki. Évente egyszer szertartásosan látogatjuk meg a nevezetességeket.

- Miki, nem vagy szomjas?

- Az nem, de nyugalomra vágyom.

- Azért kérdezem, mert éppen itt van egy árus, vehetnénk neked egy doboz hideg söröcskét.

- Gyöngyike, nem tudod, a hideg sör rákkeltő. Tudósok ráöntötték alvó rákra, az meg egyből felkelt.

Ő volt szomjas, de hátulról jött, ahogy szokott. Én pedig évődtem, ami nekem szokásom. Pár száz méter után egy parkban közöltem:

- Kiszáradok, ha nem dönthetek magamba egy sört.

- Üljél le itt az árnyékban a padra, én visszaszaladok!

Sokáig nem élvezhettem a magányt a viszonylagos csenddel, mert mellém ült egy züllött hangú férfi.

- Jó napot!

- Magának is!

- Szomjas vagyok, nem adna pár forintot?

- Én is, nem.

- Van pénze?

- Van, meg eszem is.

- Öt rugóért hajlandó vagyok magával elmenni.

- Hova?

- Az Árpád híd tövénél van egy jó kis zug.

- 5000 forintért azt akarja nekem megmutatni, amit valószínű én is ismerek?

Épületes üzleti tárgyalásunk hirtelen ért véget. Megérkezett Gyöngyike, sörrel és rostos üdítővel, az illető pedig szó nélkül távozott.

- Mit akart ez a bányarém vén szatyor tőled?

- Nem mondod? Ez nő volt, nem férfi? Borzalom. Melyik jobb, ha az embert a felesége vagy a füle csalja meg?

- Mindenesetre feleséget könnyebb találni, mint fület.

Megszólalt a telefonom, és közölte: „Rózsika.”

- Kézcsókom, főnökasszony!

- Várom, hogy hívjatok, de füttyöltök rám.

- Ami a füttyülőmet illeti, éppen az imént nyújtotta be valaki igényét rá.

- Miről beszélsz, te szédült Mikuli?

- Kényelmesen pihengetünk egy padon, közben hideg nedűt kortyolunk.

- Óh, ha én is, én is köztetek lehetnék!

- Nincsen hely, Mókuci, köztünk van a táskám. Ez volt imént a demarkációs vonal, ennek köszönheted, hogy nem törtek az ártatlanságomra. Egy bácsi hangú néni akarta, hogy az övé legyek, de az is elképzelhető, megelégedett volna a pénzzemmel.

- Miért nem adtál neki?

- Nem herdálhatom, amit a kolbászra szántál, bár azóta jelentős részéből cipőt vettünk.

- Ne üljetek sokáig a napon, máris megártott neked!

- Árnyékszéken ülünk, akarom mondani, árnyékos padon.

- Mind..., majd itt... meg...jük a történeteket.

- Romlik a térerő, kimaradnak szótagok a mondanivalódból. Állj odébb!

- Ülök.

- Akkor pedig remeg a kezed az izgalomtól. Mit gondolsz, ha egymást füleljük, az fülezés?

- Az fülelés, viszont a szemkontaktus, ami köztünk elképzelhetetlen, szemezés lenne.

- Gyermekek oldalba bökött, hogy ne kiabáljak.

- Csak beszéljél hangosan, majd megorrol rád!

- Nem szeretném. Fájna nekem, és bánatomban lógnám az orromat. Képzeld el a szituációt! Kutyaolunk tovább, én lógó orral, miközben nem látok, véletlenül rá is léphetnék.

- Az úr legyen veletek!

- És a te lelkeddel!

Indultunk az állatkert irányába. Odaérve egy darabig hallgattam, milyen állatok vannak, de elvonta figyelmemet a másik érzékszervem. Annyira nem kötött le Gyöngyike zoológiai előadása, hogy megbékéljek az állatokat kísérő szagokkal.

- Mutass egy padot a közelben, Gyöngyike, te pedig élvezkedjél a tömegben!

Ültem és telefonáltam a Duna-partján.

- Leülhetünk ide melléd?

- Üljetek!

Kivételesen nem csalt a fülem, egy fiatalember kért engedélyt a letelepedésre, csak még azt nem tudtam, milyen társaságban, valamint engedélyem után miért vacilláltak. Álltak, majd leültek körém ketten. Ekkor világosodott meg az elmém, a kisleány közepre ültetett a három-személyes padon, bizonyos logikára alapozva. Társalgásukból, amit a tarkóm mögött folytattak, egyértelműsült, szerelmes pár között foglalok helyet. Felajánlottam valamelyikükkel a cserét, de nem kívántak élni vele. Így azután folytattam a telefonbeszélgetést, és harcoltam a jókedvem ellen, mert eszembe jutott Rózsika fél órával előbbi óhaja: „óh, ha én is, én is köztetek lehetnék!” Ráadásul mocskos fantáziámmal arra gondoltam, mi lenne, ha képtelenek lennének testi vágyaikat kordában tartani, és mögöttem csöröznének? Nem került rá sor, mert megérkezett a megmentőjük, akivel távoztam.

- Mi lenne, ha kisvonattal körbejárnánk a szigetet?

- Megvettél, Gyöngyike, ötleteddel kilóra, ha a fenekemmel kell körbejárni.

Kézenfogva spiláztunk, mivel a megálló nagyon messze volt. Lihegve érkeztünk az utolsó pillanatban, bár lehet, utolsó után volt, csak látta a hölgy, hogy daxli kutyát domborítunk. Meg kellett kérdezni, mennyibe kerül egy jegy. Gyöngyi köszönt, én érdeklődtem. A második

kocsiba küldtek, ott zavartalanul lehet videózni, nem olyan erős a motorzaj. Útközben kiderült, igazat mondott a hölgy, bár inkább megbarátkoztam volna a motor zajával, mint a diesel szagával. Ámbátor így is hegyezni kellett lapát füleimet, hogy halljam a tájékoztatást. Érdekes volt tapasztalni, az angol és a magyar szöveg nem mindig voltak azonosak. Miután fél óra múlva lekaszálódunk a járműről, gyors megbeszélést tartottunk:

- Gyöngyike, mit szólnál hozzá...?

- Mehetünk kolbászt venni, van még idő!

Van egy cimboránk, aki minden találkozásunk alkalmával előad egy szösszenetet, hogy szoktunk Gyöngyivel dolgokat megbeszélni. Pár tömondat a társaság jelenlétében, de olyan is előfordul, hogy csak szótövek hangzanak el köztünk, és mindketten értjük.

*

Új cipőm ideiglenesen átváltozott nyúlcipővé. Futás a buszhoz, majd átszállás a metróra!

Alighanem megárhathott rövid hajborítású buksimnak az erős napsütés, hiszen számolni jól tudok. Történt pedig, amikor gyökeret eresztettünk a kolbászboltnál, megkérdeztem a hölgytől, huszasból tud-e visszaadni. Miután meggyőződéssel állította az igent, Gyöngyike rendelt sok-sok füstölt kolbászt, na meg szalonnát. Ez az, amikor a hóhért akasztják. Ugyanis nem hogy visszakaptam volna, még nekem kellett plusz kétezret leperkálnom. Következett a cipekedés, két szatyorral. Mindkettőt én vittem. Arról szó nem lehet, hogy mellettem egy hölgy cipekedjen, ha van szabad kapacitásom. Még a retiküljüket is én szoktam vinni, csak hazai pályán adom vissza a tulajdonosának, nehogy kiröhögjenek az ismerősök.

A Határ útnál igyekeztünk a buszhoz, amikor apró malőr történt. Egy hölgy külsejű eb-sétáltató vetette ki rám a hálóját vagy lasszóját. Gyöngyike utólag azt mondta, ne legyenek beképzelt, nem engem akart a csaj megkaparintani, hanem kuttyája a kolbászt. Szoszó... én meg a beképzeltség?! A póráz körbetekeredett az egyik lábamon, de a kutya nem evett kóbit, viszont a hölgy igen nyájas társalgást indított. Az igaz, Gyöngyikéhez intézte szavait, mert én átláttam rajta, és igazolni kívántam, utcán nem ismerkedek.

Itthon a főnökasszonynak más köntösbe csomagolva tálaltam a történetet, de ő a lányával értett egyet.

Fantasztikus álom

Csodálkozom, hogy fáj a fejem, miközben tudom az okát. Magam alatt vagyok. 92 kilóval ülök rajtam, persze nem csak a fejemen. Fáj, pedig kemény. Mindenki ezt mondja. Aki pedig nem, annak a szerencsésnek eddig nem állt módjában velem megismerkednie. Már akkor gyakran ütköztettem a fallal, amikor még valójában nem voltam tisztában a szilárdságával. Azóta némileg okosabb lettem, de addig nem sikerült eljutnom, hogy a gondolkodás megelőzze a falba verést. Legalább tudom, azért verem, mert kemény, így nincs nagy kockázata. Naphosszat várok a múzsa csókjára. Néha hallom a cuppanást, de hamar kiderül, csak a fantáziám szüleménye, mert nem hagy rúzsfoltokat. Ellenségeim vitáznak velem. Azt mondják, a műsának nincsen rúzsa. Kivétel nélkül azoknak a szája jár, akik soha nem találkoztak vele. Családtagjaim szerint másállapotos vagyok, magyarul: terhes a számukra. Én, a terhes, akinek közben a fantáziája torzszülötteket hoz a világra. Ám a szülési folyamat mit sem változtat az állapotomon. A depresszió nem a humor melegágya. Ha így van, momentán mi ez az íráskényszer? Előveszek egy rém unalmas könyvet, elkezdem olvasni, hogy általa jókedvre hangolódjak. Ez gyakran sikerrel jár. Olvasok, közben sóhajtozom, ásítozom mellé. Érzem, jó úton haladok, csak nem látom a végét. Szoktam volt mondani: ennél sokkal jobbat tudok. Csak ne kéne bebizonyítanom! De be kell, főleg ezeknek, akik negyedóránként tesz fel a kérdéseket, felváltva ugyanazt: „már megint szomorú vagy?” „Falba verted a fejedet, aztán most nyalogatod a sebeidet?” Mondhatnám: „anyád veri,” „apád nyalogatja.” De én nem bánok velük ilyen mostohán, hiszen függőviszony van köztünk. Legalábbis én tutira függök a családomtól. Arról nem beszélve, hogy igazuk van, de baromi rossz negyedóránként hallani az igazságot. Inkább beveszem a három dilibogyót, és nyugovóra térek a tyúkokkal. Gyógyszereim magamhoz vétele közben tyúkokról ábrándoztam, ám nem valódiak cikáztak a kemény buksimban, hanem szárny nélküliek, akik néha szoktak kotkodácsolni. Álmomban kukoricát szórtam a szárnyasok közé. Közben nem hagyott nyugodni a gondolat, én vagyok a barom-fi, ők pedig csak oktondi jószágok. Felriadtam, megfordultam és a következő álmom sokkal közelebb állt a valósághoz. De hát minden álom véget ér egyszer, ráadásul soha nem a történet végén. Ébredés után konstatálhattam, érdemes volt az előző napra aludnom egyet. Komoly eséllyel indultam az új napnak, hogy sikerül leküzdenem a letargiámat. Ő ült a számítógépnél és nem azért „Ö”, mert a mondatot nagy betűvel kezdjük.

- Jó reggelt kívánok neked!

- Tebeléd is, Mókuci!

- Mit álmodtál az éjjel? Arra riadtam, hogy morzsolgatód a fületem, de most visszaadtam.

- Kukoricát szórtam a pipiknek a baromfiudvarban.

- Mikulikám, jártál te valaha baromfiudvarban?

- Arra nem emlékszem, de barmok között sokszor. Megijedtél? Bár hallhattad, hogy mondogattam: Pi... pi... pi... pi!

- Semmit nem mondtál. Röhögtél, de az most történt, nem akkor.

- Bocsika, akkor csak gondoltam. Mindenesetre komoly elhatározással ébredtem: leküzdöm a tegnapi rossz hangulatomat.

- Rajta, de nehogy fél óra küzdelem után fáradtan lerogyjál az ágyra!

- Lustának tartasz, Mókuci?

- Is. De vannak jó tulajdonságaid, például álmodban nem beszélsz.

- Ez a te szerencséd.
 - Várjál picit, Mikuli, leírom ezt a mondatot, aztán hallgatom a vallomásodat.
- Éreztem, meleg a pite, ha gyóntatni akar. Összetett körmondatot írt. Lett volna időm egy mesén gondolkodni, de koromnál fogva bölcs vagyok, és tudom, az őszinteségnek mindig nagyobb a hozománya, mint egy idővel elferdült hazugságnak.
- Csupa fül vagyok, nyomathatod a zsibbasztó dumát!
 - Mikor csípte meg a bogár a lábadat?
 - Semmikor, semmilyen bogár. Évekkel ezelőtt egy kutya, de az harapás volt, nem csípés.
 - Valakivel összekeverlek. Ezek szerint nem téged vittelek a kórházba motorral?
 - Biztos, hogy nem. Fel se ülnék arra a motorra, amit te vezetnél vakon.
 - Lobogott a hajunk a szélben, mert olyan bili nem volt a fejünkön, ami a motorosoknak. A kútfúró Gyurinak azt mondtad, jó házasságban élünk, vakon követjük egymást mindenhova.
 - Más a motorozás és megint más egymás után slattyogni gyalog. Boldogan követlek, de nem mögötted ülve a motoron, „mert hülye azért nem vagyok”. Borzolta a szellő Mikulika centis hajacskáját? Ki vele! Mit álmottál és főleg kivel? Egyébként jó volt?
 - Nem volt jó, mert fáztunk este az utcán.
 - Öreg hiba, ha fűzted a csajt, ő meg fázott a dumádtól, de hogy te is, az ciki lehetett.
 - Biztos vagyok benne, te voltál, csak letagadod, pedig most is érzem orromban a parfümöd illatát.
 - Tény, az én fülemet csavargattad.
 - Taxit akartam hívni tárcsás telefonról. Nagyon bepánikoltam. Nem találtam a motoron a féket, de szerencsére kevés benzin volt benne, ami kifogyott egy telefonfülkénél.
 - Nagyon megharagszol rám, ha inkább a regényemet írom tovább?
 - Egyáltalán nem, sőt, örülök, hogy életben maradtál, pedig beestél a rendelő ajtaján hanyatt. Jött a taxi, de arra nem emlékszem, hogy szálltál be beteg lábbal.
 - Mi lett a motorral?
 - Az nem érdekes, lopott volt. Ott hagytuk az út közepén.
 - Képes voltál lopni?
 - Mondom te buta, hogy nem tudtál menni. Érted ölteni is képes lennék.
 - Istenem-istenem! Más nő olvadna a szép szavaidtól, úgy udvarolsz, de én ismerlek, és tudom, ez nem udvarlás, hanem kertelés. Ráadásul, mivel a közeledben alszom, komoly esélyem van rá, egyszer arra ébredek, hogy meghaltam, mert a férjem álmában nem telefonnak néz, hanem tőlem akar engem megvédeni, és az életemre tör.
 - Hálátlan kutya. Álmomban agyonidegeskedtem magamat, aztán tessék!
 - Jól van, folytassad!
 - Mondtam a taxisnak, sürgős a dolog, vigyen be az adott kórház ügyeletére! Rendes volt, még a lépcsőkön is felsegített téged. Dacára a késői órának, sokan várakoztunk a folyosón. Neked ülőhely sem jutott.
 - Álltam melletted?

- Igen, de nagyon rogyadozott a lábad.
- Te kegyetlen, képes voltál nem átadni a helyedet nekem?
- Mókuci, annak nem lett volna értelme, mert így legalább támaszkodhattál a falnak.
- Sajnáltál?
- Igen és ideges voltam, ezért toporogtam.
- Ülve toporogni, ki hallott már olyat?
- Nem ültem. Állva csináltam, a folyosó közepén. Ez volt a szerencse, mert nyílt egy ajtó, kilépett a nővérke, és felvette velem a kontaktust azon célból, hogy álljak el az útjából. Megkértem, mivel nem látunk, szeretném, ha segítségünkre lenne. Karon fogott, el akart kísérni a férfi toalettre (te wc-nek ismered.) Ő a szomszédba igyekezett. Mondtam neki, a lábad van megdagadva, erre közölte, nem érti a dolgot, mert ez a nőgyógyászat. Fáradjunk át a sebészetre. Kimegyünk az épületből, egyenesen szemben van a porta, majd ott elkalauzolnak bennünket.
- Fantasztikus, milyen izgalmas álmod volt. Gondolom, erre felébredtél.
- Kellemes hangja volt a nővéreknek.
- Megyek kávé főzni, mert a folytatást magamtól is kitalálom. Te pedig ábrándozzál!
- Kiről? Hálátlan kutya. Végigszenvedtem veled az álmomat, aztán ez a fizetség érte. Ki-jöttünk az épületből, lesegítettelek a lépcsőkön, de nehéz volt tartani az egyenes irányt, mert folyamatosan bicegtél. A portást megkértem, kísérjen el a sebészetre bennünket! Mondta, azt nem teheti. Téged elkísér, ha én addig helyettesítem őt. Közben rájött, mivel nem látok, problémás lenne a feladatot ellátnom, ezért kezembe nyomott egy térképet, amin a kórház összes épülete jelölve van.
- Feltételezem, elfogadtad.
- Jól ismersz, Mókuci. Tudod: ha adnak, fogadd el... Ki tudja, mikor vehetem hasznát. Kértem, tekintettel a helyzetünkre, próbálja elmagyarázni az útvonalat! Azt mondta, tulajdonképpen semmiség az egész. Elindulunk a kerítés mellett, haladunk pár száz métert, majd ott vigyázzunk, mert egy nagy gödör lesz, amin valahol keresztbe egy deszka vezet át, de nem tudja pontosan megmondani, hol, mert azt a munkások mindig odébb teszik. A környék nincsen kivilágítva. Ez szerencsére minket nem zavar, hiszen úgysem látunk. A gödör után egy darabig virágok lesznek, nem tudjuk követni a kerítést. Majd jobbra kanyar után nem sokkal lesz egy vaskapu, azzal szemben van a sebészeti.
- Én addig mit csináltam, míg társalogtatok?
- Szörnyülködtél, de nem biztos, mert elfelejtettem megkérdezni.
- Rendes vagy.
- Tudom. Különbözően átvágott a fazon, vagy kimaradt az álmomból, mert gödörrel nem találkoztunk. Ezzel szemben zárt ajtó fogadott a sebészeten.
- Mit csináltunk?
- Én például félttem, mert közel volt az éjfél, és tudod, akkor jönnek a szellemek. Próbáltam rugdosni az ajtót, és utánoztam a bagolyt mellé.
- Az barbár dolog, rugdosni az ajtót.
- A bagoly utánzásához két kéz kell, neked pedig akkor már iszonyatosan fáj a lábad. Végül egy sírontúli hang megszólalt az ajtó belső oldalán, és érdeklődött, mit akarunk.

- Te válaszoltál?
- Igen, de előbb megkérdeztem tőled, mit mondjak.
- De hát tudtad, hogy lábügýben a sebészetre jöttünk.
- Jaj, Mókuci, ne ízélj már! Mondtam, huhogtam, mint a bagoly. Mi van akkor, ha te műsor-változást jelentesz be, és közlöd, inkább haladjunk az ideg- és elmeosztályra, tekintettel azon körülményre, hogy valamim valahol nekem is hibádzik. A lényeg, közölted csilingelő hango-don, a lábadat kéne megízélni, mert nagyon megdagadt, amit el tudnál viselni, főleg ebben a sötétben, csak fáj. Ezek után megismételtem, amit mondtál. A boszorkány kinyitotta az ajtót, és közölte, nem érti a sötét dolgot, hiszen a fejünk felett van a világítás. Bementünk a folyo-sóra. Ő belém karolt, úgy irányított, én pedig húztalak lényegében magam után. Mondta, várjunk itt, mindjárt szól az orvosnak. Te ideiglenesen nekitámaszkodtál a falnak, mert nem volt kedved ülőalkalmatosságot keresni. Sajnos ez volt a baj, mert az a fal tapétázott ajtó volt, és zsupsz, befelé.
- Beestem hanyatt az ajtón?
- Lényegében igen, de nem volt szándékos.
- Te mit csináltál ez alatt?
- Csodálkoztam, mert annak nem lett volna értelme, hogy utánad nyúljak.
- Hamar jött az orvos?
- Nem tudom, mert a lényegét nem álmodtam meg.
- Naná, hogy nem, álmodban röhögtél, én meg innen a számítógép mellől megcibáltam a füledet, hogy ébredjél fel.
- Arra emlékszem. Mókás volt hallani, ahogy hátaddal végigsúroltad az ajtót, mintha porta-lanítanád, aztán megállapodtál a talajon.
- Na, idefigyelj, te szégyentelen alak! Nem velem álmodtál, mert epizódokat ismerek a törté-netből.
- Huhuhúúúú! Mókuci, ha nem te voltál, akkor én sem lehettem, de valami nem gömbölyű. Emlékszem rá, magamhoz nyúltam, mert eltettem a zsebembe a térképet, amit a portaszolgá-laton kaptam. Ne értsed félre a dolgot! Az ember lényegében akkor is magához nyúl, amikor elővesz valamit a zsebéből.
- Emlékeztetlek rá, ezt egyszer elsütötted Erika előtt. Te engedted be hozzánk, de nem tetted vissza a kulcsot a helyére. Megijedtem, hogy a kapuban hagytad, és rákérdeztem. Te meg zavarba hoztad a barátnőmet a kétértelmű szövegeddel.
- Ez a hála, mert rendes voltam veled. Erika láthatta, mit csinálok, de te nem látsz, ezért közvetítettem a teendőimet. Mondtam, várjál, magamhoz nyúlok és kiveszem a kulcsosomót a zsebemből. Erikának tetszett, mert elkezdett nyihogni.
- Másra számított.
- Elégedjen meg a barátnőd énvelem.

Párzás

Vasárnap délelőtt. Kinn tombol a nyár. Mi pedig mindent elkövetünk annak érdekében, nehogy a tombolás odáig fajuljon, hogy a házban is elviselhetetlen legyen a hőmérséklet. Ablakok lesötétítve.

Nincs is jobb annál, mint a hűvös szobában elnyúlni, közben részvétellel gondolni mindazon embertársainkra, akik kénytelenek a tűző napon tartózkodni ilyenkor.

Megszólal a kapucsengő. Első reflexió, persze csak magamban: „maradtál volna anyádban”, függetlenül attól, fogalmam nincs, ki bátorodik sziesztánkat megkurtítani. Majd jön a reménykedés. Előbb-utóbb rájön, ha nem megyünk ki, nem is vagyunk itthon, tehát elkotródik. Aztán a cáfolat, hiszen a vakvezető kutyám az udvaron van, miből is valószínűsíthető, itthon vagyok. Csaholva rohángászik a kerítés mellett. Én pedig árulónak tartom, és utálok ezért.

- Gyöngyike, próbálj észrevétlenül kikukucskálni, és mondd meg, ki az a pofátlan!
 - Egy férfi.
 - Akkor menjél ki, mert lehet, háztűznézőbe jött, és téged akar feleségül venni!
 - Ismerős az arca, de nem tudom ki az.
 - De ciki! Lehet, mégsem vőjelölt?
 - Nem a zsánerem. Széle-hossza egy, szalmakalap van a fején, és cigaretta lóg a szájából.
 - De miért nem ugat már az Endi?
 - Mert kerítésen keresztül simogatja. Na, hála istennek, már kiabál is, nem hallod?
 - Hallom, telefonál.
 - Nem telefonál, ide befelé hallózik.
 - Hogy az énekeskoldus rakja belé a muzsikáló hegedűvonóját! Az anyu mit csinál?
 - Fürdik az emeleten.
 - Neki van esze. Akkor megerőszakolom magamat, és kíváncsi vagyok. Ha szőnyeget akar eladni, megetetem az Endivel.
 - Nincs semmi a kezében.
 - Ezek szerint komatálat sem hozott?
- Ismét megszólalt a csengő, méghozzá úgy tűnt, ráfeküdt, mert folyamatosan nyomta.
- Jó napot kívánok!
 - Köszönöm szépen, magának is.
 - Ne haragudjon, hogy vasárnap délelőtt zavarom! B. Tibor vagyok. Nekem is van egy labrador kutyám, éppen most tüzel.
 - Fene a dolgát a kutyájának, hogy ilyen dög melegben képes rá.
 - Képben vagyok, ugyanis mondta a közös barátunk, jól kössem fel a gatyámat, ha magával akarok beszélni, mert könnyen kiforgatja az ember szavait.

- Nem tudom, kiről van szó, de megjegyzem, helyzetemnél fogva akár gatyá nélkül is jöhetett volna, úgysem látnám.

- Gy. Gyuri, a közös barátunk.

- Ja, ő gyerekkori pajtásom. Pár évvel idősebb mint én, és anno sokat hurcolászott engem a biciklivázon. Nagymamám pedig mindig szidott érte. Mondta, az ilyesmi nagyon veszélyes, lehet, soha nem fogok családot alapítani. Akkor még nem értettem, mire céloz.

- Azért jöttem, mert szeretném bepároztatni a kutyámat. Nem jönne át, itt lakunk a közelben? Nem lennék hálátlan, és természetesen, a születendő alomból egy kiskutya is az öné.

- Uram, ebben a nagy melegben semmi kedvem hozzá. Bár lehet, a gyerekkori..., ahogy az előbb említettem. Ráadásul a kutyáját sem ismerem. Mi van, ha nem vagyunk egymásnak szimpatikusak?

- Jah, értem már. Töredelmesen bevallom, nem magára gondoltam. Belátom, félreérthető voltam, de mivel magával mindig együtt látom ezt az aranyos kutyát, feltételeztem, ha ponyolán is fogalmazok, de érthető, amit kérni szeretnék. Azt látom, kankutya, esetleg ivartalanítva van?

- Nem, de eddig még tartózkodott a másik nemtől.

Hogy fokozzam a hatást, Endihez fordultam, és feltettem neki a nagy kérdést, lenne-e kedve egy kis cicázásra. Akkor sem voltam biztos benne, hogy megértette, de később igazolta, egy bűdös szót nem értett belőle. Viszont hálásan dörgölte a nadrágomhoz az orrát, közben a hátsó felén lévő hosszú nyúlvánnyal legyezett, ami nekem kifejezetten jólesett a dög melegben.

- Uram, mint látja, sikerült a kutyámat rádumálni egy kis vasárnapi hancúrra. Már csak a pontos lakcím szükségeltetik, és házhoz megyünk párzási szándékkal.

Elmondta a címét, bár hangjából úgy ítéltm, meglehetősen bizonytalan volt abban, hogy fejben megjegyzem. De hát ritkán, sőt, ha jól emlékszem, még soha nem hordtam magammal jegyzetfüzetet és tollat. A füzetet ugyan fel tudnám használni más célra, viszont a tollal abszolút nem tudnék mit kezdeni. Bizony, első hallásra jegyeztem meg a kacifántos címet, de a családneve valahogy elsikkadt. A kezdőbetű valószínűsíthető, de a betűhalmaz további sorrendje abszolút bizonytalan. Tulajdonképpen nem fontos, hiszen még emberek között is gyakorta előfordul, hogy intim kapcsolatba kerülnek, és nem tudják egymás nevét sem. Kezet ráztunk a kapu rácsai között.

Ő távozott, én pedig visszatérve a hűvös szobába, közöltem családommal, fontos elfoglaltságom akadt. Természetesen a meséből először kihagytam a kutyát, de csak a hatás kedvéért, ami nem maradt el, de sikerült jól védekeznem. Gyors táplálékfelvétel, hiszen hosszú út áll előttünk, aztán Endi felszerszámozása, mert egy vakvezető kutya adjon magára, akkor is ha ... megy. Közben eszembe jutott, vajon meddig tarthat egy ilyen aktus? Fogalmam sem volt. Emberek között némi tapasztalatra szert tettem, de a kutya az egészen más. Éppen ezért, mert nem volt kedvem órákig időzni egy idegen hajlékban, úgy terveztem, ha belemelegednek az ebek, diszkréten magukra hagyom őket, és majd visszamegyek egy megbeszélt időpontban. Ehhez azonban szükségem volt arra, hogy Gyöngyi is jöjjön velem.

Megérkezvén az idegen bázis udvarára, kutyám gorombán ráfordult a barátkozást kezdeményező szukára. Morgásával tudomására hozta a házörzőnek, ő bizony munkában van, ebbéli tevékenységében ne merészelje őt zavarni. Éppen ezért levettem róla a nyakörvet meg a hámot, ami ebem számára azt jelentette, ott kívánom hagyni egy idegen helyen, és ehhez nem volt hozzászokva. Azért kergetőztek egy jót az udvaron a másik kutyával, mi pedig próbáltunk meglógni, de még nem csukódott mögöttünk a kapu, mikor Endi észlelte, és

elkezdett vinnyogni, ugatni, majd rázni az orra előtt csukódó nyílászárót. Mi mindenesetre hazajöttünk, s csak három óra múlva mentünk vissza. Gyöngyi mondta már messziről, Endi hűsöl egy bokor alatt, de mikor észrevett bennünket, felugrott, és rohant a kapuhoz. Bebocsátás után a kutyatulajdonos-társ elmesélte, sokáig próbálta vigasztalni távozás után ebemet, de nem nagy sikerrel. Végül úgy döntött, bemegy a házba, és ablakon keresztül vizslatja az eseményeket. Egy idő után ismét elkezdődött a kergetőzés, majd a lány kutya valószínű tanítani akarta Endit, hogy kell az olyat csinálni, és módszeresen ugrált kutyám hátára, amit látszólag Endi nem díjazott. Fejét hátracsavarva próbálta a lánykutyát lebeszélni ebbéli helytelen cselekedetéről, és csúnyán morgott. Majd mikor a fenyegetése eredménytelen volt, lazán lerázta magáról a szukát, elkapta fogai közé a nyakát, és a földhöz teremtette, de ez még semmi, mert mellső lábaival rá taposott, majd - mint ki jól végezte dolgát - elkullogott egy bokor alá. Azóta onnan nem is bújt elő az érkezésünkig. Biztosítottam az urat arról, mitőlünk nem tanulhatott ilyet, hogy így kéne elbánni a felajzott másik nembélivel.

Hazafelé elgondolkodtam: kétségtelen, nem voltam büszke kutyám férfiatlanságára, miközben tárgyilagosan állapítottam meg magamról, én sem szeretném, ha csak úgy minden magyarázat nélkül ugrálna valaki a hátamra.

Telefonbeszélgetés

Hurrá! Alig tíz perce próbálkozom telefonálni, és máris csenget valahová. Most meg nem akarja felvenni. Biztos látja, én vagyok. Na végre!

- Szia, de ha jól hallom, te nem az Ilike vagy.

- Valóban nem. Hajni vagyok.

- Meg tudsz nekem bocsátani, hogy véletlenül téged nyomtalak meg? Percek óta bűvölöm ezt a hülye telefont, és mint te is láthatod, ilyen eredménnyel.

- Kivételesen elnézem, mert nem éreztem semmit.

- Malac. Röff-röff-röff.

- Kun kori.

- Tudom: ókor, újkor valamint kunkor.

Folytassuk a telefon bűvölését. Nini, egy néni! Na végre, ez ő.

- Szia, Gyuri! Miki vagyok.

- Szia, Miki, de én Ilona vagyok, nem Gyuri.

- Így jártam. Összekevertelek egy barátommal.

- Úgy legyen én szegény, ahogy te összekevertél.

- Hazudok?

- Lehetek őszinte?

- Nem. Ilona névre is hallgató Ilike, csókolom a kezéd.

- Talán fordítva!

- Az hülyeség lenne, ha te csókolnád az én praclimat.

- Úgy értettem, ha nagyon muszáj, akkor Ilike névre is hallgatók.

- Jól van, te Vadmacska.

- Kezdődik már. Miki, te tulajdonképpen hány hangszeren tudsz játszani?

- Harmonikán és zongorán.

- Legalább tudod magad kíséni. Viszont kifelejtetted, hogy macerálni is jól tudsz. Mondtam már, hogy irigyellek?

- Nem mondtad, de jólesik. Inkább irigyeljél, mint sajnáljál!

- A jó kedvedet irigylem. Megerőltetés nélkül dől belőled a hülyeség, mint szomszédomból a pálinkaszag.

- Többet kéne mozognod, és belőled is dőlhetne. Tudod, mennyit hajlongok én ezért? A poén az utcán hever, csak le kell hajolni érte. Na már most, ez egyre nehezebben megy, mert hajlongás közben sajog a derekam. Miért hallgattál el?

- Mert sajnállak, és ehhez koncentrálásra van szükségem.

- Megvetted a mérleget, amelyik nem hazudik neked?

- Vettem egyet, de ez is hazudik. Többet mutat, mint kéne. A múltkor elkezdte mesélni egy biciklis témát, aztán abbamaradt valamiért.

- Félig elmeséltem, csak annyira zörgött a csokis papír a kezében, hogy nem értette. Mondtam, majd szólsz, ha már nem majszolsz, de aztán elmaradt a folytatás. Az úgy volt: még dolgoztam, az egyik üzletünkben pár napig akcióban árultak olcsó hangszer erősítőket. Vannak zenész barátaim, közülük a Zolit felhívtam. Egyébként Egyedy Lajosnak hívják, csak tudod, mivel a visszaemlékezésemet mások is olvassák, nem akarom néven nevezni őt.

- Tiszta szerencse.

- Mondom neki, ha érdekli egy ilyen erősítő, hívja fel ezt és ezt a számot, ott keresse a Kőműves urat, és hivatkozzon rám!

- Eszembe jutott, egyszer neked is hivatkozni kellett egy barátodra, és nem arattál vele sikert.

- A dobgépemhez volt szükségem rajzra, és néhai Pali barátom adott egy telefonszámot, egy hangszerboltét, mondta, a vezetőnél hivatkozzak őrá, biztos kapok kölcsön egy rajzot. Hivatkoztam.... Az volt a szerencsém, hogy behízelgőnek találta az úr a modoromat, mert közölte, Pali nem túl jó ajánló levél, de mivel szimpatikus vagyok neki, ad egyet kölcsön, hogy fénymásolhassam.

- Meséld tovább, hogy járt a zenész barátod a Kőműves úrnál!

- Évekkel ezelőtt volt, de most is röhögnöm kell rajta. Percek múlva felháborodottan visszahívott, és csúnyákat mondott nekem, amibe még az anyukámat is belefoglalta. Ilike! Olyan szavakat te még talán nem is hallottál! Gyalázkodott, így meg úgy, milyen szemét vagyok, becsaptam. A lényeg, felhívta a számot, udvariasan bemutatkozott, és kérte a Kőműves urat. Az illető pedig mondta: Kőműves úr nincs, parancsoljon, Ács vagyok! Zolinak bedurrant az agya, szó nélkül bontotta a vonalat, hívott engem, és csúnyán beszélt velem. Mikor lehiggadt, elmeséltem neki, abban az üzletünkben ketten dolgoznak, véletlenül Ács és Kőműves urak. Erre megennyhült, és arra vetemedett, hogy megkérdezze az egészségi állapotomat. Mondtam neki, éppen vásárolni készülök, munkaidő után elmegyek szobabiciklit venni. Nagyon kedves, segítőkész volt, mert említést tett arról, hogy éppen az egyik kollégája meg akar szabadulni egy ilyen portékától, és ha akarom akkor... Akartam, tehát átadta neki a telefont. Kb. így zajlott le a társalgás köztünk:

„- Üdvözlöm.

- Hasonlóképpen.

- Azt mondja a barátom, magának van egy elidegenítésre szánt szobakerékpárja.

- Nem hazudott a Lajos, tényleg van.

- Pedig szokott.

- Mit mond?

- Csak azt akartam kérdezni, mennyiért vesztegeti?

- Magának odaadnám 5000 forintért, mert a kollégám barátja.

- Na, azért ne túlozzunk! Régebben barátom volt, de lassan öt perce, hogy utáljuk egymást. Van rajta csomagtartó?

- Uram, valami tévedés van, mert ez szobabicikli.

- Értettem, nem vagyok én hülye. Nincsen semmi tévedés, én is arra gondoltam. Ezek szerint, ha jól érzem a felháborodásából, nincs rajta csomagtartó.

- Mondja! Miért kéne, hogy legyen csomagtartó egy szobabiciklin?
- Nem törvénytörő, de én olyat szeretnék venni. Olyanra van szükségem.
- Nincs rajta, és nem is tudom felfogni, miért kéne, hogy legyen.
- Nézze, a feleségem nem lát, és nem tud biciklizni, gondoltam, majd ő ül a csomagtartón.
- Úgy tudom, maga sem lát.
- Ez igaz, azért akarok szobabiciklit venni, mert félek az utcán kerekézni csak úgy. Különben pedig beláthatja, a pénzemért azt veszek, amit akarok!”
- Mielőtt szétbontotta a vonalat, még le is hülyézett.
- Nem volt igaza?
- De igaza volt, nekem akkor is rosszul esett. Tudod, mikor átvette Zolitól a telefont, megismertem a hangját. Valamikor volt vele egy kis afférom, amit most nem szeretnék részletezni, mert cseppet sem humoros.
- Ezek szerint törlesztettél neki?
- Egy picit. Ráadásul Rózsika sem volt boldog, hogy ilyen vonatkozásban került terítékre a személye.
- Csodálkozol rajta?
- Már nem, de akkor csodálkoztam.
- Mondd, Miki, szoktak téged megverni?
- Előfordult, de soha nem szolgáltam rá. Emlékszem, mintha ma lett volna: anyám 57 évvel ezelőtt aláterelt a pofonzsáknak. Várjál! Nem... csak 56 éve volt.
- Miért emelte rád a kezét?
- Mert az öcsém beárult nála. Az úgy volt, csavargattam a Sanyi fülét, mert tetszett, ahogy visong, és az lett a vége, hogy kémkedett ellenem a mutternál.
- Neked ugye volt vakvezető kutyád?
- Igen volt. Szám szerint öt darab, de nem egyszerre.
- Még szerencse.
- Imádtam velük futkosni.
- Nem féltél?
- Ilike! Hallottál már olyat, hogy a gazda fél a kutyájától?
- Megbízhatók ezek a vakvezető kutyák?
- Nézd, az igazság az, csak a saját kutyáimmal kapcsolatban nyilatkozhatok. Nekem mind az öt megbízható volt. Bármelyikkel megoszthattam a legszemélyesebb titkaimat is, soha nem hallottam abból semmit vissza.
- Lehet veled komolyan beszélni?
- Természetesen. Beszéljél, de kérlek, ne túl sokat, mert ahhoz nincs nagy kedvem! Ha már a bizalmat emlegetted: képzelj el, a múltkor kutat fúrtak az udvarunkban, Rózsika pedig vitt ki tálcán kávé nekik, és az egyik kapásból mondta: Jó magának, asszonyom, mert vakon megbízik a férjében. Rózsika meg válaszolta: ez kölcsönös.
- Azért ez nem vicc.

- Persze, hogy nem. Komolyan megbízunk egymásban, pedig nekem lenne okom az ellenkezőjére, mikor megver.
- Rózsikát nem úgy ismerem. Mosolygós, nyugodt teremtés.
- Nappal igen, de éjjel néha megfeledkezik magáról. Képzeld el két heverőt egymás mellett! Békésen alszom, szép álmaim vannak, amiket nem szeretnék veled megosztani, egyszer csak arra riadok, cseng a telefon. Felülök, és érzem, zsibbad a fél arcom. Szóval az úgy volt, Rózsika álmában felém fordult, kinyújtotta a kezét, és akkora sallert nyomott le a képes-felemre, hogy elkezdett csengeni a fülem.
- Az ilyesmi előfordul.
- Csak nem hiszem el, hogy aludt. Szerintem bosszút állt rajtam. Képzeld el, eszembe jutott, miért hívtalak! Meg akartam kérdezni, hogy szolgál a kedves egészséged.
- Kérdezzed!
- Már tudom, hogy semmi bajod.
- Szeretem hallgatni a történeteiteket.
- Akkor még egy búcsúzásul: Ma felkeltünk, ahogy szoktunk, éjfélkor. Rózsika kiment a konyhába kávéfőzni. Később én is kimentem. Áll a mosogató előtt, és kérdezi, hogy nem találkoztam-e véletlenül a dörzsivel, mert kéne neki a mosogatáshoz. Képzeld el, olyan szerencsém volt, éppen ráléptem. Így aztán lehajoltam érte, ahogy a poénokért szoktam, és elegánsan átadtam neki: „Parancsolj, kérlek!” Ezen is jól nevettünk. Bezzeg mikor elgurul egy vöröshagyma, az már cikisebb.
- Tudom, akkor szoktad felkérni táncolni, és közben lábaitokkal keresitek a hagymát.
- Tényleg! Utódod megtanult már dorombolni? Mert ha igen, akkor létrehozhatnánk egy népi zenekart, amiben ő dorombolna, én pedig macerálnék.

Az óvszeres ószeres

K. B. azt mondta, ez a könyvének a címe. Figyelemébresztőnek, mondhatnám: sokatmondónak találtam, és mivel éppen nappalink egyik foteljában terpeszkedett az egykötetes író úr, kértem, mielőtt megvásárolnám szellemi termékét, tegye meg a kedvemért, hogy némi betekintést biztosít számomra, barátilag, műve tartalmát illetően.

Akkurátusan megfogalmazott mondatfüzerekkel kezdett mesélni, a maga nem túl gyors előadásában. Szokásához híven minden szavát jól megrágta, ízlelgette a zamatukat, mielőtt kiejtette a száján. Amúgy meglehetősen pátoszosan beszél. Mintha állandóan közönségnek tartana előadást. A kölyökmacskával indított. Hozzájuk szegődött a jószág, anélkül, hogy előbb kipuhította volna, barátom és felesége nem kifejezetten állatbarát. Szokta volt mondani nekem:

- Mikulás, a fogyasztásra alkalmas jószágokat kedvelem, ízletes tálalásban. Ezen a téren az asszony és az én véleményem nem különbözik.
- Inkább arról mesélj, milyen téren különbözik!
- Annyi időd neked már nincsen ebben az árnyékvilágban. Gyakorlatilag majdnem minden téren különbözik.
- Feltételezem, az ágyban közös nevezőre juttok.
- Sajnos ott is ritkán, de hát ismered az asszonyt.
- Bendegúz, a feleségeddel kapcsolatos ismereteim más jellegűek, ezen felül, nem szeretem a húst.

Kezdte részletezni, milyen jól főz „az asszony”. A harmadik mondatnál észrevétlenül megnéztem az órát. Az biztosnak látszott, ígéretemet nehezen tudom betartani, hogy fél órán belül visszahívom Józsit, elmondani neki a szekrény méreteit. Azon szekrényét, ami meghatározott helyen fogja szolgálni a kényelmünket. Józi ugyanis asztalos, és a nagy író érkezése előtt pár perccel határozta meg, meddig várja a visszahívásomat. Addig mérjem meg a helyet, osszak-szorozzak, majd közöljem vele a végeredményt. Sajnos a mai napon később már nem tudok vele értekezni, mert a műhelybe nem visz magával telefont, tekintettel a zajos gépekre.

- Cimbora! A könyvről mondjál pár szót, mert a pörkölt elkészítési módja nem érdekel, az idő pedig sürget!
- Képzeld el, a szomszéd kutyája átbújt a kerítés alatt, és majdnem elkapta a Cirmi macskákat!

Megint rápillantottam az órára, vészesen múltak a percek. Kénytelen voltam közbeszólni:

- Mikor fogsz bele szellemi terméked taglalásába?
- Nem szeretnék felületes lenni. Hogy megértsed könyvem mondanivalóját, ismerned kell azon körülményeket, amikben fogant. Hallottál már a házastársi kötelességről?
- Bocsánat, hogy közbekotyogásommal megzavartam előadásodat!
- Nem történt semmi, hiszen haverok vagyunk.

Bendegútból nem ömlik a szó, csupán lassan csörgedezik, viszont szünet nélkül. Teltek a percek, kezdtem rosszul érezni magamat. Gondolatban lemondtam a könyvről. Nem olyan fickó, mint aki bármiért zavartatná magát. Ő a megtestesült állandóság. Indulatai szavakban

vannak, ahogy az imént is, de a tekintete kiegyensúlyozottságot sugároz a környezete felé. Megijedtem, mert valahol elveszítettem mondanivalójának fonalát. Analizáltam magamban a személyét. Nagyon belemélyedhettem. Arra eszméltem, hogy a dunai hajózásról beszél, különös tekintettel a száraz időjárásra. Eszembe nem jutott, hogy az addig hallottakat megpróbáljam kronológiai sorrendben agyam valamelyik bugyrában memorizálni. Ekkor az édesanyjának a leánykorát ecsetelte, majd kitért arra, nemrég tudta meg, az igazi apját nem ismeri, mert akit eddig annak tudott, az nem ő. Megint megnéztem az órát. Láttam: öt perc, és kicsúszok a megadott intervallumból. Uram isten, abban a minutumban csend lett. Bende-gúz elhallgatott. Gondoltam is, milyen rendes. Észrevette, hogy egyre sűrűbben tekintek az órára, hát rövid időre felfüggesztette meséjét. Köszönetre nyitottam ajkaimat, amikor megkérdezte:

- Na, hol tartottam?

A „na” és a „hol” között, másodpercek teltek el.

- Arról az apukádról kezdél beszélni, aki valójában nem az.

- Az előtte volt. Megvan!

Bátortalanul rezzentem össze a felismerésére, olyan hangsúllyal, hangerővel hozta tudomásomra, hogy megijedtem.

- Várjál, Bende-gúz, felhívom Józsit!

- Melyiket? Hármat is ismerek. Azt a szakállas mokit, aki valamikor a húgomnak akarta csapni a szelet, mikor még tizennégy éves volt, és meghúzták nyolcadikban?

- Cimbora, ha a suliban hagyta magát meghúzni, Jóskának is lett volna esélye.

- Nem úgy húzták meg, hanem karót kapott.

- Mifelénk másképpen definiálják, nem karónak.

„Mikulás-mikulás, de hülye vagy!” - mondtam magamban. Rövidíteni akarod a társalgást, aztán kétértelműsködsz. Emlékeztem K. Tünci kisasszonyra, aki olyan fafejű volt, hogy csoda, ha nem ment szálla annak a fickónak a tenyerébe, aki bátorkodott alkalmasint meg-simogatni bozontos üstökét. Azért, hogy Bende-gúznak kedvébe járjak, füllentettem neki:

- Tüncike okos és szép lány volt.

- Mi az, hogy volt? Most is az, csak megpattant az országból. Ne félj, ő tudja, mitől döglik a légy, nem úgy, mint az asszony.

- Világos. Tudod, a nőt boldoggá kell tenni, nem pedig azt bemutatni neki naponta, mitől döglik a légy.

Kezembe vettem a mobilomat, láttam, ha azonnal nem telefonálok, csak holnap lesz lehetőségem bediktálni a mesternek a méreteket.

- Nem gondolod, hogy pofátlan vagy, Mikulás? Én itt beavatlak életem intim részeibe, te pedig ahelyett, hogy rám figyelnél, nekiállsz telefonálni? Egyáltalán, ki az a fontos személy, akiért képes vagy megsérteni?

- A Jojojojózszi, az asztalos.

- Ja, azt ismerem. Tavaly az anyám rendelt tőle egy amolyan hagyományos hálóbútort. Tudod, amilyen a Margit néniéknek volt, csak miután meghaltak az öreggel, a bútort feldarabolta tüzelőnek az új háztulajdonos.

- Szép lett?

- Eddig még nem készült el. Várat magára.

Bende ezzel a mondatával hatott rám. Visszatettem az asztalra a készüléket. Ha Józsinak a megrendelt munka elvégzése nem fontos, akkor a telefonálás csúszása sem lehet főben járó bűn.

- Mikulás! Te hogy szoktál írni?

- Mint a villám. Ha leülök körmölni, és körülöttem dumálnak, csapkodok mérgemben össze-vissza.

- Toporzékolni is szoktál?

- Toporzékolni akkor szoktam, ha nagyon kell pisilni, kirohanok a fürdőszobába, de kiderül, belülről zárva van az ajtó, mert éppen a toalett használatban van.

- Az ugrálás, nem toporzékolás. Ugrálsz, nehogy bent menjél ki. Közben irigykedve szidod a személyt, aki ott tartózkodik, ahol te szeretnél lenni.

Korrigálja a mondókámat, oktat és rápillantva, a tekintete ugyanolyan, mint mikor a kölyök-macskáról zengedezett.

- Nem bánom, hívjad fel, de ne sokáig dumáljatok, mert sietek!

- Túl vagyok rajta. Kifutottam az időből.

- Egyszer még hálás leszel nekem azért, hogy késleltettem egy komoly csalódásodat.

- Szerinted az asztalos Józsiiban csak csalódni lehet?

- Asztalos Józsi az külön tészta. Együtt jártunk szakközépbe. Azóta közgazdász lett.

- Őt nem ismerem. Alighanem a neve asztalos, nem a foglalkozása, mint a Józsinak.

- Először is, ha két Józsiról beszélünk, slamos megfogalmazás per Józsit említeni. Másodszor, akinél akármit akarsz rendelni, az a műbútor-asztalos Józsi. Az osztálytársamnak pedig Enyves volt a gúnyneve. A csajoktól lopta a csókot. Ám egyszer csúfosan megjárta, mert tőle is bugáztak. Tavalyelőtt a körúton körbevették páran, suttyó gyerekek. Elkezdtek vele nyájasan dumálni, majd miután távoztak, akkor vette észre, ugrott a farzsebéből a levéltárcája, benne pár ezer forinttal, és a bankkártyáját is meglovasították.

- Miért a farzsebében hordta?

- Azt nem tudom, de legközelebb megérdeklődöm tőle, azzal, hogy te kérdezted. Egyébként képzeld el, valaki felvette a zabrálást és feltette egy fájlmeosztóra.

- Látod, Bendegúz, ezt sem fogom soha megérteni. Egyesek drámai helyzeteket szenzációként kezelnek, ahelyett, hogy segítenének, ha már jelen vannak.

Húsz éve ismerem a fazont, és csak most fogalmazódott meg bennem, Bendegúz sohasem hallgat. Mindegy, ki a társasága, mindig ő beszél. Póker arckifejezéssel, de a névelőknek is hangsúlyt adva. Oktathatna beszédtechnikát, ha hajlandó lenne meghallgatni a tanítványokat. Ha az utcán szemből összefutunk, és rám köszön, nem ad időt a viszontüdvözlésre. Mondani-valójában nem állít fel sorrendet. Bővített mondatban panaszkodik arról, hogy a péknél nem volt friss kenyér és örömmel konstatálja az eredményes amerikai elnökválasztást. Csendes, gyérforgalmú utcában van a házunk, de ha kiengedem a kapun, azonnal talál magának egy arra járó személyt, akinek monologizálhat. Az illető lehet, éppen sietne a dolgára, de Bendegúz mellé szegődik, és saját tempójának lassításával kényszeríti az illetőt alkalmazkodásra.

- Látom, furdal a kíváncsiság könyvem tartalmát illetően. Tavaly történt: az asszony éjszakai műszakban melózott, én meg szörföztem a tévé pornócsatornáin, amikor megszólalt a telefon.

Egy kellemes hangú, de ismeretlen hölgy üdvözölt. Kíváncsian érdeklődtem, mit óhajt. Közölte, egyedül van és maszturbál, de ehhez szüksége van egy férfigangra. Vaktából telefonált, rámtalált. Beláthatod, Mikulás, erre nem mondhattam mást, csak az igazat, hogy hasonló cipőben járok.

- A folytatást el tudom képzelni. Ismerve téged, mint az őszinteség mintaképét, reggel elmesélted „az asszonynak”.

- Nem ettem meszet. Hazajött, nem szólt hozzám. Lefeküdt aludni, majd délután csőre töltött puskával ébresztettem, ha érted, mire célozok.

- Értem, mire, meg azt is, hogy mivel. Megjegyzem, „az asszony” helyében egy mozdulattal csináltam volna záptojást a puskagolyóidból.

- Szándékában volt, de elvétette a rúgást. Később azonban megosztotta velem hallgatásának okát. A melóhelyén megfűzte az egyik kis kurvát, hogy hívjon fel engem. A bevezető duma után kéjesen lihegett a telefonba a dög. Közben tudod, mit csinált?

- Biztos vagyok benne, egészen mást, mint amit feltételeztél.

- Rohadjon meg az ilyen! Átkarolta az asszony vállát, és ketten hallgatták, amiket dumáltam neki.

- Ne beszélj ilyen csúnyán a kellemes hangúról! Bezzeg akkor mást gondoltál róla.

- Rászedett. Apám, ha hallottad volna, miket duruzsoltam a fülébe!

- Ne is mondd! Már a gondolattól végem van, de azért nem javaslom, hogy előadjad az én aranyos lapát fülecskémbé. Szegény Kné! Kardos menyecskének ismerem. Feltételezem, nem maradt adósod.

- Annak köszönhetem a könyvem frappáns címét. Az asszony el akart válni, de végül fél évig csupán magát tartotta tőlem távol.

- Kezdem érteni, miért bújik át hozzátok a kerítés alatt a szomszéd szuka kutyája. Ha nincs „az asszony”, nincs a kellemeshangú sem, hát...

- Már van az asszony, csak nagyon ritkán.

- Próbálok következtetni. Az ószerest értem, hiszen hétvégén a piacon tartasz zsibvásárt, de hogy jön ide az óvszer?

- Muszáj elmondanom?

- Nem muszáj, de szeretném megérteni.

- Ciki erről beszélnem, bár a könyvem első novellájában leírtam. Az asszony nem akar gyereket, ezért mindig gumit használok, hetenként háromszor. Illetve újabban havonta egyszer.

- Fantasztikus! Régen ez tekintélyes summa volt havonta. Szerintem „az asszony” erre rájött, azért tartja magát távol tőled, hogy spóroljatok. Elvégre hivatalosan csak ő dolgozik nálatok.

- Nem tudom, miért, de azokban a hetekben is következetes voltam a vásárlást illetően.

- Mert a remény hal meg utoljára, ugye cimbora?

- Tekintélyes mennyiség jött össze a fél év alatt.

- Nagy úr a megszokás.

- Neked elárulom, van a patikában egy csinibaba.

- Óriási! Bendegúz fűzi a bige agyát, majd megveszi tőle az adott hétre aktuális három kotont. Nem vagy te pofátlan?
- Ezen még nem gondolkodtam. Mióta megváltozott nálunk a házirend, havonta egyszer ugrok be cuccért. A felhalmozott mennyiséget pedig olcsóbban eladtam a piacon. Most mit röhögsz?
- Eszembe jutott, hogy használt cuccokat árulsz.
- Vették, mint a cukrot. Főleg a nők, akik gyerekruhákat vásárolnak nálam. Ne vedd meg a könyvet boltban, kapsz tőlem egy tiszteletpéldányt. Dedikálom a nevedre.
- Jó, de megbeszéljük, mit firkantsál bele!
- Az nem lesz jó a poén kedvéért, hogy: „Mikulásnak szeretettel: Bendegúz. Óvszeresnek az ószerestől.”
- De, marha jó. Csupán egy a gondom, a kondom.
- Elfelejtettem mondani, bár megírtam a virtuális félrelépésemet, de nem a saját nevünket használtam a történetben, így azután akár rólad is szólhat.
- Na persze: a szerencsétlen Mikulás viszi a gyerekeknek az ajándékot, bemászik a kéményen, ám az a kémény a fürdőszobába vezet, ahol éppen „az asszony” fürdik. Szegény Mikulás zavarában ledobja a cuccot, próbál menekülni, de beszorul a kéménybe. Hány példányt sikerült eddig eladnod a könyvből?
- Ez, kérlek, üzleti titok. Különben pedig tíz novella van benne, egyik jobb, mint a másik.

Szösszenetek az életünkből

Főnökasszonyom, úgy is, mint életem párja, a jó előbb feltett egy zavarba hozó kérdést, milyen nap van ma? Gondolkodás nélkül vágtam rá, hogy csütörtök. A reagálás sem késlekedett, merthogy mostanság állítólag én mindig csütörtököt mondok. Amit viszont erre reagáltam, azt az olvasó fantáziájára bízom.

Gyöngyike, mint a család egyedüli dolgozója, éppen az egyik bevásárlóközpontban szórja a pénzemet. Negyedóránként telefonál, és kérdez rá valamelyik portékára, amit szeretne megvásárolni, de a beleegyezésemre vár.

- Tessék!

- Figyelj! Van nagy szemű szőlő. Vegyek?

- Nagy szemű micsoda?

- Nem micsoda, hanem szőlő. Vegyek?

- Természetesen, de csak halkan kérdezem, vittél bankkártyát?

Hallom a hangján, izgalomba hoztam. Buzgón keresgeti a táskájában, de végül is meglelt. Ez ugyanis ritka szerencse, mert bizony elég feledékeny, kivéve a munkáját. Abban rendkívül precíz. Ha már a feledékenységét említem: nemrég történt, elment dolgozni kocsival, és benn az iskolában jutott eszébe, nem vitte a jogosítványát. Hazatelefonált, mire ideér, vigyem ki a papírjait a kapuhoz. Tudniillik, pár száz méterre van a munkahelye, az iskola, ahol tanít. Nincs jogosítvány, hát visszaül a kocsiba, hazarohan érte, és még meg is indokolja:

- Azért, mert délután elkaphatnak a rendőrök.

Próbáltam megmagyarázni:

- De hát Gyöngyike...

- Tudom, mit akarsz mondani. Most már mindegy, hazajöttem érte, így a biztos.

Visszatérve, miután engedélyt adtam a szőlővásárlásra, szétbontotta a vonalat, és öt percen belül ismét hívott:

- Vettem egy polcot.

- Szép a szőlő?

- Azt még nem vettem, mert megláttam ezt a polcot. Vajat vegyek?

- Vegyél, meg mosószereket is!

- Jól van, szia!

- Várjál! Minek a polc?

- Jól jön az nektek, de nekem is az egyik szobámba.

Telefon kikapcs, folytathatom egyik fülemmel a könyv olvasását, másikkal meg az olimpiát hallgatnám, de zene szól. Éppen megszólal a riporter, hogy kapcsolják az atlétikai stadiont, amikor a telefonom is jelez.

- Itt vagyok, Gyöngyike.

- Szia Miki! Én nem a Gyöngyike vagyok, hanem az Ilona.

- Jaj, csókolom a kezed, kedves Ilike.

Tudniillik, ha valamit utál, akkor azt igen, ha Ilikének hívom. Ő Ilona, és semmi más. Amúgy bármire hallgat, de nem szereti.

- Miki, te tudsz dorombolni?

- Micsoda?! Nem azért mondom, de...

- Mikor doromboltál utoljára?

- Izé... most mire gondolsz?

- Semmi rosszra, elvégre zenész vagy.

- Ja! Képzeld el, eszembe jutott a János bácsi.

- Ki az a János bácsi?

- Kérlek szépen, ő az iskola pedellusa. Híre ment, hogy tudja utánozni a bagolyt. Az egyik tanító néni behívja az órára, utánozza már a gyerekeknek. János bácsi tiltakozik. Ő bizony nem tudja. Megy a szócsata, majd egy kis gyerek vet véget neki, éppen az, aki felhívta a tanító néni figyelmét János bácsi eme adottságára.

- Tanító néni, nem úgy kell azt kérdezni. János bácsi, mikor volt nővel utoljára?

- Huhúú, fiam, az volt már rég.

- Bocsánatot kérek, tudom, te nem szereted a malackodást!

- Akkor még egyszer bátorkodom megkérdezni: tudsz dorombolni?

- Lehet, hogy tudok, de még nem próbáltam. Tudod, Ilike, biciklizni is lehet, hogy tudok, de ami tény, vettem már.

- Ki biciklizik nálatok, ha mindenhová autóval jártok?

- Az úgy volt, Gyöngyike régen sokkal kisebb volt.

- Milyen szerencse. Azt hinné az ember, ilyen nagynak született.

- Anno, mikor még kutya nélkül közlekedtem, sokan feltették az okos kérdést: „maga így született?” Akkor szoktam úgy reagálni, „Igen, csak sokkal kisebb voltam.” Ott tartottunk, eldöntöttem, veszek neki egy biciklit. Ha vizuális alkat vagy, akkor képzeld el a következő történetet! Egy szintén vak barátommal elmentünk Pesten a kerékpár szaküzletbe. Az elárúsító vette a poént, hogy két vak biciklit vásárol, és mire összeszedtünk minden tartozékot, jól kimulattuk magunkat. Megvolt a bringa, de ezt el kellett vinnünk Pest másik kerületébe. Képzeld el, kettőnk között toljuk a biciklit, és haladunk a troli megálló felé. Ha nehezen is, de odaértünk. A baj az volt, a bicikli akart bennünket irányítani, mi meg nem hagytuk. Állunk a megállóban, és mondom a cimborának:

- Ha jön a troli, halljuk, hogy kinyílik az ajtó, egyből dobjuk fel a biciklit a hang irányába!

Úgy is történt. Jött a jármű, nyílt az ajtó, a bringa első kerekével még segítettünk is nyílni az ajtónak. Igen ám, de nem számoltunk azzal, hogy leszállók lesznek, akiket ezzel a cselekedetünkkel hátráltatunk. Nyomultunk volna a cucc után, de fenn lázadás történt ellenünk, mire valaki megszólalt: „Ne kiabáljanak, nem látják, hogy vakok?” Na persze, jött is a válasz: „Vakok, de biciklivel?”

- Hogy tudsz te viccet csinálni ebből a sajnálatos helyzetből?

- De hát Ilike, 60 évig nem sajnálhatom magamat. Ez egy állapot, amivel együtt kell élni. Persze, vannak mások számára elképzelhetetlen történetek. Például a múltkor Rózsika

pörköltet főzött, és az egyik vöröshagyma elszabadult az asztalról. Ketten vagyunk itthon, hát magunknak kell megkeresni. Igen ám, de olyan ronda tulajdonsága van, ha véletlenül rátalálsz, de nem megfogod, hanem csak érinted, tovább gurul. Nem részletezem, ahogy mindketten kerestük a hagymát. Lassan mozogtunk a lábainkkal, igyekezve minél nagyobb területet bemozogni, hogy rátaláljunk. Elég sikertelen vállalkozásnak tűnt, végül egy isteni ötletem támadt. Ha már úgyis táncikálunk, akkor táncoljunk együtt, és felkértem egy táncra Rózsikát, minek következtében sikerült tovább rúgni a hagymát. Olyannyira, Gyöngyi mikor délután hazajött, egy hagyma nézett szembe vele, az előszoba közepén. Ezen csak nevetni lehet.

Nem részletezem tovább a telefonbeszélgetést, tény, tudok dorombolni, és valamikor volt ilyen izém, de már kidobtam. Ilonát, aki Ilike névre is hallgat, de nem szívesen, tájékoztattam, sőt, még fel is ajánlottam neki, körülnézek a városban, hol lehet kapni. Mivel hosszú társalgást folytattunk, közben megérkezett Gyöngyike. Az én feladatom, hogy kipakoljam a kocsit, és még be is hordjam a cuccokat. Milyen szerencse, hogy nagy a csomagtartó. Először két nagy dinnyét kellett behoznom, aztán három karton tejet, majd jöttek a zacskós dolgok, és végül egy hosszú, nehéz dobozban a polc. Imádom ezeket a csomagolt bútorokat. Gyöngyike rögtön három mondatot fűzött hozzá, gondolom azért, hogy nekem jó hangulatot csináljon a szereléshez.

- Nagyon jól nézett ki az üzletben. Van hozzá rajz a dobozban. Nekem el kell mennem itthonról.

- Semmi probléma, majd mi az anyuval ... dorombolunk.

Miau

- Jenő, te szereted a macskát?
- Tudom is én. Az biztos, annak idején sok macska volt a ház körül, még mikor Erdélyben éltem a családommal.
- Azok a cicusok magyarul nyávogtak?
- Nem, pajtás, vagy legalábbis törték a magyart.
- Emlékszem rá, mikor először külföldön jártam, nevezetesen Lőcsén. Este elmentünk sétálni. Nem túl diszkréten jegyeztem meg: „Jé! Itt is magyarul ugatnak a kutyák.” Egy kisebb, ott élő társaság azt hitte, gúnyolódom, pedig csak vicceltem, rosszkor rossz helyen. Fogasztási szempontból tettem fel neked a kérdést.
- Ezen még nem gondolkodtam. Nem vagyok húsimádó, de azt gondolom, ha ízletesen van elkészítve, biztos csipegetnék belőle, persze, ha nem tudom, milyen állatot tálaltak fel. Nagyon megvetsz érte?
- Semmiképpen sem, hiszen nem vagy te nászágy, hogy megvesselek. Amúgy pedig én nem szeretem a macskát.
- Mi az, hogy „amúgy”? Netán élve? Remélem, hozzátok nem gyűrűzött annyira be a gazdasági válság, hogy macskasülttel vendégljete meg bennünket a születésnapodon.
- Miféle születésnapomon?
- Ha jól emlékszem, öt perccel ezelőtt koccintottunk az egészségedre.
- De hát május elsején van a születésnapom, most meg augusztus eleje van. Csak annyit mondtam: „Emeljük a poharainkat arra, hogy egyszer van egy évben születésnapunk”! Neked, ha jól tudom, november elején, nekem pedig, ahogy mondtam, májusban.
- Tulajdonképpen nem is lényeges, hogy mi az apropó. Ezzel a macska dumával akarod próbára tenni a gyomornedveimet?
- Pusztán csak érdeklődtem, hogy viszonyulsz a cicákhoz. Különb tudnod kéne, semmi nem peccsételi meg jobban az igaz barátságot, mint egy közös hányás.
- Ezt már valakitől hallottam.
- Nem érdekes. Több barátja is lehet az embernek. Az igazság, eszembe jutott a régmúltból a házvásárlásunk.
- Ti ketten, vakon vásároltátok meg ezt a házat?
- Nem ezt, csak ami volt ezen a telken, de azóta azt átadtuk az enyészetnek, és újat építettünk. Akkor is hárman voltunk, csak Gyöngyike még olyan kicsi, mint egy kutya ülve.
- És hogy csináltátok?
- Mire gondolsz, Jenőkém?
- Természetesen nem a gyerekalkotásra, hanem vakon a házvásárlásra.
- Már megjedtem, de erről eszembe jutott most egy történet. Első házasságkötésem 43 évvel ezelőtt volt, éppen esti gimnáziumba jártam. Májusban esküvő, utána két hét nászút, majd következtek a vizsgák. Képzeld el, matematika vizsgánk volt aznap, de reggeltől késő dél-utánig benn voltunk az iskolában. Felfigyeltem arra, hogy egy osztálytársam, nevezett Miki,

aki nem én voltam, egyszer csak mellém ült, és diszkrétan rákérdezett: „Azt hallottam, meg-nőszültél. Ne haragudj, hogy megkérdem, ti vakok is szoktatok olyat csinálni”? Még szerencse, hogy alaptól mindig a hülyeség jut eszembe, ezért nem háborodtam fel, hanem megválaszoltam: „Igen, mi is szoktunk olyat csinálni, csak takarékosan, mert utána nem kapcsoljuk fel a villanyt”.

- Borzasztó. Én biztos kinyitottam volna a pofonzsákot, és alá terelem.

- Képes lettél volna összekakaskodni egy kedves érdeklődővel?! Még ilyet?! Nem javaslok, hogy megvakuljál, mert ha bekövetkezne, halálodig csak pofozkodnál. Tudod, röpké életem során hány hülye kérdést szegeztek eddig nekem?

- Finom ez az Unicum. Megengeded, hogy visszaéljek a vendégjoggal, és öntsek mindkettőnknek még egy pohárral?

- Éppen kérni akartalak rá.

- Kísérőt kérsz hozzá?

- Kösz, ott még nem tartunk, hogy inni is csak kísérővel tudjak. Mivel mindketten benne vagyunk a korban, gazdálkodni kell az idővel. Ha érdekel, folytatom a macska témát.

- Én pedig csupa fül vagyok.

- Sok évvel, évtizeddel ezelőtt egy januári napon megvettük a házat, de még nem költöztünk ki, csak április közepén. Addig minden hétfőn kijöttünk különböző társasággal. Februárban jártunk, mikor Jancsi barátomat meginvitáltam háznézőbe. Tudnod kell, ő sem látott, és abban az időben az ő kutyája volt az én kutyám, de ez megint egy másik történet.

- Ha nem haragszol, történet ide vagy oda, szeretném megérteni ezt a nyakatekert kijelentést!

- Időszámításunk után 1975-ben vettem egy kölyök kuvasz kutyát, azzal a szándékkal, hogy ha beledöglök is, vakvezetőkutyát nevelek belőle. Bizonyos körülmények folytán egy év múlva elajándékoztam a Jancsinak, de mikor kiköltöztünk ide, aznap visszaadta nekem.

- Örülök, hogy élve maradtál, így volt szerencsém megismerkedni veled. Most már folytathatod!

- Úgy beszéltek meg, külön jövünk ki. Ő a Kittyvel, mi pedig hárman, és itt találkozunk. Előbb értek ide, de Jancsi nem akart várakozni a kapu előtt. Kittyt lefektette az utcán, ő pedig átlódította magát a zárt kapun. Mire mi megérkeztünk, javában falatozott a kertben. Na jó, nem falatozott, csak kószolgatott a növényeket. Emlékszem, piszok keserű volt a szegfű gumója. De hát ő a vidéki származású, én pedig a pesti, hát hittem neki, hogy az az akármilyen hagyma, csak még nem érett meg. A szomszédok persze kiguvadt szemmel lesték, mit művelnek itt ezek a marslakók. Tőlük tudtam meg hónapok múlva, hogy mit kószolgtunk fanyar pofával. Kitty első cselekedete volt, mikor végre kinyílt a kapu előtte, a két macskát bezavarta a konyhába, a tűzhely alá. Merthogy az előző tulajdonos nem vitte el a cicáit. A ház különben gyakorlatilag üres volt, csak a konyhában maradt egy villanytűzhely, alatta a két macskával. Baromi rossz lett a szám íze a gumótól. Kénytelen voltam megfajni a kerekesebbet.

- Praktikus szerkezet, az ember oda tolja az udvaron, ahová akarja.

- Látom, Jenő, rám hangolódta. Azt nem mondom, hogy akkor láttam először kerekesebbet, de azt igen, hogy másodszor.

- Ne röhögtes. Miki, te nem temető mellett születted véletlenül?

- Kétségtelen, ott születtem, de ez még mindig jobb, mint a Temetőnek, aki egész nap temet a temetőben, és közben nem ér rá mást csinálni.

- Érdekes, pedig nem is temető temető a Temető.
- Nem, de végül is a Temetőt temető is Temető. Koporsóba temető. Szóval: macerálom a kerek kút kerekét, ami kerek volt, és valami bigyót megnyomtam véletlenül, a vödör meg búcsút intett nekem, és alámerült.
- Csodálkozol? Hetekig ott fagyoskodott a kút kávján, nyilván jólesett neki egy kis mozgás.
- De ha vizuális alkat vagy, képzelj el az újdonsült háztulajdonost, ahogy tanácstalanul áll a kút mellett bamba képpel!
- Pedig egyszerű a képlet. Azon az úton, amin lement a vödör, vissza is tudott volna jönni.
- Én már akkor egy gondolattal előre jártam. Felhúrom a vödröt, de nincs pohár.
- Feltételezem, megoldottad azért a kardinális kérdést. Gondolom a szomszédoktól kértetek poharat.
- Nem vagyok ismerkedő fajta, inkább pár kortyot ittam a vödörből, aztán a többit kiöntöttem.
- Vályú nem volt?
- Aranyos vagy, de több Unicumot nem ihatsz. Látom, megártott. Bementünk a házba, hogy elfogyasszuk, amit tarisznyában hoztunk magunkkal, mert nagyon fáztunk, és úgy döntöttünk, mielőbb a távozás hímes mezejére lépünk. Igen ám, de a macskák a tűzhely alatt a konyhában, azokat illenék kitessekelni onnan. Az udvaron meg a kutya. Maradékainkat kézbe fogva, leguggoltunk, próbáltuk kicsalogatni a cicákat. Kedvesen szólongatva: „cicc, cicc, cicc”, majd nyávogva.
- Elképzelem, ahogy nyávogsz te a mély hangodon.
- Megfeledkezel arról, az oroszán is rokona a macskának. Különbözik pedig én nem nyávogtam, én a kotlós tyúkot utánoztam, ahogy a Balatonban szoktam. Arra gondoltam, ráizgulnak a tyúkra.
- De hát feltételezem, egy kis szalámi maradékot hagytatok nekik.
- Nagyon éhesek voltunk. Gyöngyikénél és Rózsikánál kiflimaradék volt, Jancsinál egy paradicsom, amibe előzőleg bele is harapott, nálam pedig egy fél boggyiszlói paprika.
- Csodálkoztatok, hogy nem jöttek elő a macskák a paprikára?
- Apám, ezek kiéhezett macskák voltak, és feltételeztük, legalább a kiflire ráizgulnak.
- Miért nem bújtatok be a tűzhely alá?
- Gyöngyikét biztattuk, hogy bújjon be, de ő félt a macskáktól.
- Mert te nem, ugye?
- Én is féltam, de nem vallottam be. Végül Jancsi kiment a kutyával az utcára, én pedig ablakon keresztül kavicssal dobáltam a tűzhelyet. Ez hatásos volt. Kirohantak a macskák, Gyöngyike pedig becsukta utánuk a ház ajtaját.

Ciki Miki

Verőfényes pénteki nap. Iskolából a tanári kar autóbuzos kirándulásra távozott. Háromtagú családunk kétharmada velük tartott, de autóval. Milyen szerencse, hogy a kocsinkban van hűtőláda, így azután dugig töltötték hűtendő dolgokkal. Legalább minden tanárnak jut egy pohár hideg üdítő. Az ügy érdekében csütörtökön az autósóban a koci külső tisztuláson ment keresztül, majd itthon én vettem belülről kezelésbe porszívóval és egyéb tisztító eszközökkel. Reggel pecsételtünk egymás orcáján, aztán a lovak közé csaptak. Nekem úgy tűnt, egymást is megpuszították, de ez nem biztos. Este későn fognak hazaérni, én pedig meglepetéssel várom őket. Egészen biztos, éhesek lesznek. A kirándulás élményeivel nem lehet jóllakni. Még akkor sem, ha ennivalót is vittek magukkal.

Leültem a nappaliban gondolkodni. Majdnem hatféle ételt tudok elkészíteni, gyakorlatilag hibátlanul. A hatodik nem begyakorlott. Egyszer - vagy öt évvel ezelőtt megcsináltam, de egészen más lett belőle. Emlékeimben annyi maradt meg, a kóstolásig jutottunk, aztán egységes véleményt alkottunk: „pfúúúj!” Most azonban itt az ideje, hogy ismét próbálkozzak. Valahol az irományaim között gombóc-betűkkel rögzítve van a recept. A Braille írást volt telefonműszerésem szokta így aposztrofálni. Jellemző rám, bizonyos dolgokat felírok magamnak, de takarékosági okból ugyanazt a lapot használok mindaddig, míg be nem telik. Így azután üzenetek, dalszövegek, kották és minden egyéb egymás alá kerül. Évek múlva visszaolvastva határozottan szórakoztató tud lenni.

Elkezdtem keresgetni a receptet. Sok-sok papír, ráadásul nem mind azonos méretű. Sacca egy órámba került, mire meglett az eleje. Rövid recept két papíron. A másik részét is megtaláltam, négy lappal odébb. Viszont az a lap azzal kezdődött.

Szemelvények az első lapról: Tetején az egyik szintetizátor ritmusainak felsorolása százból a 74-essel kezdve. Közvetlenül alatta szó szerinti idézés:

„6 egész csirkecomb, egy hangyairtó (csak por kiszerezésűt vegyetek!), párizsi és valamilyen füstölt kolbász, de ne legyen túl száraz! Mikinek tréningnadrág, tojás (ha van, de legalább 60 kéne), ásványvíz, (tudjátok, milyen kell). Több nem jut eszembe, majd hívjatok! Ne felejtsetek el, tankolni is kell!”

A szöveg a főnökasszonytól származhat, mert magamat ritkán szoktam névvel említeni. Közvetlenül a vásárolandók alatt ez olvasható:

„Molnár Béla száma megváltozott. A szemét, nem közölte az új számát.”

Majd ezután semmi átmenet:

„Mindenkinek azt ajánlom, szerelemnél jobb az álom. Mert az álom, nyugalom, a szerelem szívfájdalom.”

„A floppyt betesszük a meghajtóba, de előtte meg kell szüntetni az írásvédettséget!”

„Leírom neked a receptet, te szerencsétlen. Bár ha rám hallgatsz, inkább Rózsikával készíted el, mert ha te csinálod, attól éhen fogsz döglenni. Nálunk Kati szokta csinálni, csak én is megjegyeztem, hogy kell.”

A bevezető szöveg alatt viszont ténylegesen következik a recept. Az adott lapon három sor belőle, de ezt nem részletezem úgy, ahogy írva van. Annyit még érdemes talán, a cím így van rögzítve: „Rakotttészta” A barátomnak helyes írásai vannak, de a helyesírása bizony pocsek. Ráadásul valamikor visszaélt a vendégszeretettel. Csak így történhetett, hogy saját kezűleg, nálunk írta le a tudnivalókat.

*

„Rakott tészta: Fél kiló kockatésztát sós vízben megfőzünk.”

Ehhez meg kell találnom, hol a fenében van olyan tészta a spájz mélyén. Ezen felül, valahol a konyhaszekrényben létezik egy fazék, aminek a belső része lyukacsos. Jól kezdődik, mert tényleg a spájz legbelső zugában (3 méterre az ajtótól) találok egy csomó tésztával. Ömlesztve vagy tízféle és sok csomaggal. Némelyik megbontva. Az olyanoktól távol tartom magamat, mert szeretnek kiszóródni. Következett zacskón keresztül kézzel megállapítani, melyik a nagy kocka. Sima ügy.

Mozog az elefánt a porcelánboltban és keresi a fazekat. 12 ajtó a konyhaszekrényen. Egészen biztos, az edények valami logika szerint vannak berámolva. Több évtizedes tapasztalat: három tagú család, háromféle logikával megáldva. Van a szekrényben négy fiók is, de azok kifújva, mert fiókban nem lehet fazék. Porcelánok között szintén elképzelhetetlen, az én logikám szerint. Ennek némileg ellentmond a kompótos készlet mögötti szita. Haladok lefelé az ajtókkal. Végre a bal oldali alsó szekrényben megvan a fazék. Méretben akkora lehet, mint amilyet keresek, de miután előbányásztam a lábosok mögül, kiderült, fölösleges munkát végeztem, mert ennek nincs olyan kivehető belső, lyukacsos akármije. Marad a jobb oldali alsó szekrény, fogyó türelemmel. Ez nem csoda, hiszen előző nap autót is takarítottam. Lendületből kivágom a jobb oldali szekrény két ajtaját. Lehajolok, csak azért, hogy beverjem homlokomat egy székre támlájába. Felegyenesedtem, és próbáltam ujjaimmal megállapítani, milyen változáson mentem keresztül külsőleg. Naná, hogy felpúposodott. Estére ki kell találnom valami férfias okot a változásra. Azt nem fogom bevallani, hogy meg akartam alázkodni egy rohadt konyhaszekrény előtt, azért hajoltam le. Később meglett a fazék, de guggolva. Gondolatban megszemélyesítettem a széket, és haragudtam rá. Kezdődhet az alkotás. Fazékba víz, vízbe só és kevés olaj. Fazék a tűzhelyre, mert forralni kéne. Öt éve van meg ez a tűzhelyünk, de fogalmam nincs, melyik kapcsoló mire való. Márpedig hat darab van belőle, valamint egy nyomógomb. Tudom, az adja az elektromos szikrát a gázhoz. Azt is tudom, a két középső kapcsoló a sütőhöz való, ami viszont elektromos. Könnyebbség, hogy a maradék négyből, a harmadik volt, ami a nagy lánghoz rendeltetett. Vízet tudok forralni, mert néha engem küld ki a konyhába a főnökasszony (polgári nevén Rózsika), nézzem meg, forr-e már. Addig ő nyomkodja a számítógép billentyűit. Természetesen füllel szoktam megnézni. Mit csináljon az ember, ha a szemei csak dísznek vannak, és a látást némileg füllel kompenzálja? Ebből az aspektusból ítélve a bal fülemmel rövidlátó vagyok, mert a sok éves telefonos munka némileg megviselte. Forralom a vizet, közben keresem az ollót, hogy a tészta zacskón nyílást csináljak vele. Ollónak a negyedik fiókban a helye, ahol apróságok vannak, nem konyhai eszközök. Nini, egy pontírástos cetli.

„Mikulikám, édes! Mire hazaérsz a munkából, mi már úton leszünk Ajkára. Megfőztem két napra neked a kaját, a nagy hűtőben találsz. Egyél, mert nem szeretném, holnap este, ha hazaérünk, viszontlátni a főztömet! Mókuci”

Erre emlékszem. Arra is, hogy viszontlátta. Forr a vizecske, nyitva a zacsi, mehet bele a tészta. Nem sokat öntöttem mellé.

„Leszűrjük a tésztát, a negyedét egy kivajazott tűzálló edénybe tesszük.”

Tűzálló tál? Olyanunk bőven van, sok éve kiárusítás volt belőlük valahol, akkor vettünk egy szekérre valót. A konyhaszekrényben fölösleges keresnem őket, hiszen ott nincs nekik hely. Még akkor sem, ha inkább szekrényeknek kéne említenem. Irány megint az éléskamra, ahol az egyik polcon vannak tárolva. Hátrányuk, hogy porosodnak, ezért használat előtt el kell mosni. Mennyi vaj szükségeltetik ahhoz, hogy a tál vajazott legyen? És a hűtőből kivett, szeletelt vaj megfelel a „vajazott” fogalmának? Saccra rászórom a tészta negyed részét a vaj-szeletekre.

„20 deka darált diót megédesítünk, majd a tésztára szórjuk!”

Mi tagadás, nem voltam előrelátó. De hát aki a fülével lát, az nem láthat előre. Még szerencse, az előző héten volt nálunk diópucolás. Ujjaimon azóta is érzem. Arról lekéstem, hogy azt mérlegeljem, akarok vagy nem meglepít szerezni a kirándulóknak. Így azután diót kell mérnem. Ehhez van egy csoda mérlegünk. Annyit tudok róla, ha a három gombból a jobb oldalit lenyomom, egy bájos női hang közli velem grammra az eredményt. Azt nem tudom, minek van a többi gomb, de nem is érdekel. A mérleg nagy becsben van tartva, az eredeti dobozában. Kézmosás, mert vajaztam, és ha összemaszatolom a mérleget, megbírálnak. Igaz, csupán szóban, ennyiért ugyanis nem jár testi fenyítés. A kis fémtál 9,6 deka, tehát 29,6 dekát kell mérnem. Kapásból kiszámítottam fejben. Imádom ezt a precizitást, mikor 3 grammal kevesebb, tesztek hozzá gondolomra, akkor meg fél dekával több. Diónál nem olyan nagy gond az adagolás, de majd a máknál cikisebb lesz. Muzsika lapát füleimnek, mikor végre közli a csaj, 29,6 deka. Mehet a dió a robotgépbe. Csodálatos ez a szerkentyű. Annyira persze nem, hogy összeszerelje magát. Leülök, hogy egyszerre tudjak pihenni és gondolkodni. Miután elméletben diódaráláshoz összeszereltem, következik a gyakorlat. Le a húsdarálóval, helyére egy nagy tartály. Bele egy forgó henger, na meg a dió. Tetővel lezárni, aztán duruzsolhat a motor dupla sebességen. Logikus, ez esetben fele annyi időt pazarolok a műveletre. A gép zaja nem mondható muzsikának. Tudom, akkor lesz megdarálva, ha a motor magasabb hangon üvölt. De ez nem, ez egyenletesen csinálja a grimbuszt. Mikor leállítom és megnézem, milyenre daráltam, kiderült, semmilyenre, mert a kést elfelejtettem betenni a hengerre. Nem szeretek magam előtt sem szégyenkezni. Gyorsan jóvá tettem a dolgot. Cukor bele, gondolomra, kevés kevergetés, majd mehet a várakozó tésztára!

„Rátesszük a tészta másik negyed részét, majd ezt beborítjuk 10 deka pirított búzadarával és ízlés szerint baracklekvárral.”

Hogy mi van az anyámmal? Melyik a búzadara és melyik a lekvár? Azt tudom, a búzadara a liszt mellett van a spájzban felülről a második polcon. Csak tudnám, melyik a liszt? Három zacskó egymás mellett, ebből kettő bontatlan. Rózsika hétvégén készített nokedlit, tehát valószínű, a felbontott liszt lehet. Akkor pedig az én logikám szerint a mellette lévő is liszt. Nem nyert hangszórót. Ezzel szemben megtaláltam a búzadarát. Következik ismét a mérés. Elő egy másik, ugyanolyan fém kistálat. Vagy mégsem? Ez ugyanis 3 grammal nehezebb. 19,9 dekát kell mérnem. Zacskóból öntöm a grízt. Elsőre sikerült 31 dekát produkálnom. Jöhet a visszakanalazgatás a zacskóba. Minden kivétel után a bájtalan hölgy közli az eredményt. Végül kénytelen voltam kompromisszumot kötni, 2 grammal kevesebb lett. Zsírban pirítom, mert az olaj számomra nehezen kezelhető. Úristen, hol a lekvár? Mindegy, milyen, csak ne zöldbabot vagy borsót bontsak. Egy csomó egyforma üveg az éléskamrában. Állok a polc előtt és rázom. Logikusnak tűnik, ha az ember egyedül van itthon. Amelyikben mozog vagy zörög valami, az bab vagy borsó. Végre egy fülre lekvárnak tűnő üveg. Csalamádét sikerült felbontanom. Haragudtam rá, akárcsak a székre. Ha így haladok, mire hazajönnek, mindennel haragban leszek magam körül. Másodjára megtaláltam egy lekvárt, igaz, nem barackot, viszont epret. Jó lesz ez is, míg nincs másik. Összevegyítettem a pirított búzadarával, de csak két nagy kanálnyit, aztán az is a tésztára került, igazságosan elosztva.

(A recept folytatása a másik lapon.)

„Ezután megint egy réteg tészta következik. Majd édesített 20 deka darált mákot teszünk rá.”

Tudom, lehet kapni 20 dekás kiszerezésben, de mi a piacon vettünk egy kilót. Folyománya a mérés. Elő a harmadik fémtálat, kezdem adagolni a mákot. Miért is ne ilyenkor szólalna meg a nappaliban a telefon.

- Tessék!

- Mérges vagy?

- Nem vagyok mérges, csak bevertem a lábam ujját a küszöbbe. Mi újság van a Dunántúlon?

- Megyünk Somogyvámosra, és Gyöngyike erősen koncentrálna a buszra, nehogy közénk férközzön egy másik autó. Te mit csinálsz otthon?

- Éppen aludtam.

- Akkor nem csodálom, hogy álmosan belerúgtál a küszöbbe. Mi volt ez a nyekkenő hang? Jajj, lemerül a telefonom, szia Mikuli!

A nyekkenő hang a mérleg volt, mert ha egy darabig nem használjuk, automatikusan kikapcsol ronda hang kíséretében. Gyöngyike pedig vezetés közben erősen koncentrálna. Nagyon mérges tud lenni, ha valami gubanc történik útközben. Tavaly egy másik családdal mentünk valahová két autóval. Mi követtük őket tisztes távolságból. Majd, uramisten, közénk vágódott egy idegen személykocsi. Gyöngyike úgy megemelte a hangját, hogy csak na. „Ejnye!” - mondta ő, majd elmesélte felháborodásának okát. A pedagógus példakép kell, hogy legyen. Ehhez képest, ha az iskolában műsorra készülünk, gyakorta hallom kolléganői ízes magyar beszédét. Egyszer Gyöngyike is nagyon csúnyát mondott. Enyhítő körülmény, hogy saját magára. Kiszálltunk az autóból és bezárta a kulcsot. Na, akkor lehülyézte magát. Én meg mosolyogva ajánlottam fel szolgálatomat, mellette állva. Zsebemből elővettem a pótkulcsot.

Nem is rossz ez a kis kikapcsolódás munka közben. A mákot rutinosan mértem le. Csak hát, fogalmam nincs, hogy lehet a robotgéppel mákot darálni. Ezzel szemben van két, erre a célra alkalmas daráló. Az egyikkel borsot, a másikkal mákot darálunk. Mákot ritkábban, ezért vagy fél órát kerestem azt a darálót, mire meglett. Ráadásul én tehettem el, mert a daráló használata az én feladatkörömhöz tartozik. Az mindegy, ki főz a konyhában, darálni és hagymát vágni a Mikinek kell. Magukhoz rendelnek és kitömnek női feladatokkal. Valamikor elárultam, az én szememet nem csípi a hagyma. Azóta hiába magyarázom, már igen, egyik sem hisz nekem. Ha mákot darálok, akkor cukrot is, hiszen édesíteni kell. Pár deka az asztalra jutott, de mind-egy, mert vár rám még a mosogatás is... majd valamikor. Cukrozott mák a tésztára elterítve.

„Az egészet befedjük a maradék tésztával.”

Maradék tésztával? De hiszen, alig maradt. Arra semmiképpen sem elég, hogy befedjem. Azért megpróbálom elosztani, hogy nagyjából eltakarjam a mákot.

„Egy csomag vaníliás cukrot elkeverünk egy deci tejben, és ráöntjük a tésztára.”

A tej nálunk nem probléma. Egyik volt barátnőnk azért szakította velünk meg a kapcsolatot, mert elmeséltem neki, akkor éppen 72 litert, azaz 6 karton tartós tejet vettünk. Úgy reagálta le, azzal az erővel, ha ilyen tejfogyasztók vagyunk, vehetnénk tehenet is. Azt hiszem, faragatlan voltam, mikor személyét összefüggésbe hoztam a szarvasmarhával. Kedvesen fejeztem ki magamat, de utólag bánom.

Egy deci tejet simán beleöntöttem abba a kis decis pohárba, amiből az Unicumot fogyasztom. Orrommal azonban nem tudtam eldönteni, melyik a sütőpor és melyik a vaníliás cukor. Viszont egyből megtaláltam. Vegyítettem a kettőt, aztán zuttya a tésztára.

„Egy pohár tejfölt elkeverünk két tojás sárgájával, majd hozzáadjuk a habosra vert fehérjéket. Az egészet a tészta tetejére kenjük.”

Itt tartottam, mikor megszólalt a kapucsengő. Nem nagyon érdekel, ki az, aki bebocsátást kér, de a csengetés megismétlődött, majd egy női hang elkezdett hallózni. Erre muszáj volt ki-mennem, megszakítva háziasszonyi teendőimet.

- Szia, Ica vagyok.

- Szia, kedves Ica, én pedig a Miki vagyok.
 - Jó, hogy mondd, enélkül nem tudtam volna. Mi az a tipli a homlokodon?
Elkezdtém simogatni, mert időközben megfeledkeztem róla.
 - Rózsikával szemtelen voltam, és bemosott egyet.
 - Gondolom, nyújtófával, mert nagyon úgy néz ki. Gyöngyikének hoztam egy meghívót. Előadást kéne tartania a kultúrházban!
 - Kirándulni vannak a tanárokkal.
 - Akkor miért hazudtad, hogy Rózsika bánt el veled, ha nincsenek is itthon?
 - Mert szégyellem az igazságot, Ica kedves! Megmondanád nekem, te hogy választod szét a tojásokat?
 - Egyiket a bal kezembe fogom, másikat a jobb kezembe.
- Annyira nem szoros a barátságunk, hogy véleményezni mertem volna a malacságát. Visszatérve a házba, jobb híján felhívtam Erikát, aki szintén Rózsikának a barátnője.
- Tessék!
 - Szia, Erika! Miki vagyok, úgy is, mint háziasszony.
 - De rendes vagy. Kötényt kötöttél, meg fityula is van a fejedben?
 - Mityula?
 - Az, persze, „mityula.” Elment kirándulni a cica, gondoltam, addig cincog az egér.
 - Erikám, édes, nem érek rád. Cincogd el nekem, te hogy választod szét a tojásokat?
 - Csak nem egy szüzikével cincogsz? Mondd meg neki, bal kézbe az egyik, jobb kézbe a másik!
 - Te sem vagy külön az Icánál.
 - Milyen Ica?
 - A Mangal Ica. Most volt itt, ő is pajzánkodott.
 - Jó, segítek neked. Rózsikánál láttam, úgy választja szét, hogy megfúrja a tojás végét, és a fehérjét kifolyatja. Na, milyen barát vagyok?
 - Rendes. Majd ha a barátnőd hazaér, elmesélem, mit mondtál.
 - Mindjárt felhívom, és elmesélem én.
 - Lemerült a telefonja. Különben tőle érdeklődtem volna.
 - Róla sem tudod?
 - Erika, isten áldjon!

A két tojásból három lett, mert az egyiket sikerült teljes egészében feltörnöm, de gyakorlat teszi a mestert. Miután szétválasztottam a fehérjét és a sárgáját, megkerestem a habverő robotot, és abszolút problémamentesen felvertem a habot. Ahogy az írva van a Braille lapon, összekevertem a végén az undorítótságot, ezt is elhelyeztem a tészta tetején.

„150 fokon addig sütjük, míg szép színt kap a teteje.”

Fogalmam nem volt arról, hogy kell állítanom a kapcsolót, hogy az 150 fokon működjön. A szép színt pedig orral állapítottam meg. Némi segítséget nyújtott, a recept szerint negyedórát kellett sütnöm.

Belejöttem, mint kiskutya az ugatásba. Rendelkezésemre állt az egész délután. Így azután főztem előételnek lebbencslevest, de azt profi módon tudom elkészíteni.

Este, mikor élményekkel gazdagodva hazaértek, learathattam a babérokat. A leves kifogástalan volt. A rakott tészta pedig csak esztétikailag volt némileg kifogásolható. Egyáltalán nem kedvetlenített el a tudat, ha vasszögeket prezentáltam volna, azt is megdicsérik, mert a hazai vasszögnek nincsen párja.

Szólóhegyen

Napsütéses délelőtt, amúgy mindent jégpáncél borít a környéken. Úgy döntöttem, kimegyek a kapuhoz, és megszemlélem a postaládánkat, hátha jött valahonnan küldemény, címünkre adresszálva. Még mondja valaki, hogy nem vagyok szolgálatkész! Kétségtelen, a döntésemhez nagy mértékben hozzájárult a főnökasszony, aki a meleg szobában mintegy fél órát próbált a lelkemre beszélni - nem eredménytelenül -, hogy nézzem meg az utcai kapura szerelt postaládát, hátha létezik olyan kétlábú élőlény a földön, aki meg akarja osztani velünk gondolatait írásos formában. Ő győzködött, én érveltem:

- Hideg van kinn, sőt, nagyon hideg, és különben is, nem vagyok kíváncsi. Majd ha valakinek fontosak vagyunk, megkeres személyesen.

Erre persze mondta, ha csengetnek, akkor sem szoktam kimenni. Annyira belemerült a győzködésbe, hogy még azt is a fejemhez vágta, tőlem akárki meg is halhat. Miközben tudja, nem az a fontos, ki halt meg, hanem az, mit hagyott. Ezt persze nem gondolom komolyan, viszont jól hangzik. Végül is elindultam, mint a hegy, mikor Mohamedhez készül. Azon a pár méteren, míg eljutottam a bejárati ajtóig, többször elmormoltam: „Mindig velem van kiszúrva.” Markomba szorítom a kulcsomót, közelítek a kapuhoz. Elbambultam, pedig nem is vagyok rendőr. Bár érdekes lenne egy vak rendőr. Erről jut eszembe a szőke nős vicc, mikor sírva panaszkodik a barátnőjének, hogy betörték a lakásába, és mikor a rendőrségnek bejelentette, egy vak nyomozót küldtek ki hozzá a kutyájával. Kutyám is van - azt mondják: „okosabb, mint sok ember” -, vak is vagyok, tehát minden feltételnek megfelelek, főleg, ha az elbambulást is bekalkulálom. Megcéloztam a kapura rögzített postaládát, de öt centivel elszámoltam magamat: a láda mellett kidugtam öklömet a kapu rácsán. Gyuri barátom pedig éppen arra járt, hát megragadta kulcsot markoló mancsomat, rázni kezdte, miközben falzett hangján üdvözölt.

- Szevasz, Mikikém! Na, mit szólsz hozzá?

A Mikikém én lennék, de fogalmam nem volt, miről kéne véleményt alkotnom.

- Le vagyok döbbenve. Mihez is kéne hozzászólnom?

- Hát ahhoz, hogy Jancsi téged is meghívott hozzájuk disznóvágásra. Állítólag te fogod majd a coca farkát.

- Kinek a farkát?

- A Mangallcáét.

- Én csak a Farkas Icát ismerem, de neki nincs farka.

- A farkatlan Farkas Ica? Szívesen megajándékoznám.

- Miért? Neked van?

- Látom, megint elfeküdted a fejedet. A lényeg: jövő héten bezsúfollak a Corsámba, és húzunk le Somogyba.

- Az nem lesz jó, mert éppen névünnepelem lesz a hétvégén.

- Na és akkor mi van? Legfeljebb nem a Rózsikától kapod az ajándék puszit, hanem Piroskától. Ahogy szoktad volt emlegetni: „A Jancsinétól.”

- De akkor nem láthatom, mit tojt nekem a Mikulás névnapomra.

- Ne is törődj vele! Kivételesen a disznó fog tojni majd.

- Van már náluk fürdőszoba?

- Tavaly is volt, hiszen tudod. Csak mivel víz nincs a házban, a gumicsizmák parkolnak benne.

Ember tervez, az isten... Elbúcsúztam ideiglenesen a cimborámtól, de erről a vízmentes házról eszembe jutott egy kellemetlen tavalyi epizód. Családostól nyomultunk, de nyár volt. Én, mint tősgyökeres pesti, felkészültem, ismerve az ottani körülményeket, anyagcserémet a minimálisra csökkentem. De hát három nap mégiscsak három nap, amikor is kénytelen voltam hosszabb tartózkodásra igénybe venni az udvaruk végén lévő pottyantózt. Még tetszett is, milyen hangulatos ülni a klotyón, miközben fülelhettem a szomszédok társalgását, vagy éppen a munka zaját. A legyek persze bezavartak a zümmögésükkel, és azzal, hogy csiklandozták a meztelen fenekemet. Mindegy. Magamra húztam az ajtót, de nem találtam a riglit vagy valami rögzítő alkalmatosságot. Nem volt érdekes, hiszen jól szorult az ajtó anélkül is. Elmélyedtem teendőim közepette a gondolataimban. Éppen egy szívhez szóló dallamot fütyörészttem, mikor is arra lettem figyelmes, szemből erősen besüt a déli nap sugara. Ezek szerint mégsem szorult annyira az ajtó, ráadásul ülve nem értem el, hogy visszacsukjam. Gyöngyike meglepődött a látványon, mikor egy idő múlva utánam jött, hátha beleestem a ... szóval oda. Mindenesetre kemény hangon utasítottam, hogy csukja rám az ajtót. Ezen civilizálatlan körülménynek köszönhető, a kétharmad (Rózsika és Gyöngyi) eldöntötték, ők nem kívánnak belátható időn belül Somogyba látogatni.

Családunkat egyedül képviseltem 11 nap múlva a baráti látogatáson. Gyuri tartotta a szavát, és bár hivatkoztam arra, hogy csúszik az út és köd is van, jobb lenne lemondani a kiruccanást, de makacs fiú. Azt mondta, ha ő nem lát vezetés közben, lehúzzuk az ablakokat, majd én fülelek. Meggyőzött. Igazán apróság, hogy a hegyi utakra nem szerelte fel az Opel teli gumikkal, a hólánc pedig - mint olyan - még a gondolataiban sem fordult meg.

Végül odaértünk. Jancsi a következő szöveggel fogadott bennünket:

- Éppen most akartam felmenni a hegyre, hogy hozzak nektek egy kis bort.

„Régi időkre emlékszel-e még?” Naná, hogy emlékeztem, mikor tavalyelőtt kibicsaklott a bokám, mert sikerült rábeszélnie, menjek fel vele a hegyre, de ez mintegy másfél óráig gyalog-út oda. Visszafelé még hosszabb. De akkor sem volt jobb, mikor motorral mentünk, mert finoman szólva bizonytalanul éreztem magamat. Mindenesetre átöltöztem a terepnek megfelelő öltözékbe. Mielőtt indultunk, felhívtam Rózsikát telefonon:

- Tessék!

- De hülye vagyok! Annyira elszoktam a telefontól, ösztönösen nyújtottam a kezemet, mondván, valamit akarsz adni ezzel a tessékkal. Különben szia Mókuci! Azon örömteli alkalomból hívlak, hogy megérkeztünk falura.

- Örvendek. Sehol nem kellett tolnod az autót?

- Szerencsére nem, de Gyurival megtárgyaltuk, ha már a kocsin nincs is, de a cipőm talpán téli gumi van.

- Örültek nektek Piroskáék?

- Hajjajj! Jancsinéval már csókolóztunk is. Pontosabban fogalmazva: érzékeny összenyalakodtunk. Jancsival is, de neki szőrös a pofája. Képzeld el, azzal fogadtak, hogy mindjárt mehetek Jancsival túrázni, fel a szőlőhegyre.

- Felhívom a figyelmedet...

- Az most nem fog menni, Mókuci, mert a telefon is meg a figyelmem is foglalt.

- Azért emlékeztetlek rá, te nem tudsz motorozni.
 - Legfeljebb hátra ülök, vagy leveszem a sötét szemüvegemet, hogy ne riasszam a közönségemet. Különbön akkor nyár volt, mikor motorral mentünk borért. Nem tehetek róla, hogy azon a hülye serpentinén a Jancsi dülöngélt a motorral, én pedig próbáltam segíteni: ellenkező irányba dőltam. Néha káromkodott, de tagadta, hogy rám haragszik.
 - Mikulka, ez nem vicc. Ez nem olyan, mint mikor nekem mondod itthon, hogy kitoljuk a motort az utcára, te felülsz előre, én meg mögéd, és feltúráztatod, hogy riogassad a szomszédokat vele.
 - De te tudod, hogy csak viccelek.
 - Persze, tudom, hiszen nincs motorunk. Különbön képes lennél rá. Mindenesetre szeretném, ha visszaérkezésetek után hívnál.
 - Gyere, Mókuci!
 - Gyuri megy veletek?
 - Tudod, az úgy volt, kisorsoltuk az áldozatot. Egy sapkába beletettünk két cédulát, egyiken a családnevem, másikon a keresztnévem volt írva. Abból én húztam, elkerülendő a csalást. Így esett rám a választás. Gyuri elhúzott, mint a vadludak. Végül is ő nem a Jancsiékhoz jött, hanem a szüleihez, de holnap hajnalban segít elkapni a disznót.
 - Boldog vagyok.
 - Ezt mondhattad volna akkor, mikor még otthon voltam.
 - Nem jutott eszembe. Vigyázatok magatokra! Most mit kell ezen nevetni?!
 - Semmi-semmi, csak eszembe jutott, hogy valahol az erdőben megbotlunk egy gyökérben, lepihenünk egymás mellé a jégre János gazdával, nekem meg akkor jut eszembe az intelmed, hogy vigyázzunk magunkra. Tudod, feledékeny vagyok. Csak vicceltem. Hidd el, egész úton a vigyázásra fogok koncentrálni. Most pedig engeddd meg, hogy ezt a pohár pálinkát az egészségedre fogyasszam!
 - Hallom, hogy koccintottatok.
 - Egészségedre, Mókuci, és egyben pá-t intek neked. Könnyítsen lábad terhén az út, hátszállal haladj mindig! Sugárzó napfény melegítse orcád, és amíg ismét viszontlátjuk egymást, a Jóisten hordozzon tenyerén!
- A kerítésszagató megtette hatását. Egyre nagyobb kedvet éreztem a túrához, miközben tudtam, olyan utakon fogunk menni, ahol legfeljebb a motorkerékpár fér el. Útnak alig nevezhető ösvényen gyalogolunk, néha egymás mögött. Errefelé azt mondják, a hegyre megyünk, miközben itt mindenhol hegy van, még az udvarban is. Néha megálltunk az emelkedőn, és Jancsi buzgón mutogatott a lejtő felé, miszerint én is gyönyörködjek a tájban. Egyetértésemet buzgó „aha” meg „ja” kijelentésekkel hoztam tudtára. Volt, mikor felhívta a figyelmemet arra, hogy vigyázzak, de azt nem mondta mire. Ha kívül estem a látóterén, hajlamos volt megfélelkezni róla, hogy én nem látok. Így adódhatott, mikor mögöttem csúszkáltam, egészen másképpen beszélt, mint mikor belekarolva mentem. Így értünk a pincéhez. Előkerült a mennyország kulcsa, amivel nagy nehezen kinyitotta az ajtót. Vagy fél méteres, kulcsnak nevezendő villa volt. Benn a pincében jólesett leülni a szalmazsákos ágyra, míg Jancsi rácuppant a lopóra. Az első pohár bor kifejezetten üdítő volt. Még az sem zavart, hogy spórolásra vette a figurát, és mikor én kiittam, ugyanabba a pohárba ő magának töltött. Aztán még kétszer ismételtam. János gazda ennyivel nem elégedett meg, ő sokkal szomjasabb lehetett. Jó géneket örököltem a néhai mulatós, alkoholista apámtól, mert nehezen árt meg az ital. Jó géneket és sok éneket.

Merthogy nótázni én is szeretek, ha megfelelő társaságban vagyok. Az apám jó nótás volt, én meg félnótás lettem, mivelhogy két részre osztódott az örökség. Sikerült leállnom a fogasztással, mikor Jancsi hangolni kezdett, hogy aszongya: „Mert, akinek nincs senkije, s nincsen igaz párja, az olyan, mint a kóborkutya, az életét oly egyedül járja.” Ekkor emlékeztem néhai unokabátyámra, aki vegyészmérnök volt, de énekelni nemigen tudott. Eszembe jutott, mikor nyakamban a harmonikával skandálta: „Kis kút, kerekeskút van az udvarunkban...” Esküszöm, hogy egy hangon gajdolt. Mikor próbáltam a lelkére beszélni, legalább néha váltogassa a hangmagasságot, csak annyit értem el, hogy hol halkabban, hol hangosabban adta elő az opuszt. Nem igaz, hogy egy ilyen embernek nincs hallása, aki harmonika kíséret mellett képes egy hang magasságot tartani. Egyszer kipróbáltam. Nem azt játszottam, amit ő előadott, és észrevette. Mindegy, már nem derül ki soha az igazság, hogy tényleg ennyire rőzse füle volt, vagy csak engem szívatott, mert ő is eltávozott az élők sorából. Jancsi dettó szeret nótázni. Mikor már alig látott a mámor hatása alatt, még sóhajtozva megtöltötte a demizsont, miközben többször elismételte a felesége nevét. Aztán „jöjjön, aminek jönni kell, elindultunk lefelé. Pontosabban a pinceajtó előtt rövid ideig huzavonáztunk, próbáltam meggyőzni arról, a demizson az én kezemben biztonságosabb helyen van, de ő váltig állította, elég nekem magamnak ezen az úton botladozni. Ennyiben maradtunk, egészen addig, mígnem egy fához hozzákoccintotta. Ekkor határozott mozdulattal kivettem a kezéből. Visszagondolva, úgy emlékszem, nem töltötte el melegség a szívemet a siker kapcsán. Bal kezemben a demizson, jobb vállamon a cimpora, közben nótázik: „Ne hidd el, ha azt mondják, hogy könnyezem utánad!” Kedvem lett volna véleményezni, de az adott szituációban nem volt társalgásra kapacitásom. Az egy szabad fülemre kénytelen voltam támaszkodni. Na, nem mint botra, de elég jó szolgálatot tett a közlekedésben, hogy a távoli hangok irányába navigáljunk. Jancsi szóban próbált irányítani. Hallgattam rá, és balra tartottam, minek folytán belecsúsztunk egy nem túl mély gödörbe, amit így véleményezett:

- Hoppá! Vigyázzál!

A továbbiakban a saját fejem után mentem. Ez után a fej után úgy sem ment még soha senki más. Igyekeztem talpammal a helyes úton maradni lefelé, miközben baromira csúszkáltunk. Amikor az akácos utat üvöltötte egy hangon a fülembe, éreztem, hogy szakad a cérna. De mikor a faluban a házak között jártunk, és akkor ment át malacba: „Piroska, Piroska, szégyelld magad! Felhúzzák a szoknyádat, megfogják a *** ... Piroska, Piroska, szégyelld magad!” Na, ekkor éreztem, hogy a másnapi disznóvágás veszélyben van, mert ha nem hagyja abba, belefotjom a demizson borba. Kedves, ámde sztentori hangon hoztam tudtára, fogja be a pofáját. Szerencsére abbahagyta. Csendesen szipogott. Ráadásul szemből megérkezett a felmentő, Piroska személyében, aki hirtelen elbizonytalanodott, hogy engem vezessen vagy a részeg férjét. Javasoltam, menjenek előttem, én megyek utánuk. Így értünk haza.

Skype-társalgás

- Ilike, akarod, hogy beszéljünk róla?
- Miről?
- Ja, ha így állsz hozzá, akkor hagyjuk!
- Tudod mit? Akkor inkább akarom.
- Mi helyett?
- Hogy érted ezt?!
- Látom, megint vitatkozni akarsz. Ha jól hallottam, azt mondtad: „inkább a karom”.
- Értem már. Nem azt mondtam, hogy a karom, hanem azt, hogy akarom.
- Rendben, mondjad!
- Ha rendben, akkor kár szót vesztegetni rá.
- Nem te mondtad, hogy akarsz róla beszélni?
- Én mondtam, de fogalmam sincs, miről van szó.
- A tipikus nő. Fogalma nincs, de beszélni bezzeg akar róla.
- Miért? Beszélni se lehet?
- De lehet. Egyébként csak puhatolóztam.
- Így jártál. Vess magadra! Szép fehér.
- Mi?!
- Hogyhogy mi? Mi mi?
- Amiről beszélsz.
- Az szék. Kényelmes karosszék.
- Fehér?
- Barna.
- Akkor miért mondtad, hogy fehér?
- Azt a hóra mondtam, de te azt kérdezted, miről beszélek.
- Világosodik. Székről beszélsz mikrofonra, a hóról.
- Így nehéz lesz, ha nem értjük meg egymást.

*

- Pozitív élményekben gazdag, szép napot kívánok innen a világ másik végéről.
- Köszönöm szépen, én is viszonzom neked. Ezek szerint te lennél a Messzi Gyurka?
- Én, a messzi Miki vagyok, és nem az öreg csősz.
- Pedig elképzeltem, milyen jó csősz lennél, melletted a Mitvisz, mint vezetőkutya.
- Mondtam már, hogy aranyos vagy?
- Várjál! ... Igen. Egészen pontosan tavaly szeptember 8-án.

- Mi volt akkor?
- Kisasszony napja, és neked igazat adtam.
- Miért? Én azt mondtam?
- Mit?
- Jaj, ne kezdjük újra! Fő, hogy nekem volt igazam.
- Meg a vendég.
- Hogy-hogy meg a vendég?
- Csak azt akartam mondani, fő a vendég.
- Te szereted a vendégeket?
- Nem vagyok húsevő.
- Látom a sötét jövőmet.
- Örülsz neki, hogy legalább annyit látsz?
- Ez is igaz, de arra gondoltam, egész jól elsajátítottad az én fura észjárásomat.
- Elég jó idő volt tegnap, legalábbis annyira, hogy elvitte a havat. Most néztem ki az ablakon, hát szakad megint. Minden fehér. Kedvemre lapátolhatom majd. Kivitem az udvarra a vacsora maradékát, ami elég szép mennyiségű volt. Megint valamilyen állatot láttam, de ez nem a múltkori volt, mert ennek vastagabb a farka, a hátán és a fején fehér csík van. Fene se tudja, milyen állat lehet. Lényeg, evett a maradék ételből.
- Ilike! Szemüveg nélkül néztél ki, és összekeverted a szomszédot egy állattal. Nem csíkos a feje, hanem őszül. A farka meg hát olyan, amilyen. Megkedvelte a főztödet, és most odajár potyán zabálni az udvarotokra. Esetleg még az lehet, van pénze, de azt inkább a fogához veri.
- Nem tudom sem megerősíteni, sem cáfolni. Ami tény, papírpénzt a fogához verni, nem hiszem, hogy különösebb élvezettel járna.
- Egyébként ha csíkos, akkor zebra, tehát előtte vagy fékezni illik, vagy megállni.
- Illik, nem illik, ezt lassan nem tudja az Ilike. Ritkán vezetek autót.
- Amikor pedig vezetsz, olyankor általában nyár van.
- A szomszédnál és a zebránál tartottunk. Neki mindig sapka van a fején.
- De most levette, mert meglátta, hogy leselkedsz az ablakból.
- A lényeg, hogy evett a maradék ételből.
- Ha megnyalta a szája szélét, az azt jelenti az én olvasatomban: jó háziasszony vagy.
- Kinyitottam az ablakot, és finom mákos-diós bejgli illatot érzek felőletek.
- Felőlem disznótorost is érezhetsz. Bátorkodom megkérdezni: Ilike! Felébredtél?
- Az előbb úgy tűnt, de ezek szerint csak álmodtam.
- Ha határozott véleményed, hogy finom illatokat érzel, akkor az a fehér csíkos fejű és hátú, valamint vastag farkú szomszédodéktól érződik.
- Mondtam, hogy az állat.
- Nekem is volt ilyen szomszédom, de már elköltözött. Mit mondjak? Nagy barom volt az isten állatkertjében. Különben Rózsika ma elkészítette, és holnap fogja csak sütni a bejglit.

- Neked pedig napok óta csorog a nyálad azért, hogy milyen jól fogsz táplálkozni belőle majd, ha elkészül.
- Csorog, de sörrel pótolom a nedvveszteséget. Így döntött a főnökasszony, és nem bocsátotta szavazásra. Tegnap is megettem volna, de akkor már megettem volna. Mit szólsz ehhez a sziporkázó humorhoz? Itt vagy még?
- Igen, csak nem tudok szóhoz jutni. Le vagyok nyűgözve.
- Az jobb vagy rosszabb, mint a letaglózás?
- Sokkal jobb, miközben pontosan nem ismerem az adott szavak jelentését.
- Érdekes. Azt te is tudod, a nyűg valamiféle nem kívánatos teher. Akkor mégis hogy van az, hogy akit lenyűgöztek, pozitívan éli meg?
- Valószínű azért, mert nem érzi nyűgnek, amivel lenyűgözik.
- Akkor sem, ha gurtnival nyűgözik le?
- Te Miki! A gurtni az nem főnévi igenév?
- Látom, belendültél, mint búcsúban a körhinta.
- Mondtam már, hogy esetenként komoly fejtörést okoznak a leveleid?
- Nem mondtad. Igaz, nem is kérdeztem.
- Mindig nevetek rajta, amikor jokerként alkalmazod az izét.
- Ne figurázzad a szókincsemet! Mondjál még egy ilyen kifejező szót másikat, amit ilyen gazdagon lehet alkalmazni! Elvégre a fentebb vázolt történetet úgy is előadhattam volna, hogy: Rózsika a hét elején eldöntötte, hétvégén izét fog ízélni. Ma a konyhában ízélt az ízével, de csak holnap fogja megízélni, addig pedig hát ízé... marad Mikinek a sóvárgás az ízé után. Azon gondolkodom, mit küldjek neked. Mákos-diós bejglit... vagy tudod mit? Küldök neked egy nápolyi dalt.
- A bejgli után elment a hangod. Megyek elkezdem a mai napot... kávéfőzés... macsak etetés, mert ez a napi második legfontosabb dolog. Na, nem az én szempontomból, hanem a cicáéból, ő ugyanis nem fogja addig abbahagyni szerény személyem követését, és a miákolást, míg friss kaját nem kap. A baj az, hogy nagyon válogatós a lelkem. Tudod, ez is olyan amerikai fajta a javából. Hol enne olyat meg, hogy házi maradék étel, tejecske, tejfelke, husika vagy egyéb finomságok. ÁÁÁ nem, sőt, az előregyártott ételek között is előszeretettel válogat. Nem ám olyat, amiben pl. májacska is van, nem, ő olyat nem szeret. Nem szereti a pépes dolgokat sem, gondolja, azzal nincs eléggé igénybe véve a foga. Lassan átmegy műcicába, mert ez se természetes vele kapcsolatban, az sem. Körmei? Hát mire valók azok, csak nem karmolásra? Na, arra aztán szükség nincs, nehogy már megkarmoljon valakit, vagy a körmét a bútoron élesítse! Nem, nem, ezeknek már körmük sincs, mint ahogy más átalakításon is átestek.
- Kíváncsi lennék, mostanság miket zabál Kitty kutyám az örök vadászmezőkön. Merthogy ő nem evett, hanem egész életét végigzabálta.
- Jé, tényleg! Régen meséltél kutyás történeteket.
- Megdumáltál. Ha már evés és Kitty. Köztudomású, olyan 70 kilós volt, amilyen te is szeretnél lenni, de soha nem leszel.
- Lejárattam magamat előtted a kudarcos fogyókúráimmal, mint az elfelejtett vekkeróra?
- Nem értettem, mit mondtál, de biztos nem volt fontos. Nagyon tudott enni, még a halálos óráján is bezabált egy doboz mackósajtot. Ülök a busz hátuljában, és elbambultam, mint a

rendőrök. Arra lettem figyelmes, kutyám feltápáskodott mellőlem, és elvonult. Ezt arról vettem észre, hogy vonultában megfarkalt kicsit, persze örömeiben. A lényeg, egy csaj valami husifélét cüggölt haza, és a buszon maga mellé tette a szatyrárt, a földre. Kitty pedig gondolta, emberek az asztalra szokták rakni a kosztot, tehát ha a földön van, azt neki adták, merthogy doktor kutya volt a szentem, ahogy azt emlegetni szokták. Nekiállt zabálni. A csaj meg menteni akarta a menthetőt, és megfogta a szatyor fülét, de már említettem, Kitty egygazdás kutya volt, evés közben még Rózsikáékat se engedte a közelébe. Rámorgott a csajra. Lényegében nekem akkor jutott el a tudatomig, mi történt. Elkaptam a farkát, és visszahúztam.

- Miki! Te most a kutyádról mesélsz?

- Nem. A csíkos fejű szomszédodról, Ilike. Mondtam a nőnek, kifizetem a kárát, de azt válaszolta, nem baj, még nem sokat evett belőle, csak egy darab szalámit harapott le, ne izguljak! Különbözik pedig aranyos. Jólesett a dicsérete, hogy aranyosnak tart, tehát viszonzottam a gesztust, de sajnos lelohasztott, mert közölte, a kutyámra vonatkoztatta.

- Szélhámós.

- Tudod, hogy nem vagyok az, viszont jólesik minden dicséret.

- Még egy olyan csajról is, aki közös kosztot van a kutyával?

- Ezen én is megdöbbenem akkor, hogy megeszik, amit a kutyám hagyott. Van még egy történetem.

- Csupa fül vagyok.

- Akkor javaslom, ne menj el a boltba, mert megdöbbenének az emberek a látványodtól. Elképzelem, hogy fityegnek rajtad a fülek, ha csupa fül vagy.

- Halljuk a mesét! Halljuk a mesét!

- Nem mese ez, gyermek. Egyszer vendégeskedtünk Misi barátomnál, aki főépítész volt a házunk építésénél. Akkor cimboráltunk össze, de a történet után ez a cimboraság lazulni látszott. Történt pedig, hogy tél volt, és Misiék disznótorost kaptak valakitől, de mivel jó barátom volt, gondolta, ők ketten vannak Icával, a feleségével, hát megosztja velem a kóstolót. Délután hazafelé menjünk be hozzájuk. Bementünk, de mivel én sem engedtem be soha a kutyát a háznak bizonyos helyiségeibe, Misiéknél az udvaron hagytam. Benn a nappaliban boroskáltunk, aztán elpakoltam a cuccost, és indultam kifelé. Misi kikísért a kapuhoz, csak felfigyelt egy furcsa jelenségre, nagy darab zsíros papír van a kapun belül, de közvetlenül a járdán. Elcsodálkozott, mert csak utána lett mérges, miután kicsodálkozta magát, hogy ki volt az a szemét, aki bedobta a zsíros papírt hozzájuk. Nem úgy történt, hanem Kitty kutyám unatkozhatott egyedül az udvaron. A teraszon az asztalra volt téve Misiék kóstoló adagja, merthogy hideg volt ott is. Kitty kicsomagolta, és megette, mert nem volt hülye az én kutyám, hogy papírral együtt egye. Akkor is rendes voltam, vissza akartam adni a jussomat a barátomnak, de azt mondta, most már mindegy, legfeljebb ők nem esznek. Utaztál Pesten valaha csúcsidőben a 6-os villamossal?

- Évente kétszer járok Pesten, de autóval.

- Történet a következő. Egyik alkalommal a Blaha Lujza téren nagy nehezen felpréslődtünk. Sajnos a kocsiba nem tudtunk bemenni, így aztán a lépcső tetején lefektettem Helga nevű németjuhász kutyámat, gondolva arra, ennyivel is több állóhely marad. A következő megálló a Rákóczi tér. Ajtó nyílik, és nyomul fel a tömeg. Egy hangra leszek figyelmes:

„- Ne lökdössön, mert a farkára lépek!”

Erre egy másik, enyhén szólva ingerült hang, talán az alsó lépcsőről:

„- Hogy beszélsz velem, te tacskozó?! Az apád lehetnék!”

Kezdttem örülni, hogy egy jó kis zaftos társalgásnak leszünk fültanúi, bevallom, szeretem, ha zajlanak körülöttem az események. Itt a történet úgy folytatódott (legalábbis én így konstataáltam magamban), a letről lökdösődő idősebb úr megpillantotta a békésen fekvő vakvezető-kutyát a lépcső tetején. Ekkor eshetett le neki a tantusz. Persze nagy röhögés tört ki a villamoson. Ezután kedélyes társalgás folytatódott a Boráros térig. Ott mi leszálltunk.

- Aranyos.

- Köszí, tudom, hogy az vagyok. Tibor megkért, szereljek be egy rádiót a kocsijába. Ez számomra rutinmunka, mindössze egy apróság, amiben segítségre szorulok, a vezetékek színe. Ugyanis finoman szólva színvak vagyok. Mást sem látok, miért látnám éppen a színeket?

- Miki! Meglepődnél, ha visszanyernéd a látásodat?

- Visszanyerném? Ilike, gondolod, hogy nyolc éves koromban ultin veszítettem el? Folytatom. Kocsi áll az udvaron a forró nyári melegben, minden ajtaja nyitva, hasalok az anyósülésen, fejjel lefelé, hátsó felemmel a szomszédot fényképezve. Éppen kiabálni akartam, hogy segítséget kérjek, melyik a piros vezeték, mikor érzem, megmozdul a kocsi bal oldala. Valószínűsíthető, Tibor beült a vezetőülésre. Hurrá, nem kell kiabálnom! Diszkréten kérdezem, melyik a három közül a piros, mire a reagálás: belenyal a fülembe. Világos lett minden. Tibor a vejem volt, kedveltük egymást, de olyan szorossá soha nem vált a kapcsolatunk, hogy a fülembe nyaljon. Ez az én Helga nevű kutyám, aki imád autózni. Láttam, nyitva vannak a kocsi ajtajai, egyenesen a kormány mögé ült be.

- Szoktál rádiót szerelni?

- Csak, ha muszáj. Évekkel ezelőtt az interneten leveleztem egy szintén Miki névre hallgató fiatalemberrel. Egyik alkalommal felajánlotta, eljön hozzánk pár elektromos kütyüt megjavítani. A probléma az volt, félt a kutyáktól. Akkor éppen egy Endi névre hallgató labrador segített a hétköznapijaimban. Elérkezett a megbeszélte szerdai nap, amikor Miki barátunk látogatást tett szerény hajlékunkban. Természetesen én mentem kaput nyitni, hiszen mi már három levelet váltottunk, ezért úgyszólván régi ismerősöknek számítottunk. Nyitom a kaput, közben előadást tartok Miki barátomnak:

„- Mikikém, az Enditől nem kell félned. Kicsit morcos a kinézete, mint látod, de ha nem nyúlsz hozzá, ő abszolút figyelmen kívül hagyja a személyedet.”

Biztos voltam abban, „Mikikém” megszívlelte a szavaimat. Kinyílt a kapu, s mielőtt lepacsiztunk volna, szegény újdonsült barátom beverte a fejét a kapu tetejébe. Hát igen. 190 magasságban van keresztbe hegesztve a vas, „Mikikém” pedig 194 centire nőtt. Valószínű, úgy lekötötte a kutyáról tartott bátorításom, hogy elfelejtett maga elé nézni. Homlokon nyomta a vas, de tipli nem keletkezett rajta. Bejöttünk a házba, azonnal nekiállt a javítandóknak. Majd nyösztettük a hangszereimet. Ő gitározott, én pedig zongorán kísértem. Sötét este lett, mikor érkezett a búcsú pillanata. Este nem olyan egyszerű busszal bemenni Pestre. Ritkulnak a járatok. Felvettem Gyöngyinek, vigye be „Mikikém”-et a busz végállomásáig Pestre. Természetesen én, mint állandó garázs- és nagykapu-nyitogató, mentem kinyitni a garázst, hogy Gyöngyi kihozhassa a kocsit. Garázs kinyit, Endi pedig hatalmas farkcsóválással elprakkerolta a nadrágomat, végre szabadult a fogságából. Vakon is átláttam a furcsa helyzetet. Mikor Gyöngyi délután hazajött munkahelyéről a kocsival, én engedtem be, és lazán bezártam a garázsba a kutyát. „Mikikém” nem találkozhatott az ebbel. Bementem a házba, közzétettem felismerésemet. „Mikikém” pedig csak annyit mondott, nem akart bimbózó kapcsolatunk kezdetén vitát indítani velem. Ha én úgy gondoltam, ott a kutya, egye fene, ő nem vitatkozik!

- Meséltem már arról a néniről, aki elszökött egyszer éjjel?
- Gondolkodom.
- Meddig gondolkodsz? Közben kirügyeznek a füleim.
- Jaj Ilike! Majdnem eredményre jutottam, csak megzavartál. Megvan! Még arról nem meséltél. Megzavarodtam, mert éppen tegnap említetted a macska által leharapott mókusfarkat.
- Az most hogy jön ide?
- Szerinted? Hogy jöhet ide egy leharapott mókusfarok?
- Feltételezem, saját lábán.
- Veled még nem fordult elő, hogy egész másra gondoltál, aztán közben valami egyéb is eszedbe jutott?
- A múltkor... igen, a múltkor pont előfordult. Elkalandoztak a gondolataim. Cirkuszban jártam, és nem tudom, miért, de te jutottál eszembe.
- Bohócnak tartasz?
- Ezen még nem gondolkodtam, hogy minek tartalak. Folytatom a nénit. Ő még nézte a tv-t, amikor én lefeküdtem, és valahogy elaludtam, mert éjfél volt már.
- Milyen műsor volt a tv-ben?
- Nem mindegy? Mondom, aludtam, és különben sem szoktam tv-t nézni.
- Mondtad már. Tehát valahogy elaludtál, ott tartunk.
- Nem sok idő telhetett el, amikor kimentem megnézni, alszik-e, de nem volt az ágyában, és nem volt sehol a lakásban.
- Az jutott eszembe, a telhetettnek az ellentéte a telhetetlen?
- Ne hozzá! zavarba! Tudod jól, kezdek felejteni bizonyos magyar kifejezéseket, legalábbis nem jutnak eszembe egyből.
- Látom, mert rosszul fejezed ki magadat. Zavarba ugyanis nem vihetlek, ha ott vagy. Mi az, hogy ne hozzá! zavarba. Ezek szerint tetőtől talpig benne vagy a zavarban, legfeljebb azon gondolkodhatsz, társuljak-e melléd. Akkor ketten lennénk zavarban minimum.
- De nem ám. Ugyanis nem azt mondtam, hogy zavarban vagyok, hanem, hogy hozzá! zavarba. Hálóingben, vékony köntösben, papucsban indult útnak.
- Kicsoda?
- A néni, és akkor is elmesélem ha a fejed tetejére állsz. Január volt. Gyorsan körbeszaladtam a többalakos házban, de nem volt sehol.
- Várjál picit, ne olyan gyorsan, nem tudlak követni! Feltételezem, te sem voltál túlzottan felöltözve, ha egyből rohantál utána.
- Nem az a lényeg. Egyébként felöltöztem, csak a sminkelésre nem szántam időt. Becsengettem a felső szomszédhoz, hogy segítsen keresni, de a környéken nem találtuk sehol. Ő aztán telefonált a rendőrségre meg a lányának, akik abban a városban laktak. 4 rendőrkocsi kereste, valamelyik közeli utcában sétált. Még ő csodálkozott, mi az a nagy felhajtás, hisz ő csak sétált. Ezután a lakás ajtajára szereltek egy csengőt, hogy halljam, amikor megszökik.
- Nekem a kutyáim nyakán volt csengő, gondolva arra, ha éjszaka hálóingben kilopóznak a házból, akkor azt is hallom, de még azt is, merre találom őket a sötét éjszakában.

- Még egyszer aztán meglógott, akkor megtaláltam. A ház mögött csücsült a fűben, de akkor már nyár volt és nappal.

- Fiatalon mindig azt hangoztattam, ha lehetne fogyatékoságot választani, hülye szeretnék lenni. Azok boldogok, azoknak nincs semmi bajuk. Irénkének az intézetben elég volt azt mondani, megtépem a hajadat, máris üvöltött mint a sakál, és rohángászott a folyosókon, miközben a kutya sem ért hozzá. Vagy a bolond Józsi, aki segédmunkás volt egy angyalföldi építkezésen. Hordta talicskával a téglát meg a homokot. Ha valaki azt mondta neki, hülye vagy te Józsi, először kiborította a talicska tartalmát ott, ahol éppen volt, majd kergette az illetőt. A legérdekesebb az volt, mikor utolérte, az ember arra gondolt, na most a Józsi meg-agyalja, de nem. Józsi elkapta az illető karját, és csak annyit mondott, hülye vagy te. És ment vissza a talicskájához. Elfelejtettem megkérdezni: Mit tojt neked a Mikulás?

- Az nyuszi.

- Rendben. Mit tojt neked a nyuszi?

- A Jézuska hozott sok mindent, mert jó kislány voltam. Felsorolom, de tőled is szeretném hallani. Kardigán, illóolajos lámpa, fürdéshez cuccok, testápoló, bőrradíros krém, díszcsomagos tea, teáscsésze, csészealátét. Őrangyalod és Te című könyv, valamint egy angyalka szobor.

- Én pedig kaptam egy csomó italt, valamint egy keverőt. Ugyanakkor egy darab kardigánt sem hozott a Jézuska. Pedig hosszú levelet írtam neki, csak elfelejtettem feladni.

- Ezt nem értem. Ha megírtad, miért nem adtad fel?

- Mert még nem volt nyitva a posta. Járkáltam előtte, és morogtam magamban: „feladom, feladom”. Ez a süket szomszéd pedig éppen arra kutyagolt, és azt hitte, öngyilkos akarok lenni. Elkezdett vigasztalni, aztán megfélemedtem az egésztől. Viszont legalább ettünk a péknél két-két túróstáskát.

- A keverőt, gondolom, Rózsika kapta tőled.

- Ilike! Veszed az adásomat? Ez a keverő nem robotgép, hanem műszaki kütyü.

- Az a szó mit jelent, hogy kütyü?

- Hááát! Az olyan izé... Szóval érted?

- Mindjárt gondoltam. Furcsa deformálódásokat fedezek fel rajtad.

- Ilike, én alaphból vagyok hülye. Ilyennek születtem, mert anyám sokat járkált a terhesség utolsó két hónapjában.

- Látom, forgattad a szakirodalmat, miszerint ezen időszakban a baba igyekszik úgy elhelyezkedni, hogy fejjel a szülőcsatorna felé. Amiből is te rögtön levontad a következtetést, ha anyukád sokat sétált, akkor te fejjel lefelé voltál kénytelen tartózkodni.

- Igen, és mivel az embernek ez nem természetes pozitúrája, valószínű ettől lettem olyan, amilyen vagyok. Ámbátor az is lehetséges, mikor kibújtam, megnyomkodták a fejemet.

- Azt hitték, gumilabda?

- Elképzelhető, de már nem tudom tőle megkérdezni. Ami bizonyos, külső eldeformálódások nem fedezhetők fel a buksimon. Mivel te mégiscsak kompetensebb személy vagy, mint én, áruld el nekem, mit lát az a baba a terhesség 32-dik hetében ott benn? Azt olvastam, hogy lát.

- Lapozzunk! Miki! Te jól hallasz?

- A kérő mondatokat nem szoktam meghallani.

- Engem zavar, hogy közben valami zümmögő hang jön a fülembe.
- Azt mondd, illetéktelenek beleugatnak az életünkbe?
- Zümmögést, nem ugatást hallok.
- Szerintem a tenger morajlik. Képzeld el, lehet, hogy én is Ica leszek! Mangal Ica. Nem baj, akkor is megeszem ezt a Mikulást.
- Egészségedre!
- Köszönöm, de nem tüsszentettem. Kérsz egy harapást? Itt vagy?
- Itt vagyok, csak mérlegeltem, de azt hiszem, lemondok a harapásról. Különbözik pedig a mangalica húsa állítólag a legegészségesebb. Régen nem így volt, akkor megszüntették a tartását, mert egészségtelenek azok a nagy kövér disznók. De bizony, megtudtam, telítetlen zsírokat tartalmaz, és csodálatos, szeletelve a sonkája olyan márványszerű látszatra. Nem egyben vannak, nagy terjedelemben a zsírok, hanem szép rajzosan.
- Jó, hogy mondd. Most már legalább megvilágosodott az elmém. Tehát az esztétikumért utazgattunk Boglárról Fonyódra naponta tavaly egy kis mangalica kolbászért meg sonkáért. Megmondom neked őszintén, akkor nem tűnt fel a rajzos sonka, pedig nagy mértékben javított volna az emésztésem.
- Miért kell neked mindig viccet csinálni abból, hogy nem látsz?
- Nem mindig csinállok, csak akkor, ha kínálkozik az alkalom. Például tegnapelőtt. Rózsikáék el akartak menni egyik nagy élelmiszer áruházunkba, hogy hozzanak a Dunára vizet. Mondtam, van itthon mindenféle csemegézni való, ne menjenek. Miután sikerült őket lebeszélnem az eltávozásról, na meg a kijáratit ajtót is eltorlaszoltam, eszembe jutott, nincs itthon kenyér. Tudod, Ilike, ebben a korban az ember agya botra támaszkodva csoszog. A szám azonban a régi. Jár fölöslegesen, mint a kacska hátsófele. Naná, hogy előadtam gondomat. Rózsika meg egyből hátulról mellbe nekem: tudod, Mikuli, mindez azért van, mert nem vagy előrelátó. Szerinted erre a mondatra hogy kellett volna másképpen reagálnom, mint ahogy domborítottam. Először is finoman szólva elkezdtem röhögni, aztán kimondtam a tutit: egyik vak szemrehányást tesz a másik vaknak, hogy az nem előrelátó. Mondtam is: főnökasszony, ezzel a dumával jól elrúgtad a pöttyöst. Még hogy én nem vagyok előrelátó?! Egyforma térlátással rendelkezem minden irányba, még hátrafelé is!
- Szegény Rózsika!
- Ilike! Itt vagy még? Elsüketült ez a francos fülhallgató.

Mónika

Nem szeretem a túlszűfolt napokat. Márpedig ezen a csütörtökön ilyen napra virradtunk. Reggel diótörés, mert holnap Rózsika mákos gubát akar csinálni. Tudom, ez magyarázatra szorul, de mindent a maga idejében. Én diót török, Ők pedig ketten bemennek Pestre vásárolni. Délután jön Mónika, a doktornő, akit fel kell készítenem a városi gálára, mint operaénekest. Minden héten csütörtök délután jön próbálni.

Vajon mennyi hajas diót kell törnöm, hogy legyen negyven deka darálnivaló? Mindegy, behozok a garázsból egy nagy műanyag tállal, de közben míg a házig érek, mélyen elgondolkodom. Hátha ennyi sok lesz. A világért sem szeretnék többet termelni a szükségesnél. A gondolkodásnak meglett az eredménye, a terasz lépcsőjéhez érve megbotlottam, és hatalmasat perceltem a betonon. Próbáltam szerencsésen esni, és rátámaszkodni a tálra, aminek folyamánként a fele dió elszabadult. Bevallom, röstelkedtem. Vajon aki éppen előttünk megy el az utcán, és látja ezt a furcsa pozitúrát, mit szól hozzá. De mielőtt feltápáskodtam, nyílt a bejárati ajtó, és Rózsika a csilingelő hangján érdeklődött, miközben én hevertem a lábai előtt, mint egy húséges kutya. Röviden vázoltam a történeteket.

- Nagyon megütötted magad?

- Tudod, Mókuci, az nem lenne baj, ha magamat, de sajnós a beton ütött meg engem, de most visszaadom neki.

Azzal elkezdtem ökölrel verni a talajt.

- Mit csinálsz?

- Bosszút állok. Tudod, mikor pici gyerek voltam, anyukám ezt javasolta, ha elestem a lépcsőn: „Verjük meg, és elmúlik a bibi a lábacskádról!”

- Ezek szerint bizonyos értelemben megmaradtál a fejlődés egy alacsonyabb szakaszában?

- Ne cikizzél, ha egyszer én vagyok az ideálad! Gyere, segítsél összeszedni a szétgurult diókat!

Segített. Guggoltunk és tapogattuk a földet, mert vakon ez elég problémásnak tűnt. Talán a felét megmentettük. Na jó, lehet, csak a harmadát. Viszont érdekes volt hallani, mikor egy óra múlva Gyöngyi hazajött a kocsival. Ahogy gördült be az udvarra, közben a kerekek törték a diót. Később vettem észre, a bal kezemen két ujj megviselődött, ráadásul a bal karom fogásra olyan volt, mintha jó darabon felszántották volna a bőrömet. Akkor eszembe sem jutott, délután ezzel a meghibásodott kézzel zongoráznom kell.

Mindenesetre a diótörés előtt kipihentem az esés fáradalmait. A kétharmad felébresztett, ők indulnának Pestre, én pedig fáradjak ki a konyhába, mert vár a sok dió, valamint meg kéne néznem a tűzhely sütőjét is, mert nem melegszik. Rosszul esett, de mentem. Megtörtem a diót, aztán szétszedtem a sütőt. Nehéz vakon eligazodni a sok vezeték között, de az elmúlt évek alatt gyakorlatra tettem szert. Ma már simán kicserélek egy főzőlapot is. Egyszer csak hallom a nyitott ablakon keresztül, megérkezett a doktornő, mint énekes, és nem mint gyermekorvos. Kísiettem a fogadására. Mire becsukta az autó ajtaját, és a kapuhoz tipegett, ott álltam vele szemben:

- Szia, kedves Mónika!

- Szia, Miki. Hadd kérdezzem meg, ha nem látsz, honnan tudod, hogy én vagyok?

- Jaj, ez nagyon egyszerű. Hallottam, egy fehér kocsí áll meg a házunk előtt, és az csak te lehetsz.
- Látom, megint vicces kedvedben vagy.
- Ne hidd! Az igazság, természetesen a kocsid hangját ismerem meg, valamint azt is kitaláltam, nem azonnal szállsz ki.
- Valóban, mert a tükörben megigazítom a frizurámat, hiszen, bár klímás a kocsí, de rövid úton inkább nyitott ablakokkal közlekedek.
- Fáradjál be a magányos farkas szerény otthonába!
- Rózsika, Gyöngyike elhagytak, mióta nem jártam itt?
- Bementek Pestre vásárolni, és ez náluk kiszámíthatatlan, hogy mikor érkeznek haza.
- Jézusom! Te tűzhelyt javítasz?
- Magad uram, ha szolgád nincsen.
- Tudok segíteni?
- Azt hiszem, éppen kapóra jöttél. Légy kedves, válasszad ki ebből a három vezetékből a barnát!
- Megvan. Mit csináljak vele?
- Majd be fogom csavarozni egy csokiba, de előtte még befejezem az új kapcsoló bekötését.
- Szívesen becsavarom, ha megmondod hová kell! Azt ugyan nem tudom, ebben az esetben mit nevezel csokinak, de csavarhúzóát már láttam.
- Nos, akkor itt ez a csavarnyúzó, fogjad a kezecskébe, és a barna vezetéket illeszted be abba a lyukba, amit látsz jobb oldalon felül! Illetve nem a felsőbe, hanem az alatta lévőbe. Látod, hogy öt lyuk van egymás alatt, és háromban már van vezeték. Egyébként ezt nevezzük csokinak, amibe be kell szorítani csavarral a vezetéket. A csavar pedig szembe néz veled.
- Merre kell tekerni a csavarhúzóat?
- Az óramutató járásával megegyező irányba.
- Milyen ügyes kislány vagyok? Elkészültem a feladattal.
- Nem is értem, az ilyen okos, csinos nők miért nem tudnak férjhez menni?
- Dehogynem tudnak. Nekem is volt férjem tíz évvel ezelőtt majdnem fél évig. Sőt, később úgy nézett ki, még egy élettársra is szert tehetek, de a felhozatallal nem voltam megelégedve. Ha nem haragszol, megint kérdeznék valamit: honnan gondolod, hogy csinos vagyok?
- Miért nem arra kérdezel rá, honnan gondolom, hogy okos vagy? Ezt nem lehet érthetően elmondani. Azt, hogy nem vagy elhanyagolt, az orromban érzem. Ha betévednék egy szobába, ahol te is ott vagy, határozottan megszólíthatnálak, anélkül, hogy megszólalnál. Nagyjából a testalkatodat is ismerem ennyi év után. Többször segítettél a közlekedésben, és bizony ilyenkor az ember, aki nem lát, gyűjti az információkat. Pl. megtudhatom abból, ha beléd karolok, vagy te belém, milyen magas vagy, megtudhatom, kb. milyen a súlyod, és ha sokszor előfordul az ilyen közvetlen szituáció, bizony megtudhatom azt is, elől, illetve hátul milyen adottságokkal rendelkezel. Ehhez nem kell tolaodónak lenni. Mi minden használható érzékszervünket igyekszünk csatasorba állítani. Ha megpuszilsz, érzem milyen az arcod, de szerencsés esetben még arról is tudomást szerzek, hosszú, avagy rövid szempillád van. Természetesen alaphelyzet, az ember érdeklődik előbb. Pl. a hajad színét Gyöngyitől tudom. Azt is, hogy nem

fested. Akkor most kimosakszom a fizikai munkából, és bemegyünk a nappaliba, áldozni a művészet oltárán. Nem akarod elmesélni, minek volt köszönhető a rövid házasságod?

- Azt hiszem, a középkorba kellett volna születnem. Nem csak a konzervatív neveltetésem okán, de magam is kritikával tekintettem Nyuszóval való testi kapcsolatomra.

- Nyuszó volt a férjed neve?

- Gyula névre keresztelték, én pedig a Gyuszóból kiindulva neveztem el Nyuszónak. Tudni kell róla, építészmérnök, és az udvarlás ideje alatt úgy viselkedett, mintha született úr lenne. Mindig kiöltözve jött hozzánk, soha nem feledkezett el arról, valami csekélységet hozzon nekem, de még az anyunak is. Tudod, mi vidéken élünk, Pesttől majdnem 300 kilométerre. Úristen, Miki! Milyen a te karod?!

- Ne is törődj vele! Mákos gubát akarunk csinálni holnap. Miközben hoztam be a diót hozzá, összetalálkoztam a járda betonjával, és egy kis elintézendőnk akadt egymással.

- Elestél?

- Ááá! Dehogy. Szóbeli összetűzésünk volt. Persze hogy elestem, a diók meg menekülőre vették a figurát.

- Behozom a kocsiból a táskámat, és leápolom a karodat. Különbözik pedig mi az, hogy dió, meg mi az, hogy mákos guba?

- Aranyos vagy, de nem kell leápolni. Ebsont beforr. Majd meglátod, milyen virtuózan tudlak kísérni nyolc ujjal is. Ami pedig a mákos gubát illeti, Ilike adott egy receptet.

- Ki ő? Ismerem?

- Az Ilike? Hát ő... izé... szóval a ba-ba-barátnőm, de szeretném, ha nem értenéd félre. Megbeszéltük telefonon, neki van egy jó kis mákos guba receptje, amit nem hagyományosan kell elkészíteni, hanem sütőben. Ott van a Rózsika asztalán a recept, megnézheted!

„Jó, hogy itt tartok, le is írom, én hogy készítem a kiflikochot.

Nem pontos recept, mert csak úgy szoktam találomra csinálni:

Vagy 6 kiflit karikára vágok, kb. 1 cm-esekre. 1 liter tejbe elkeverek 10 evőkanál cukrot, és fél margarint, meglangyosítom, hogy elolvadjon a margarin, és a tálban lévő kiflire öntöm, úgy, hogy egyformán szívja fel a kifli a cukros, vajas tejet. Ha száraz, akkor lehet még tejet adni hozzá. 5 tojás sárgáját elkeverem 2 csomag vaníliás cukorral, és a kiflire öntöm, óvatosan keverve. Megszórom Miki-féle dióval, igény szerint, kívül-belül, aki szereti a mazsolát, azzal is lehet finomabbá tenni. A tojások felvert kemény habját óvatosan bele kell keverni. Kivajazott tepsibe öntjük, és megsütjük.

Finom hozzá a baracklekvár, vagy tejszínhab, ami ott lapul még nálatok a hűtőben.”

- De hát ez nem mákos guba, és különben is, honnan tudja, hogy nálatok mi van a hűtőben?

- Az igazi barátságban nincs tabutéma. Egyébként eredetiben mákos gubáról társalogtunk, csak a receptben másképpen nevezi. De látom, mégis kényes témát feszegettem, mert gyorsan áttértél másra.

- Aggódtam a kezed miatt. Szóval hetenként egyszer eljött hozzánk, majd elérkezett az idő, amikor úgy érezte, a kapcsolatunk megérett rá, hogy szorosabbra fűzze. Nagyon meglepődtem, amikor eljött egy olyan találkozásunk, hogy nem arcon csókolt, hanem szájon. Nem mondom, hogy rosszul esett, de furcsán éreztem magam. Hozzá kellett ahhoz is szoknom, amit pusztán szeretetből csinált, hogy az arcát az én arcomhoz érintette. Persze abban az

időben ügyelt arra, mindig borotválkozzon, de nekem mégis borostásnak tűnt az arcára, ami viszont irritált.

- Lehet, hülyeséget kérdezek: a doktornő azt hitte abban az időben, a gyereket a gólya hozza?

- Egyrészt, még nem voltam doktornő, csak egyetemista, másrészt, bár barátira - ahogy te is említetted az imént - vágytam, de szexuális partnerre egyáltalán nem.

- Ismerős a téma. De hát mégiscsak végül férjhez mentél a Nyuszóhoz.

- Ahogy felénk mondják az idősebbek, kivártam a megfelelő alkalmat, amikor megengedtem, hogy leverje a harmatot a szerelemgyökerével. Elkövetkezett az esküvő napja. Tudod, falun megadják a módját. Voltunk vagy 150-en. Ez önmagában visszataszító volt nekem, a kis ártatlan szüzikének. Egy kis hegyi nyaralót vettünk ki, hogy ott töltsük a nászutat. Erdő köröskörül, sehol egy ember. Egy hétre mentünk csak, hiszen magunkról magunknak kellett gondoskodnunk, én pedig nem hogy akkor, de most sem vagyok konyhatündér. Mindegy. Hajnalban lementünk - pontosabban, mivel hegyen volt, felmentünk - ebbe az aranyos kis borsönyi ékszerdobozba. Nem akarom hosszúra nyújtani a dolgot. A lényeg, mindkettőnkre ráért egy alapos zuhanyozás. De nem ám együtt, mert isten ments, hogy meztelenül mutatkozzak idő előtt. Úgy rendeztük, megfürdök, addig ő a teraszon szöszmötöl, aztán mikor én már a szobában vagyok, megy ő is tisztálkodni. Szóval fekszem az ágyban hanyatt, rajtam a csupa csipke hálóing, egyszer csak megjelenik az én délceg lovagom, meztelenül, csapott vállakkal, és alul himbálódzik a kis nyúlványa, amin látni lehetett, vagy most kezd életre kelni, vagy éppen a fordítottja, lankad. Már bocsánat, de valahogy - mivel addig csak felöltözve láttam őt, és mindig öltönyben - kissé komikusnak tűnt, bár a nevetéshez nem volt kedvem, hiszen féltem attól, ami vár rám. Ő viszont széles mosollyal vigyorgott, és bőszen ismételte, hogy „Cicám”. Mellém huppant a ruganyos ágyba, aminek következménye, mire észbe kaptam, odagurultam én is szorosan hozzá. Ekkor láttam meg, a kis himbilimbi már nem fityeg, hanem mereven nyújtózkodik a mennyezet felé. Felső testével fölémemelkedett, és talán az izgalomtól, talán a valóban fárasztó elmúlt nap miatt, de erősen fűjtatott, miközben egyik kezével megmarkolta hálóingen keresztül a mellemet. Nem mondom, a mellem simogatását addig is megengedtem neki, de most, mint a tulajdonát markolta meg. Másik kezével pedig a hálóingem alját igyekezett felhúzni a hasamra. Hülyeség, de én csak arra gondoltam, ne nézzen oda. Vakon matasson, ha már ez van megírva, de továbbra is az arcomba bámuljon, mert elsüllyedtem volna, ha a meztelen altestemet szemmel vizslatja. Az arcom fölé hajolt, és bár nem örültem neki, hogy a nyelvét beerölteti a fogsoraim közé, mégis inkább ezt viseltem el, mintsem, hogy bámulja a testemet, amit éppen most térképez fel. Ösztönösen szorítottam össze a combjaimat, mikor tenyerével a szeméremdombomat érintette. De ő ezzel mit sem törődött, mert bekényszerítette kezét a combjaim közé, és először úgy markolta meg, olyan vadul a nemi szervemet, hogy felszisszentem. Bocsánatot is kért tőlem. Bal kezével még mindig a mellemet markolta, nyelve a számban matat, miközben jobb kezének egyik ujját igyekezett benyomni azon a kis nyíláson. Nyilván a felkorbácsolt vágytól, de remegett a keze. Azt hiszem kellően száraz voltam ahhoz, hogy minden mozdulata némi fájdalmat okozzon. Végül is túléltem azt a pár másodpercet, ami akkor nekem nagyon hosszú időnek tűnt. Ezután nemes egyszerűséggel térdével feszítette teljesen szét a combjaimat. Nekem olyan állatiasnak tűnt, ahogy térdel a combjaim között, a hasam felett lóbálja a nyúlványát, majd azzal a kezével, amellyel az ágyékomat térképezte fel, megfogta a csupasz karomat. Pontosabban az ágyhoz szögelte. Ekkor éreztem, mégsem lehettem annyira száraz, mert nedvesek voltak az ujjai. Jobb mellemen végre engedett a szorítás, mert ezt a kezét vette segítségül, hogy belém illeszthesse a szerszámát. Nem teketóriázott. Egyből tövig. Feljajdultam a fájdalomtól. Ráadásul ezzel a kezével is megfogta a másik karomat. Mintegy kifeszített, és úgy mozgott rajtam. Azóta persze tudom, az ilyen aktusnak is megvan a légzőtechnikája, de akkor, az első alkalommal, ahogy mozgott a hasamon, levegő után kapkodtam. Az érdekes, miközben én a

szenvedő, ő nyögdécselt. Tudom, furcsa szerzet vagyok, de ma sem értem, pedig immár tíz éve volt a nászutunk, miért kell a férfinak nyögni. Lassan kihúzza, majd egy gyors mozdulattal nyomja tövig, és ehhez a gyors mozdulathoz miért kell a hanghatás? Borzasztó volt, amikor tudatosult bennem, egyre gyorsabbak a mozdulatai, majd a végén előnti altestemet a forróság, ő pedig - mint, aki jól végezte dolgát - elernyedve feküdt rajtam. Úgy éreztem, végzett a vállalt feladattal, és most ezt ki kell pihennie, miközben nem törődik azzal, hogy engem beszennyezett. Összeszedtem minden erőmet, és lelöktem a testemről magam mellé. Feltápaszkodtam, hogy kimenjek tisztálkodni.

- Kívülről szemlélve a szeretkezést, azt hiszem, igazad van.

- Ma már tudom, nem vagyok alkalmas a társaskapcsolatra. Nemcsak a szexualitás taszít, de szeretek a magam ura lenni. Fél évig tudtam magamra kényszeríteni a házasság ígáját, aztán feladtam. Az igazsághoz hozzátartozik, elmaradtak az apró figyelmességek, és elmaradt a jól-ápoltság is. Pontosabban: az udvarlási időszakban - úgy éreztem - engem tüntet ki, hogy szépen öltözködik, aztán a házasság alatt egyből kiderült, csak azért történt, hogy meghódítson. Öltönyben bizony ritkán láttam. Elváltunk. Szerencsére nem gördített akadályt elélem. Kifizettem a tanulópénzt, és végleges döntésre jutottam. Utolsó éves egyetemista voltam, amikor legyeskedni kezdett körülöttem egy évfolyamtársam. Barátomnak tekintettem, és mint barát, ha rajtam múlt volna, ma is meglenne, de ő ennél többre vágyott. Nem köntörfalaztam, nyíltan közöltem vele, együttélésről szó sem lehet.

- De feltételezem, nem adtad elő ezt, amit most nekem.

- Ha érdekel, elmondhatom, az utolsó domborításomat.

- Leköteleznél, de röviden, mert bár muzsika füleimnek a kellemes beszédhangod, ne felejtsük el, egy komoly gála áll előttünk, amire készülnünk illik.

- Beültünk egy presszóba. Miután sokadszor megismételte, hogy szeretné, ha összebútoroznánk, megráztam a fejemet, és előadtam kifogásaimat: Nem, barátom, én nem akarok sem veled, sem mással életközösséget létesíteni. Nekem elég volt egy házasság ahhoz, hogy végleges döntésre jussak. Soha többé nem szeretnék reggel arra ébredni, hogy a társam mászkál a lakásban egy szál gatyában, egyik kezével turkálja az orrát, másik kezével a nemi szervét vakarja, miközben néha elbőffenti magát, mert az olyan jó érzés, ha kijön, aminek ki kell jönnie. Én készítem a reggelidet a konyhában, te kimégy a fürdőszobába, és telepakolod a wc-t, nem túl diszkrét hangokat hallatva. Bár ráneveltelek a légfrissítő használatára, de ez nem sokat segít, ha utánad közvetlenül kell nekem is bemenni. Fogmosás van, bár inkább nincs, de azért mosdás közben krárogva teleköpködöd a mosdókagylót. Viszonylag ápoltan még el dolgozni, de délután bűzlik a hónod alja, hiába próbállak nevelni a desodor használatára. Szerinted az nőies, és különben is foltot hagy az ingeden. Mindegy, mert este a szőnyegre ledobod a gatyádat, ami elől és hátul is foltos, legfeljebb a színe más. Elöl sárga, hátul meg barna. Ezt kell együtt mosni az én holmijaimmal. Éjjel arra ébredek, valami bűzlik körülöttem. Lassan eszmélek, és kiderül, az ágy mellé dobtad a bűdös zoknidat. Úgy feküdtél le, hiszen majd reggel fogsz alaposan tisztálkodni, mondod te. Ettől függetlenül minden éjszaka kimégy a fürdőszobába csukott, csipás szemekkel, tapogatózva, mert villanyt nem kapsz, nehogy felébredjek. Az számodra már csak természetes, hogy folyóügyeidet a mosdóba végzed. Persze a fordítottja sem sokkal jobb. Barátságos téli estén megkívánod a testemet. Ledobom magamról a tréningnadrágot, majd utána egyszerre húzom le a pamut harisnyanadrágomat a bugyimmal. Jót szeretkezünk. De én akkor is vágnék a közelségedre, mikor éppen piros napok vannak, tehát tilos. Te azonban szerencsémre nem tudsz uralkodni a vágyaidon, és akkor is magadévá teszel, aminek eredménye, hogy jól összevérezzük az ágyneműt. De sebjaj, mert aktus után gyorsan elalszol, és tátott szájjal horkolsz. Még akkor járok jól, ha csak felülről adod ki a hangokat, és nem a közös paplan alatt alul. Köszönöm

szépen, jól érzem magamat egyedül. A magam ágyneműjében, a saját atkáimmal és a fürdőszobában a saját testszagommal.

- Képzelem, mit válaszolt erre.

- Semmit. Mivel rá adresszáltam a szöveget, gondolom ezzel kivettem nála a biztosítékot. Magamra hagyott. Az ő üdítőjét is én fizettem ki, de megérte.

- A Nyuszód olyat, mint előjáték, nem ismert?

- De igen, csak nem velem alkalmazta, hanem a csiszolt kristálypoharat simogatta, amiből a konyakot itta.

- Lehet, hogy konyakkal doppingolta magát.

- Nem tudom. Annyi bizonyos, gyereket szeretnék szülni, de semmi kedvem az alkotáshoz.

Mátrafüred

Június 26. szombat reggel 10 óra és július 12. hétfő 8 óra között nyaraltunk hármasan a Mátrában. Természetesen mások is jelen voltak, de ők nem tartoznak a családhoz. Az üdülés előtti és utáni közvetlen órákat utazással töltöttük.

Mátrafüredre menet a kocsiban legtöbbször a „Mit mond?” kérdő mondat hangzott el, ugyanis rábíztuk magunkat az ismeretlen úton a GPS-re, ami olyan halkán dumált, hogy én, bár hegyeztem füleimet, csak néha hallottam: „Túllépted a sebességet!” Ezen kívül, mikor befordultunk a panzió utcájába, közölte: „Megérkeztél a célba.” Ehhez képest egy hosszú, zárt kerítésnél haladtunk éppen. Viszont kétségtelen, vagy 100 méter után volt egy nyílás rajta, ami ténylegesen célként definiálható. Ember sehol, még egy szál se. Miután begördültünk az udvarra, hangot adtam nemtetszésemnek, de a főnökhasszony (anyakönyvezett nevén Rózsika) közölte, élénk a fantáziám. Kétségtelen, de olyan jó volt abban reménykedni, hogy fiatal lányok sorai között vonulunk be az objektumba. Ehelyett kikászálódunk a Renaultból, és hárman összekapaszkodva nyomultunk be az épületbe. Gyöngyi kezdeményezésére mindhárman udvariasan köszöntünk, és csodák csodájára egy fiatal hölgy fogadta üdvözlésünket, majd egyből rátért a lényegre:

- Töltsék ki a bejelentő lapokat!

Én, a precízen gondolkodó, járattam agyamat. Addig világos, mivel ketten nem látunk, Gyöngyike fogja kitölteni mindhárman helyett. Elvégre a nyomtatvány nem Unicum. Azt mi is ki tudjuk tölteni, bátran. Na, de milyen sorrendben jelentkezünk be a panzióba? Az ugyanis nem mindegy. Lehet nagyság szerint, kor szerint, esetleg az udvariasság szabályait figyelembe véve: előbb a két hölgy, én maradok utoljára. Végül is ráérek két hétig, hiába olyan fontos a hölgynek. Annyira belemerültem a latolgatásba, elsőre nem hallottam, a kisasszony a nevem után érdeklődik. Elrebegtem, miután oldalba böktek a családtagok.

- Végh Miki.

Szerencsére „Végh”-szóra megérkezett valahonnan a nagyfőnök. Nevezzük inkább Istvánnak, hiszen legalább annyira István, mint nagyfőnök a szimpatikus szállasadóknk. Üdvözöltük egymást, miközben sorra testi kapcsolatot létesítettünk vele kézfogás formájában. Kiosztotta a beosztottnak:

- Lilla, add oda a bejelentő lapokat! Ráérnek kitölteni fenn az apartmanban. Előbb ismerkedjenek meg a szobákkal!

Lilla nem tiltakozott, nekünk pedig cseppet sem volt ellenünkre az ötlet. Megmásztuk a két emeletet. Hat sor falépcső, és minden sorban más a fokok száma. Így azután hiába számoltam meg először, gondolva a jövőre, mire felértünk, kificcant a buksimból. Az apartman tágas. Nagy tisztaság fogadott bennünket, valamint minden ágyon egy marcipán szívecske. Üdvözöltem a tisztaságot és rendet, mint újdonsült ismerőst. Sok éve járunk nyaralni más üdülőkbe, de tisztasággal és renddel eddig nem sikerült találkozunk. Ilyen is lehetséges a pénzünkért? Le a kalapot a panzió személyzete előtt! Mivel kalapom nincs, soha nem volt, a kezemet a helyéhez emeltem, és saját buksimat simogattam meg, hiszen az én érdemem is, hogy ilyen helyet találtunk a neten.

Gyöngyike úgy döntött, majd mi ketten minden cuccot felhordunk a degeszre pakolt autóból, az anyukája pedig próbál mindent elpakolni a megfelelő helyre.

- Gyöngyike, az én koromban az ilyen hirtelen hangulatváltozások árthatnak az egészségnek. Örömteli buksisimogatás, majd rögtön cipecedés, megmondom őszintén ez rám rossz hatással van.

Miután ő is megmondta rólam a véleményét, elindultunk le a parkoló irányába. Először két hatalmas táskát vittem, amiknek nemcsak súlya, de kiterjedése is tekintélyes volt. Kétségtelen, Gyöngyike sem kímélte magát. Így hát felcuccoltunk az első fordulóra egymás után, mi ketten libasorban. (Vajon hány ember szükségeltetik minimálisan ahhoz, hogy libasornak lehessen definiálni a dolgot?) Benn az épületben, a lépcsősor legalsó fokánál, mondjuk úgy, hogy malőr történt. Akkor még nem tudtam, az első lépcsőfok legalább kétszer olyan magas, mint a többi. Megbotlottam, a két táskát lendületből feldobtam a második fokra, és megtámaszkodtam rajtuk, miközben térdeltem az első fokon. Na, ekkor mellettem kedvesen megkérdezte a már említett Lilla kisasszony, hogy segíthet-e. De ciki! Én, a nagy melák, gyakorlatilag pihenek a lépcsőn, Gyöngyike persze pár fokkal feljebb járt előttem, miközben a gyengébb nem egyik képviselője akar rajtam segíteni. Kínomban elvigyorodtam, és közöltem Lillával:

- Semmi gond, új terepen mindig négykézláb szoktam tájékozódni.

Gyöngyike persze nevetett, hiszen ismeri a humoromat, csak később derült ki, Lilla mosolygásnál tovább nem mert jutni. Az igazság, ha az ember egészségesen viszonyul az állapotához, akkor az ilyen szituációkon kénytelen nevetni. Úgy mond: benne van a pakliban. Fel-tápáskodtam, pedig biz' isten, jól esett volna pihenni. Mentem fel a két méretessel kezeimben, az egyenetlen fokszerű és méretű lépcsősorokon. Időközönként a táskák meglódultak előre. Mondtam Gyöngyikének:

- Figyeld, ezek tudják az utat!

- Akkor tedd le őket, ne fáraszd magadat!

A továbbiakban fogyó szusszal, vagy tízszer fordulva, mindent felcipeltünk.

11 órára abszolváltuk a feladatot, a hölgyek elém tárták döntésüket, elmennek vásárolni, mivelhogy ennivalót nem hoztunk magunkkal. Három óra alatt megjárták az utat autóval, és közölték, azért siettek, mert 14 órakor kezdődött a Forma-1 időmérő edzés, azt meg akarták nézni.

*

Tudtam, persze, hogy tudtam, nincs az épületben internet. Ez azonban cseppet sem gátolt azon elhatározásunkban, hogy vigyünk laptopot. Úgy gondoltam, valahol a környéken csak van vezeték nélküli hálózat, és mivel a második emeleten lakunk, sikerül megcsípnem. Három napja nyaraltunk, mikor úgy döntöttem, végére járok a dolognak. A kétharmad elment sétálni, én pedig beizzítottam a számítógépet. Az asztalon közölte, nincs elérhető hálózat. Na majd felállok a székre lappal a kezemben, ott a magasban hátha lesz. Bálint barátom valamikor mesélt ilyenről, neki az új lakásban a szekrény tetején sikerült elcsípnie. Állok a széken, piszkosul billentyűzők, mikor is kopognak. Ildikó, a szobaasszony jött olyan szándékkal, hogy takarít nálunk. Új dolog, mert eddigi nyaralásaink során nemigen volt jellemző, hogy közben takarítottak volna. Ildikó kopog, én meg még a széken állva mondom, „Tessék befáradni!” Biztos voltam benne, úgylis kénytelen megvárni, míg lecihelődök a székről, hiszen zárva van az ajtó. Tévedtem. Ildikó be, Miki le. A nappali közepén sikerült megismerkednünk. Vállamon a lappal, aligha volt számára szokványos szituáció, hogy egy alak elé ugrik a székről.

*

A kétharmaddal ellentétben meglehetősen egyszerűen étkeztem. Főtt étel számomra a szalonnás-kolbászos-hagymás rántotta volt. Az viszont elég sokszor. Nem szeretek éttermi dolgokat fogyasztani. A nyalánkság bezzeg jöhet. Sütemények, jégkrém meg csokoládé. Még az üdülés elején körülnéztünk, hol lehet a legolcsóbban fagyaltot vásárolni. 120 forint egységáron sikerült találnunk. Egy szálloda vagy panzió vagy akármi vendéglátó egységében. Bementünk, hogy a kinti meleget némileg kompenzáljuk. A helyiségben egy árva lélek sem volt. Várakoztunk, majd valahonnan előjött egy hölgy, akivel közöltük jövetelünk célját, hogy fagyaltot szeretnénk betáplálni magunkba. Kedvesen megérdeklődte, mik az igényeink. Ez eddig simán ment, de kiderítettük, ott a kerthelyiségben kívánjuk elfogyasztani, tehát pohárból. Erre elszaladt. Percekig vártunk, mire visszajött, és hozott poharakat. Kényelmesen kiporciózta az adagokat, majd tanulva az addigi tapasztalatainkból, közöltük, egyúttal fizetnénk. Erre megint elszaladt, pulton hagyva a fagyaltkelyheket. Bevallom, mérges lettem, mert kinn meg tűzött a nap, féltem, csokifagyi helyett kakaót fogunk inni. De nem ám, mert a teremtő, vagy nem tudom ki, velünk volt, és nem hagyta a fagyaltot megolvadni. Jött egy másik hölgy, markában a bugyellárisal. Neki kifizettük a cuccost, aztán zsákmányainkkal kimentünk a kertbe. Levontuk a következtetést, ami nem biztos, hogy általánosan igaz, a hegyi ember nem ideges fajta. Budapesten ilyen kiszolgálás nem fordulhatna elő.

*

Június 30-án reggel éppen befejeztem volna tojásos reggelimet, és dicsérő szavakra akartam nyitni a számat, mikor a főnökasszony úgy ítélte, ideje feltálcázni számomra a feketelevest.

- Mikuli! Szeretném, ha ma megmászánánk a Mátrát.

- Nem csak én, hanem ti is? Ezt nem értem.

- Én meg azt, hogy mi van ezen érthetetlen?

- Ja?! Beindult a fantáziám. Füleim torz jeleket észleltek. Azt hittem a tápláló éték után második fogásként feltálcáz nekem egy Márta nevű csinibabát.

- Élénk a fantáziád, Mikulikám.

- Tudod, hogy csak vicceltem, ahogy te is a hegymászással.

De nem ám, mert kiderült, Rózsika és Gyöngyike megtárgyalták a stratégiát. GPS izzítva. Kocsival irány Mátraháza, onnan a sípályán fel Kékestetőre lábbusszal. Huszonévvel ezelőtt többször megtettük az utat, de hát azóta keményen beindult nálam a számítógépes korszak, amit ülve is lehet művelni. Mindegy, megadtam magamat a sorsnak, ha már ez van megírva a Nagykönyvben. Mátrafüred-Mátraháza kocsival pár perc. Igen ám, de a GPS be akart bolondítani bennünket. Mátraházán odairányított egy zárt kapuhoz, és közölte: tovább egyenesen. Balra-jobbra nem engedett. Olyankor mondta: „Letértél az útról.” Na mondom, kopogjunk be a kapun, hátha valaki meghallja, mert a GPS nem hülye. Tuti, hogy át kell mennünk az objektum udvarán. A biztonsági őr azonban lebeszél róla, és elirányított egy hűvös parkolóba. Végre vagy sajnos, indulhatott a túra. Nyomultunk 600 métert felfelé. Veronika rétnél közölte Gyöngyike, itt is van egy autóparkoló. Levegő után kapkodva kifejtettem azon véleményemet, ha eddig gurultunk volna, még fittekk lennénk. Rózsika provokatívan megkérdezte:

- Miért lihegsz?

- Mert meredek.

- Ezek szerint neked teljesen mindegy, Mátra vagy Márta, mindkét esetben meredsz, közben lihegsz.

- Igen, Mókuci, csak a kettő nem ugyanaz. Tudod, eszembe jut sok évvel ezelőtt az a vidám trolivezető, aki állt a megállóban, várta azt a hölgy utast, aki futott a troli után. A vezető meg bement a mikrofonba: „Hölgyem, maga csak fusson, majd én lihegek!”

Természetesen csak vicceltem, hiszen ha jól meggondolom, nem is ismerek egy Mártát sem egyben. Kettévágva igen: régi cimborám Kalmár Tamás. De hát a nevéből ítélve ő más jellegű, mint egy Márta. Ami viszont nem vicc, igencsak jó volt megpihenni Kékesen a szanatórium kertjében egy padon. Gyöngyike fotózgatta a mókusokat. Lefelé gyaloglás helyett a buszt választottuk.

*

A túrával felturbózott hegyi levegő megtette hatását. Éjjel úgy aludtam, mint ama szörme külsejű téli kelme. Ezt sem értem, miért alszik a bunda, és miért van mindig ébren a télikabát? Bár meglehet, az is alszik, csak ő diszkriminálva van a bundával szemben. Éjjel három óra magasságában rázásra ébredtem, noha nem dugtam ujjamat a konnektorba.

- Mikuli, ébredj, muzsikál a telefonod!

- Jaj mókuci, az a Gyöngyi telefonja.

- Nem hallod zenész füleiddel, hogy a Cirmos cicát játssza?

- De hallom.

- Akkor pattanjál, mint a nikkelbolha, vedd fel!

Pattanás helyett tápázkodtam, majd mielőtt a nappali legtávolabbi sarkában rátaláltam a mobilomra, előbb felrúgtam egy széket. Üdülőben az éjszaka közepén hatásos.

- Tessék, itt vagytok!

- Itt meg a Farkas. A nagyobbik. Tudod, az öcsémnek a bátyja.

- Kikövetkeztettem a mély hangodból, hogy csak farkas lehetsz.

- Mi van, aludtál már?

- Aludtam már?! Mondjuk úgy, hogy még aludtam!

- Mondta Böbe, mikor vitt haza benneteket, a kocsiban kókadtt voltál.

- Ilyet mondott a Böbe? Na várjál csak! Tulajdonképpen ki ő?

- Annyira nem vagy berúgva, hogy ne tudjad. Egész este őt ölelgetted.

- Nem ismerek magamra. Mit mondott az a Böbe, jó volt neki?

- Ahogy láttam, mindketten élveztétek a dolgot.

- Kétségtelen, én élveztem, hogy leértünk a hegyről. Most pedig sikerült teljesen felébrednem. Áru!d már el, ki az a Böbe?! Vagy nem bánnám, ha legalább azt tudnám, te ki vagy.

- Te vagy ki. Én ugyanis csak alkoholmentes sört ittam.

- Nem állítottam, hogy ki vagy, hanem kérdeztem.

- Úgy kezdtem, a kis Farkasnak vagyok a tesója.

- Én meg Miki vagyok.

- Akkor bocsika, téves kapcsolás! Én ugyanis a haveromat akartam hívni.

*

- Ki az a hülye, aki éjszaka telefonál?
- Fogalmam nincs, csak az derült ki, hogy nagy Farkas.
- Negyed négy van. Mi lenne, ha főznék kávé, aztán sakkoznánk egy jót, ha már felébresztett ez a birka?
- Mókuci, biztos vagy benne, éjjel negyed négykor boldogok lesznek az üdülőtársak?
- Ha arra nem ébredtek fel, hogy felborítottál egy széket, akkor a kávéfőzés sem fogja zavarni őket.

Igaza volt, ahogy mindig igaza szokott lenni velem szemben. Ugyanis kávékészítés közben a húsvágó deszka is leesett a földre a konyhaszekrényről. Ennek ellenére reggel nem kötötték fel nekünk az útilaput.

Miután Gyöngyikének is megvirradt július első napja, rövid, félórás kávézgatása után, nekiálltak anyukájával egyetemben reggelizni. Megadják a módját. Ők ugyanis nem esznek, hanem eszegetnek. Nyaraláson nem gond, de tanév közben is így indul minden reggel. Ők eszegetnek és beszélgetnek, az izgága Miki meg a csutka haját tépi. Ugyanis az a típus vagyok: „Gyere cipó, hamm bekaplak!” Még szerencse, hogy időben jelentettem be, ma fel kéne kutatni a borpincéket.

- Pipázzál Miki, addig sem sürgetsz bennünket! - mondta valamelyikük.

A személy lényegtelen, mert véleményük ritkán különbözik. Még nem volt dél, mikor ketten kocsiba ültünk, és elindultunk Farkasmály irányába. Azt mondták, ott sorban vannak a borpincék. Tényleg voltak, csak az út volt pocsék. Gyöngyike azt mondta, nem kéne megállni rögtön az elsőnél, mert ott hátha nincs olyan bor, amelyet én szeretek. Döcögtünk tovább.

- Jé! Képzeld el, most szaladt át előttünk egy őzike. Befutott az erdőbe.
- Gyöngyike, az nem lehetett őzike, az biztos, hogy kutya volt.
- Nem vagyok én vak. Mondom, hogy őzike.
- Szarva volt?
- Ne beszéljél csúnyán! Különbözik meg rossz poén, mert mondtam, futott be az erdőbe.
- Jól van, tudom, a Bambinak agancsa szokott lenni. Jó lenne, ha kiszemelnél egy pincét, és megállnánk, mert tengelytörés lesz a vége!

Megálltunk. Még hozzá kibetonozott parkolóban a szőlőhegyen. Vittük a kis pillepalackjainkat. A fickó meg nyomult velünk szemben kifelé a pincéből, és közölte, nem árul bort. Menjünk ide vagy oda, esetleg amoda! Akartam mondani, ne parancsoljon, de leginkább ahhoz lett volna kedvem, hogy én is elküldjem őt. Autó maradt a parkolóban, mondván, ránk fér a séta a tegnapi hegymászás után. Végül megállapodtunk egy másik szimpatikus pincénél. Gyöngyike közölte, vigyázzak, mert lépcsők következnek. Vigyázva vertem ki a kezéből az egyik műanyag üveget, ami pattogva indult meg előttünk lefelé a lépcsősoron, mutatva az utat. Szó, mi szó, vidáman érkeztünk a pincébe, ahol egy árva lélek nem fogadott bennünket. Mátrafüreden szokott ilyen történni, de nem gondoltam, hogy tájlagos.

Álltunk tanácstalanul egy hideg hodályban, és beszélgettünk. Egyszer csak valahonnan még mélyebbről előkerült egy úr, aki megkérdezte, milyen bort akarunk. Mondtam, édeset. Ő meg tovább kérdezett, hogy fehérét vagy vöröset. Közöltem, nem látok, nekem mindegy. Azt hittem, jó poén volt, de semmi reakció. Kénytelen voltam figyelmébe ajánlani, hogy viccnek szántam. Erre nyihogott egyet. Aztán hozta a borocskát poharakban, hogy kóstolgassam őket.

Végül is megállapodtunk az egyiknél, amiből három litert vettünk, bár meglehetősen soknak bizonyult, mert az istenért nem akart elfogyni. Igaz, csak egyedül pusztítottam a nyaralás alatt.

*

Július 3-án reggel Gyöngyike, a fáradhatatlan kiránduló és szemtelenül fiatal, elővezette azon szerény vágyát, hogy jó lenne reggeli után felmászni a Mátrába pár kilométernyit. Rózsika egyből megtalálta a tuti indokot, ő nagyon bereggelizett, és inkább emésztene az emésztendőket. A legjobb lenne (mondta ő), ha én erőt vennék magamon, és Gyöngyivel megmásznam a megmászandó emelkedőt, még hozzá sűrű erdőben, mert az az igazi. Ők ugyanis előző nap voltak egy röpke erdei túrán, de mivel végig maguk mögött vaddisznó csörtetést hallottak, eldöntötték, két nőnek túlságosan merész ilyen vadregényes tájakon kóborolni. Bezzeg én, a család hímtagja, bátor vagyok, mit nekem egy vaddisznó. Legfeljebb felmászok előle egy fára. Bátortalanul elhebegtem, nem tudok fára mászni, és különben is: tériszonyom van. Gyöngyike viszont közölte, neki nincs ilyen problémája, imád fára mászni, főleg, ha üldözi egy vadkan. Beadtam a derekamat. Hirtelen olyan áldozatkész lettem, hogy a minap átszenvedett kékestetői megpróbáltatással elő sem rukkoltam. Felöltöztem az alkalomhoz illő gúnyába. Egy póló, alul pedig a legújabb mackónadrágom. Azért, mikor megvettük, érdemes lett volna felpróbálnom. Most ugyanis kiderült, mintha felcserélték volna szabásnál az elejét és a hátulját. Bár a kétharmad megnyugtató, nem biztos, hogy a nadrág van elszabva. Próbáljam a kérdést abból az aspektusból megközelíteni, én deformálódtam el az évtizedek alatt! A rám váró próbatétel előtt nem akartam vitába bocsátkozni. Mindenesetre, amilyen szűk a naci, olyan bő volt a dereka. Semmi baj, legfeljebb mászás közben egyik kezemet a zsebemben tartom, nehogy utolérjen a gyalázat. Mondták, az erdőben nem csak vaddisznók, de madarak is vannak. Akkor pedig viszem a minidisket, hogy felvételt készíthessek róluk. Mikrofont először a szemüvegem szárára csíptettem, de Gyöngyike közölte, olyat ne csináljak. Bővebben kifejtette, miért nem esztétikus az a megoldás. A magam részéről elfogadtam érveit, és míg elem tárta körmondatait, leültem pihenni. Így azután a pólóm nyakkivágására csíptettem a sztereó mikrofont, zsebembe a minidisket. Ettől a nadrág totál megadta magát. Erőtéljes csúszásnak indult, de szerencsére nem a bokáig, hiszen a mikrofon vezetéke tartotta a zsebemet. Na mindegy, visszahúztam magamra, aztán elindultunk, mondván: „Vesszen, aminek vesznie kell!” Lenn a földszinten elkészöntem a panzió személyzetétől, és öt perc múlva az erdőben botladoztunk. Közben, mármint az első megbotlásnál, eszembe jutott, nekem sérvem van, és nem szabad erőltetni magamat. Ehhez képest tisztességesen belecsaptunk a lecsóba, mert az ösvény igencsak meredeken emelkedett felfelé. Kérdeztem is Gyöngyikétől:

- Az isten tudja, hogy megyünk? Nehogy váratlanul beállítsunk hozzá!

Ezt a viccet úgy tűnt, nem érti, ezért elmagyaráztam. Piszkosul izzadt az a kezem, ami folyamatosan abban a zsebemben volt, ahol a minidisk. Egyszer csak, uramisten, a legmeredekebb részen Gyöngyi mondja, van egy pad. Boldog voltam, így legalább a szomjúság és a pihenés közötti vágyamból, az egyik teljesülhet. Ki lehetett az az előrelátó, aki párhuzamosan helyezte el a padot az emelkedővel? Ráadásul szépen megmunkált, lakkozott felületű. Felültünk a felső végére, de pillanatok alatt megtapasztaltam, nem túl hosszú, mert majdnem a földön találtuk magunkat. Nem mondom, buli lett volna, ha az emelkedő aljáig tart, és csúszdaként funkcionál. Így azonban fájó szívvel mondtam le a pihenésről is. Meglehetősen vadregényes tájon folytattuk a mászást. Tapasztaltuk, előttünk vadállatok jártak, hátrahagyva anyagsere végtermékeiket, amiket nem volt egyszerű kerülgetni az egyszemélyes ösvényen.

- Meddig menjünk?

- Gyöngyike, indulásunk óta vártam erre a kérdésedre. Eddig, és ne tovább!

Visszafelé sem volt egyszerű, ráadásul a sok hülye fagyökérbe minduntalan megbotlottam. Majdnem a civilizációba értünk, mikor egy kismama három gyermekével meg egy babakocsi-val igyekezett felfelé velünk szemben. Mondtuk is, neki se lehetett sok sütnivalója, hogy pici babát zötyögtet úttalan utakon. Visszaérve a panzióba, kiderült, majdnem Sástónál jártunk. Sajnáltam, hiszen mindig ez volt az álmom, hogy egyszer eljussak Sástóra. Mellékesen szólva, akkor hallottam a létezéséről először.

*

Július 9. péntek. Ebéd után Gyöngyike úgy döntött, ha nekünk nincs kedvünk sétálni, elmegy ő egyedül. Fél óra múlva hívott telefonon, hogy egy szép tisztáson van a Bene-patak mellett, és körülötte kecskék legelésznek. Annak reményében, végre hallhatok sok év után ismét kecskemekegést, kedvem támadt a sétára. Gyöngyi visszajött értünk a panzióba. El is mentünk. Kétségtelen, a tisztás is igaz volt, meg két kecske is, de azok néma kecskék lehettek, mert csak legeltek, de nem mekegtek. Eszembe jutott a mondás: „Magyar ember evés közben nem beszél.” Tapasztalataim nem igazolják, viszont igaz lehet a magyar kecskékre. Lelohadt a kedvem. Visszamentünk a panzióba, és Istvánnak újságoltuk, hogy kecskelesen jártunk. Szerintem azóta sem tudta megemésztetni a dolgot, merthogy tudomása szerint a környező településeken nincs kecske. Na mindegy, elindultunk másik irányba sétálni, fel a hegyre. Gondoltuk, megnézzük a Kozmáry kilátót. Megnézzük, de hol? Kifulladásig mentünk egy egyenes emelkedőn. Mondom Gyöngyikének, ha lát egy élőlényt az utcán, aki hasonlít az emberhez, próbálja megérdeklődni, merre kell talpalnunk. Mondta, három házzal feljebb egy néni áll a kapuban, és felénk néz, de jobb, ha én érdeklődök tőle, mert miközben engem sasol, nagyon mosolyog. Istenem, bejöttem az öreglánynál, vontam egyből le a következtetést. Közben odaértünk, és megálltunk előtte.

- Csókolom a kezét! Meg tetszene nekünk mondani, merre kell tovább mennünk a Kozmáry kilátóhoz?

- Házat akarnak venni? Jöjjenek be!

Kétségtelen, előző este ücsörögtünk a panzió udvarán, és arról ábrándoztunk, milyen jó lenne egy kis nyaraló Mátrafüreden. De hogy hallotta ezt meg az öreglány több kilométerrel odébb, ráadásul úgy, hogy a kérdésem meg nem jutott el a tudatáig? Na mindegy. Bementünk az udvarra, közben Gyöngyike súgta, meglehetősen lepukkant viskó. A néni pedig hátra csoszogott, és kiabált a fiának, jöjjön, vannak érdeklődők. Gyöngyi megint megsúgta nekünk, jön előre imbolygó léptekkel egy drabális alak, kezében balta vagy fejsze, ezt a tanár néni nem tudta pontosan meghatározni.

- Gyöngyike, ne izgulj! Gondolom, bizalmatlan a fickó.

- De mondom, balta van a kezében, és szerintem részeg.

- Ne félj, majd legfeljebb én is ráfogom a... mit is? Mindegy, valamit ráfogok, ha fenyegetőzik, és jól elszaladunk.

Nem voltam megijedve, de biztos, ami biztos, uramnak szólítottam. Ez tetszhetett neki, mert vigyorgott, és a lényegre tért. Mondott egy összeget, amitől én kis híján bedobtam egy hátast. Kérdeztem is, mitől ilyen magas a ház ára, hiszen elég kicsi az építmény. Közölte, ez igaz, de harminc évvel ezelőtt építkeztek, és tudom-e, ennek a teleknek a helyén akkor egy hatalmas nagy gödör vagy inkább szakadék volt. Na már most, a település másik végéről hordatta ide a földet sok-sok teherautóval. Ráadásul mivel ahonnan hozták, ott akkor mező volt, de elhozták a földet és gödör maradt a helyén, őt a Tanács megbüntette. Nehéz volt visszatartanom a nevetésemet, mert ilyet még nem hallottam, hogy egyik helyen gödröt csinálunk azért, hogy a másik helyet feltöltsük. Lényeg, ami lényeg, anélkül mondtam le az üzletről, hogy bevallot-

tam volna, különben sincs ilyesmire pénzünk. Viszont annyira meglepődtünk a fogadtatástól, hogy elfelejtettük, mi volt az úticélunk. Hazafelé Gyöngyike mondta, a fickó letámasztotta a baltát a fal mellé, miután meggyőződött arról, becsületes, mi több, rendes emberekkel van dolga.

*

Július 12. hétfő. Reggel indulás haza. Így azután már vasárnap délután kezdtünk lecihelődni a sok holmival az apartmanból a kocsiba. Nálunk az úgy szokott lenni, megpakolt autóval indulunk nyaralni, de valahogy hazafelé szaporodik a holmik mennyisége. Megtanultam, minden tájon másféle ruhákat árulnak, valamint másféle edényeket lehet kapni. Ruha meg edény is bőven van itthon, de a vásárlás szenvedély, amit ki kell elégíteni. Megtörtént. Sikertült feltérképezni a 16 nap alatt, mit lehet Gyöngyösön lényegesen olcsóbban vásárolni, mint nálunk. Azokból feltétlenül venni kellett. Ha nehezen, de beprézelődtünk hárman az autóba.

Álom

Sok évtized alatt hozzászóltam, bizonyos feladatok családon belül az én privilégiumaim lettek. Szó nincs arról, hogy harcoltam volna értük. Rám testálódott, és kész. Ha valakivel valamit meg kell beszélni telefonon, természetes a kétharmad döntése: majd a Miki, neki jó beszélőkéje van. Ez igaz, de a többség sem panaszkodhat. Bár kétségtelen, Gyöngyike első-sorban családi környezetben domborít, Rózsika baráti körben is, de általánosan, mondjuk a halálos ágyon, csak én lennék ilyen adottsággal megáldva. Ha valamit szeretni kell, természetes, a Miki van ugrasztva, ami önmagában szép teljesítmény, ha valakinek sikerül a lajhár Mikit ugrásra készíteni. Gyöngyikét gyerekkorától kezdve oktattam a szerszámok használatára, nem önzetlenül. Így azután mostanság, ha egy mód van rá, én élvezem munkám gyümölcsét. Adom az elméleti tudást, ő pedig mellé teszi a gyakorlatot.

Pl. tegnap: A múlt héten routerem tápegysége elhalálozott. Naná, hogy nem lehet ilyet kapni a kereskedelemben, csak routerrel együtt. Végül sikerült egy hasonló kütyüt venni, bár paramétereiben meg persze csatlakozásában is eltérések mutatkoztak. Így azután itthon gondoltam egy merészet, és nekiálltunk agyusztálni. Én az elméleti szakember, Gyöngyi a megvalósító. Ugyan fogalma nincs, az adott csavart miért kell fél fordulattal odébb tekerni, de csinálja, mert mondtam, az a nyerő. Azt magától is értette, miért kell az új adaptert szétberhelni, csak azért, hogy a vezetéktől megszabadítva egy másik vezetéket kössön be. Régebben próbálta értelmezni a feladatot, amit kiróttam rá, ma már ezzel nem terheli magát. Csinálja, amit mondok, és a sikeres eredményen osztozunk.

- Mikikém, hétfőn megkértelek, rakjad össze a robotgépet és már szerda van.

Mondja ezt nekem életem bearanyozója, úgy is, mint Gyöngyike anyukája. Próbálok érvelni, hogy a közeljövőben nem akarja használni, valamint hozzáteszem, elfér ott, ahol van szét-szedve is, de tudom, a parancs végrehajtását nem lehet sokáig halogatni. Pénteken összerakom a szerkentyűt. Idő kell nekem, hogy megcselekedjem, mit megkövetel a haza, de végül is a konyhaajtó zárjának rugóját is kicseréltem három hónap alatt.

- Rózsika! Nem találkoztál valahol a tv távirányítójával?

- Fél órával ezelőtt sietett el mellettem. Kérdeztem tőle, hová igyekszik, de nem válaszolt. Lehet, hogy tőled menekült?

- Mondtam már, hogy aranyos vagy?

- Igen. Emlékszem, egyszer tavaly... megvan... május elsején mondtad, amikor átvetted a születésnap ajándékodat.

- Ne cikizz, mert mindjárt olyat csinálok, amiért gyerekkoromban az anyukám meg szokott verni.

- Na bumm! Most nagyon megijesztettél. Tessék, kimehetsz hintázni a játszótérre iskola helyett!

- Nem tudod, hol van?

- Mármost mi? A játszótér vagy a távirányító? Különben mindegy, egyiket sem tudom. Tévézés helyett viszont ajánlhatok egy hasznos elfoglaltságot.

- Nem akarok most tévézni, csak a távirányítóval álmodtam, és eszembe jutott, fogalmam sincs, hol van. 14 órakor pedig lesz az időmérő edzés, és jó lenne nem lemaradni az Alonso-ról.

- Érdekes álmod lehetett, amiben a távirányító játszott a főszerepet.
- Nem a főszerep lett rá osztva. Azt te domborítottad, mint az apukám.
- Mutassad a homlokodat!... Azt hittem, lázas vagy, azért beszélsz félre, de látom az egészségi állapotoddal semmi baj. Egyébként pedig tegnap a nappaliban találkoztam azzal a lapos izével, amin egy csomó nyomógomb van.
- Nem csak egy tarka kutya van a világon. Az másnak az izéje, nem a tévéé. Vedd tudomásul, csúnya, agresszív voltál. Ráadásul lógott a szivar a szádból.
- Tulajdonképpen melyik apukád voltam? Soha nem mondott olyat a Mami, hogy édesapád dohányzott volna. A Pali bácsi igen, de őt még nevelőapádnak sem tekintetted. Bekészítem a gépbe a mosást, azután hajlandó vagyok veled keresni azt a francot, közben kibeszélheted magadból a hülye álmodat! Megjegyzem, nem is ismerhetted igazán az apukádat, hiszen hároméves korodban halt meg.
- Hát ez az, látod! Tényleg, jóformán semmi emlékem nem maradt róla, és az éjszakai álmom után félek, mindig a te képedben fog előttem ezután megjelenni. Pedig nem is hasonlított rád, ahogy az anyám szokott róla mesélni anno. Egy igazi férfi volt, hiszen itt vagyok én, az élő bizonyíték erre.
- Azt mondd, álmodban agresszív volt (voltam)?
- Először nem, de az is fáj nekem. Az egyik térdedre ültetél lovagló ülésbe, úgy „gyí paciztunk”.
- Ezt nem értem.
- Mert még nem voltál soha fiú, csak álomban. Tudod, Mókuci milyen borzasztó érzés, ha egy férfi kerékpározik a férfibiciklin, közben egy nagyot kell fékeznie, és ne adja isten, a feneke lecsúszik a nyeregből a vázra? A fájdalomtól csillagokat lát az illető.
- Te is azt látnál?
- Én nem tudok biciklizni.
- Ezt kerested?
- Igeeeen! De jó. Már csak a boldogságomat kell megtalálnom.
- Ha gondolod, adhatok tippeket, hol kutakodjál.
- Jól van, ne rinyáljál! Nem szivar ez, hogy mellre szívjad. Tegnap még boldog voltam, de jött ez a furcsa álom, és ma a hatása alatt vagyok. Végül is be kell látnod, cseppet sem szokványos, hogy az ember sok évtizedet él le a feleségével, aztán egyszer csak kiderül az álomban, hogy nem is a felesége, hanem az édesapja.
- Nagyon besüt ide a nap. Inkább kimegyek a konyhába gránátos indulót főzni, nehogy én is napszúrást kapjak, mint a fiam.
- Krumplis tészta lesz az ebéd? Máris boldogság tölti el a szívemet. Ebéd után elmegyünk a cukrászdába, és 200 forintért annyi fagylaltot ehetsz, amennyit csak bírsz.
- Igazán gáláns felajánlás.
- Na szóval, az úgy volt, a feleséged (álomban az én anyukám) elment otthonról, és mi kettesben maradtunk.
- Mi az, hogy otthonról? Hát nem itt laktunk?

- A Gyuriék lakásában laktunk a Havannán. Te nagyon aranyos voltál, mert megsimogattad a buksimat, és mondtad, hogy „gyí pacizzunk”, de ezt már meséltem, hogy nekem fájt. Szólni nem mertem, mert félttem tőled, bár akkor józan voltál.
- Szeretnék az apukád lenni, hogy féljél tőlem most is.
- Azt hiszem, ennyi év alatt megszoktalak annak, ami vagy, furcsa lenne a hirtelen változásod. Mindenesetre felébredtem, és átfordultam a bal oldalamra. Ott egészen más álmom volt, de ez nem lényeges.
- Ha kitalálom az illető nevét, elmeséled?
- Cica.
- Olyat nem ismerek.
- Ha végigmesélem a napot, aligha fogok grenadirmarsot enni. Tudod, volt egy nagy vak-vezető kuvasz kutyánk, de nem a Kitty, mert ez még annál is nagyobb volt, és Cicának hívtuk. A szállodában, ahol üdültünk, a második emeleten, a folyosó végén feküdt éppen az ajtónk előtt, mikor is új vendégek érkeztek. Kiléptek a lépcsőházból. A Cica, mint egy vadállat, rohant felénk hörgöve. Én kiabáltam utána: „Cica, gyere vissza!” Meg azt is: „Fúj, rossz!” De nem engedelmeskedett. Tény, az új vendégek lementek a szálloda vezetőjéhez, és mint később megtudtuk, mondták, a második emeleten egy fenevad akart rájuk támadni. Az üdülő vezetője pedig azt mondta csodálkozó hangon: „Ja, tudom! Biztos a Cica volt.” Ekkor úgy döntöttek az új jövevények, itt mindenki bolond, és gyorsan távoztak az objektumból.
- Ez aranyos.
- Igen, de mikor visszafordultam a jobb oldalamra, abban az álomfázisban nagyon elnadrágoltál.
- A történet nem érdekes, biztos megérdemelted.
- Ne légy ilyen csúnya velem, mert mindenkinek panaszkodni fogok rólad!
- Szerinted van még olyan ismerősünk, akinek nem adtad elő az okos kérdésedet, miszerint: „Téged is ver a feleséged?”
- De senki nem hiszi el, mert tudják, milyen szelíd vagy. Viszont tetszik, ahogy először megdöbbennek. Ugyanígy attól is, mikor sajnáltatom magam: „Te minden nap szoktál ebédelni?”
- Ettől a szövegedtől tudnék falra mászni. Úgy is nézel ki, mint akit éheztetek.
- Vajon ha a falra másznál, letépnéd a tapétát?
- Ezen még nem gondolkodtam. Mesélsz tovább?
- Ja... persze... persze. Azt álmodtam, hogy ezzel a hülye távirányítóval szórakozok. Teljes hangerőn kattogtatom az üres csatornákat a tv-n. Többször rám szóltál, még azt is mondtad, ne zavarjalak, mert olvasol, és megmondod az anyunak, ha hazajön, hogy húzza el a nótámat. Én azonban, mint nótakedvelő, ezt szó szerint értettem, és nem ijedtem meg. Ekkor vetted le a szekrény tetejéről a főzőkanalat, és elnadrágoltál.
- Szekrény tetejéről?
- Miért csodálkozol? Mondtam, hogy a Gyuriék lakásában voltunk.
- A barátodat pedig úgy ismered, a szekrény tetején tartják a főzőkanalat?
- Ennyire nem ismerem őket, de mi lenne, ha most felhívnám a Gyurit, és minden bevezetés nélkül kérdezném meg, hol tartják?

- Legfeljebb bimbózó barátságok véget érne.
- Haragszol rám, Mókuci, hogy ilyet álmodtam rólad?
- Ha segítesz hagymát pucolni, nem haragszom.
- Egyébként pedig hazudtam neked, mert nem is vertél meg. Akartál, de sikerült elszaladnom.

Én, az izgága

- Mikuli, most izibe szeretnék veled valamit megbeszélni, de kérlek, ne légy ideges!
- Naná, azonnal bedurrant az agyam.
- Mondjad, Mókuci, ne kímélj!
- Tudod, van egy aranyos, új barátnőm.
- Eddig semmi gondom. Nem emlékszem rá, hogy kifogásoltam volna a levelezéseket.
- Nem arról van szó. Javasolta, ismerkedjünk meg személyesen. Menjünk el hozzájuk valamelyik hétvégén.
- Menjetek!
- Ketten nem megyünk, csak ha te is jössz. Tudod: Gyöngyike lát, én hallok, te pedig mindig velünk vagy.
- Hehehe! Röhög a világtalan belem.
- Nem lehet mindenkitől elzárkózni, nem vagy te remete.
- Majd azt mondjátok, beleestem ebbe az új fajta influenzába, és nem akartam őket megfertőzni.
- Nem fogok hazudni, még a te kedvedért sem.
- Félsz, hogy utolérnek, Mókuci?
- Engemet biztos előbb utolérnének, mint a sánta kutyát, mert ábrázatom árulkodna.
- Na nem bánom. Elmegyek, de csak azzal a feltétellel, az idén több kiruccanást nem tervezel velem. Nézzük csak! A hétvégén Forma-1 van, arról szó nem lehet, hogy elmulasszam. A jövő hét vége sajnos megfelelne, de vigyázz, mert utána megint Forma-1 következik!
- Rendben, megbeszélem a barátnőmmel.
- Igazságtalan ez a világ. Neked lehet barátnőd, bezzeg nekem nem.

Megbeszélte. Kiderült, nekik jó az adott szombat. Mivel precíz vagyok - vagy legalábbis kifelé ezt mutatom - lefixáltuk a délután 14 órát. Akkor lesz érkezésünk. Késni nem fogunk, mert utálok, ha valaki nem tartja be a megegyezést. Különben is egy óra alatt odaérünk autóval.

Pénteken éjjel rosszul aludtam. Álmomban New Yorkba repültem, és az óceán felett leálltak a hajtóművek. Belezuhanjunk a folyadékba. Egyedül maradtam élve, de furcsa módon, mert a repülőgép valamilyen alkatrészébe kapaszkodva lebegtem a víz tetején. Sokáig lebeghettem, mert mikor felébredtem, nagyon melegem volt. Az természetes, hogy csupa víz lett a pizzám, hiszen vízen lebegtem. Szombaton hajnalban megfürödtem, és a kétharmadot is próbáltam cselekvésre serkenteni. Bár mondták, ha fél egykor elindulunk, bőven odaérünk. A reggelim mennyiségét minimálisra csökkentettem, pedig évek óta naponta egyszer eszem, és az reggel történik. Ez még abból az időből datálódik, mikor vakvezetőkutyám volt. A kutya este kapott enni, én meg reggel ettem, mondván, ha a kutya kibírja, és még gyarapodik is a testsúlya, nem lehetek gyarlóbb nála. Reggeli után Gyöngyike felment az emeletre dolgozatokat javítani. Nekem meg öt percenként valami eszembe jutott. Rendkívül fontos dolgok, amiket azonnal végre kellett hajtani. Pl., hogy a pót kocsikulcsot eltettük-e. A három telefon közül melyikben van a legtöbb szufila, mert ha útközben telefonálni kell, és lemerültek, abból

nagy baj lehet. Gyöngyike neheztelt is, mikor váratlanul felrohantam megkérdezni, hol van a napszemüvege. Mondta, nem kell, mert vezetés közben úgysem használná, de én meggyőztem, jobb, ha viszünk egyet. Zsákmánnyal a kezemben, irány a garázs. Ott azután kiderült, a kesztyűtartóban van egy napszemüveg. Még nem volt kilenc óra, mikor eszembe jutott, nem néztük meg az olajsztet, a hűtőfolyadék szintet és az ablakmosót sem. Kimentem hát ismét a garázsba, hogy átvizslassam az autót. Elvégre vagy 60 kilométeres út áll előttünk. Ez nem gyerekjáték. Megállapítottam, minden rendben, amiket átnéztem. Igen ám, de itt van még az akkumulátor. Mivel nem látom a műszert, legfeljebb saccolni tudok. Ehhez be kell indítanom a motort. Ha egyből indul, akkor jó az akku. Semmi gond, pöccre indult elsőre, de azért másodszor is kipróbáltam, az ördög nem alszik. Ha gond van vele, mi pedig kiszámított időben akarunk indulni, nem lenne időnk az akkutöltésére. Fél tíz, mikor Rózsika felmegy fürdeni az emeletre. Na végre, itt a lehetőség, hogy felöltözzek abba a ruhába, amibe menni fogok. Ha lejön, úgysem látja, hogy én már felöltöztem. Ez is megtörtént, majd még mielőtt lejött volna, eszembe jutott: a kocs i hűtőládájába be kell tenni a jégakkt, mert viszünk üdítőt. Ez önmagában praktikus gondolat, hátul a csomagtartóban a hűtőláda, benne az üdítő, amihez ugye csak úgy lehet hozzáférni, ha valahol megállunk. Megjegyzem, olyan még nem fordult elő egy három órás út esetén sem, hogy üdítőt ivott volna valamelyikünk, de vinni muszáj. Sőt, a ládában egy üveg, és még az utastérbe is került egy másik üveggel. A főnökasszony, mikor végzett szépítkezési feladataival, és konstátálta, felszívódtam a házból, Gyöngyikével közölte, jobb, ha szerelést igazít, és elhúzunk, mint a vadludak, mert Miki tükön ül. Hálás voltam érte, hogy a megbeszél t induláshoz képest egy órával előbb kilöttük magunkat. Semmi gond, szép idő van, majd ott a környéken sétálgatunk. Nem sétálgattunk, mint kiderült, de ennek részletezésébe most nem mennék bele. Lassan mentünk, hogy teljen az idő. Így is egy órával előbb érkeztünk. Hinni szeretném, vendéglátóink az én izgágaságomból legfeljebb annyit vettek észre, hogy náluk is fél óránként néztem az órát, és egyszer csak úgy döntöttem, megfellebbezhetetlenül, illene hazajönnünk. Éppen egy érdekesztő téma közben voltunk, de ez engemet cseppet sem hátráltatott. Az időt nem lehet megállítani.

Ritkán mozdulok ki itthonról. Ha igen, azt alaposan meggondolom, és örülök neki, hogy ilyenkor a konklúzióm: megérte, mert nagyon jól éreztem magamat. Újdonsült barátaink (mert remélem, immár a saját nevemben is ezt mondhatom, bár velük nem egyeztettem a véleményemet) nagyon rendes emberek. Egy apróságot találtam csak az én szemszögemből eltérőt: ők szeretik a halat, én pedig ellenszenvvel viseltetek iránta. Ebből kéne, hogy következzen, horgásszak és ajándékozzam nekik a fogást, de ez fordítva történt. Immár a második igazságtalanság egy íráson belül.

Zuhanyfülke

A dolog úgy indult 2010 nyarán, többedik, de immár évtizedek óta azonos személyhez fűződő érzelmi szálaimnak célpontja rájött, csupán egy dolog hiányzik tökéletes boldogságához, és ezt haladéktalanul elém tárta.

- Mikulikám, milyen idegállapotban leledzel?
 - Momentán madarat lehetne fogatni velem, ha nem félnék tőle. Amúgy pedig levelet írok Ramónának.
 - Ennek örülök, mert szeretném kicserélni a kádat.
 - Jaj neeeee! Ramóna nem a K-m, csak levelezőtársam. De ha van más személyre vonatkozó használható ötleted, igyekszem leküzdeni magamban erkölcsi ellenállásomat.
 - Áru!d el nekem, ha ezt a félreérthető szöveget valaki hallaná, milyen véleményt alkotna rólam? Előadod, mintha zsonganának körülöttem a nők, én pedig mindezt elfogadom, esetleg még büszke is vagyok rá harminckét év után.
 - Mókucikám, azt gondolná, hogy hülye vagy. Kimondani a jelenlétemben nem merné, mert kinyomná a szemét. Ha viszont hinteném az igazságot, ennyi év után is tökéletes a hűségem, akkor engem néznének hülyének. Számomra kedvezőbb az első verzió.
 - Aranyos vagy.
 - Te is. Felhatalmazlak, tárd elém, mi szükséges boldogságod tökéletesítéséhez!
 - A lenti fürdőszobában szeretném kicseréltetni a kádat egy zuhanyfülkére, amilyen a Mátrában volt.
 - Olyanra, amelyiknek alul nagy izéje van?
 - Igen, de ha elmentek Gyöngyivel körülnézni, figyelj rá, hogy elég merev legyen!
 - Jól van, Mókuci. Belejöttél te is a kétértelmű fogalmazásba, mint Rita kutya anno az ugatásba.
 - Igyekszem fejlődni melletted.
 - Én is fejlődök, csak visszafelé. Komoly az esély rá, hogy fejlődésünk bizonyos pontján összetalálkozunk. Ma már az is siker a számomra, ha lépést tartok veled.
- Gyöngyikével még aznap a lovak közé csaptunk.
- Hova vesszük az irányt?
 - Gondolom, zuhanyfülkeboltba. Csak azt nem tudom, ha találunk megfelelőt, hogy hozzuk haza.
 - Feltételezem, becsomagolják, aztán a csomagtartóba begyömöszöljük.
 - Úgy gondolod, selyempapírba göngyölik, rá a nemzetiszínű szalag, aztán gyia? Emlékeztetni kívánlak rá, a zuhanyfülke nem képlékeny halmazállapotú. Egyébként is anyukád lelkemre kötötte, merev anyagból legyen alul a tálcája.
 - Nem tudtam, hogy anyu a merev jelzővel a tálcára utalt.
 - Höhöhöhö! Hívjad fel Gréti barátnődet, kérdezzed meg, hol lehet ilyen akármit kapni!

- Egyrészt vezetés közben nem telefonálok, másrészt Grétiék még ott tartanak, hogy kerti csapról üzemeltetik az automata mosógépet. Fürdőszobájuk sincsen, nemhogy zuhanyfülkéjük.

- Igényes pedagógus lehet.

- Nem barátnőm, csak szoktam vele dumcsizni a tanáriban, ha összefutunk. Itt megállok, látom, árulnak csempét.

Volt zuhany is, csak fülke nem. Pár kilométeres gurulás után benzinkutat kerestünk, mert a melegben megszomjazott a Renault. Egy helyen lett volna fülke, csak nem olyan, amelyet akartunk. Kínomban elővettem Annát a zsebemből, és elkezdtem telefonálgni. (Azért Anna, mert mikor új volt, őt hívtam először rajta.) Gyöngyike említést tett róla, nem véletlen, hogy élvezettel nyomkodom. Régi cimborám szerelvényszaküzletet vezetett valaha. Most azonban egy hölgy vette fel a telefont, és hentesként mutatkozott be. Egy hentesnő lehet bájos? Netán bájtalan, mint volt barátom, aki viszont hentelen? Előkapartam egy vízvezeték szerelőt, de kiderült, három éve bicikliben utazik. Kerékpárokat árul. Rá akart beszélni egy bringára, hiába mondtam, úgy nézek ki a drótszamáron, mint a majom a köszörűkövön. Az ötödik próbálkozásom volt eredményes. Még cirka ötven kilométert nyomulunk, és ott a tuti, akik kizárólag zuhanyfülkékre specializáltak magukat. Robogtunk a rónaságon. A cél előtt nem sokkal sikerült minidiskre rögzítenem egy birkanyáját. Örömködbe némi öröm vegyült, mert kétségtelen, hatalmas választékkal találtuk magunkat szembe fülkék vonatkozásában, viszont kizárólag kereskedőket szolgálnak ki. Biztos voltam benne, kereskedőt könnyebben találok, mint megfelelő cuccot. Gyöngyike gyönyörködött a kínálatban, közben elállt a szava a csodálkozástól. Kénytelen voltam megfedni, mert ha én nem látok, ő pedig nem beszél, a vásárlás eredménye előre borítékolható. A lényeg, elképzelésünknek megfelelőről még csak nem is hallottak. Ellenben éppen akcióztak. Egy csodafülkét kétharmad áron árultak az eredetihez képest. Igaz, elképzelésemnek ez az ár is a négyszerese volt, de mivel akcióban kínálták, hát a bolondnak is megéri. Legfeljebb itthon majd megbeszélem a kétharmaddal, mik azok a kiadások, amik túrik a halasztást. Ebédelni nem szükséges minden nap. Természetesen ez vicc volt, hiszen a reggeliről is le lehet mondani. Újabb telefon egy ismerős kereskedőnek, aki vállalta, másnap megveszi nekünk és hazafuvarozza teherautóval. Búcsúzásként a szimpi előadótól megkérdeztem, a környéken hol árulnak finom hideg nyilatot és cipőt. Gyöngyike az autóban közölte, furcsán mért végig az úr. Valószínű, annak látott, ami vagyok, csak nem akart hinni a szemének. Ettől függetlenül rájött, a hideg nyilat nem más, mint fagyalt, csak szegény áldozatul esett a nyelvújítóknak az 1800-as években. Eredményes üzleti tárgyalásaink után nem maradt más hátra, mint a dicsekvés. Valahol olvastam, az emberek jelentős része azért jár külföldre, hogy dicsekedhessen vele. Itthon körtelefonban elmondtam fűnek-fának, nekünk olyanunk lesz, amelyet álmodni sem mertünk volna addig. Utólag megjegyezni kívánom, ha véletlenül előtódult volna valamelyik álmomban, tuti, hogy felriadok. Ebben a fülkében minden, de minden van, még víz is. Ezen felül szék, tükör, világítás, ventilátor, rádió, telefon. Beprogramozható, hogy milyen mosást igényelek, mint az automata autómosóban. Volt, kinek elmagyaráztam, igenis, gyerekkoromban nem kergettek a konyhaasztal körül, ha nem volt ilyenem, mert még a kifejezést sem ismertem. A zuhanyt a falikút alkotta, esetleg a hokedlin a lavór. Fülke pedig az előszoba volt, mert oda nem láthattak be az ablakon. Két hét kellett hozzá, hogy szétverjék a fürdőszobát. Csempe le, kád ki, zuhanyfülke darabokban be, csavarozás, ragasztás és szigetelés a helyszínen, de még így is alig fért el. A szerelő elmagyarázta a gombokat. Nem nekem, mert akkor éppen családunk felvirágoztatásának érdekében dolgoztam kinn a kertben. Nyári rekkenő hőségben ásnom kellett, mert a kisfőnök megkért rá tavasszal. Szoktam öt évenként ásni, de megtanulni soha nem fogom. Mindenesetre fejemre húztam a szalmakalapot, és adtam a természetnek. Eme tudományomat itt most nem taglalom, bár megérne egy misét, de hát minimálisan sem kapcsolódik a zuhanyfülkéhez.

Miután kiástam magamat (a munkával még korántsem végeztem), betámolyogtam a házba, hogy pihenés ürügyén meghallgassam a déli híreket a rádióban. Fincsi, hogy van a fürkében rádió. Szennyezett öltözékben, szalmakalappal a buksimon elkezdtem sztentori hangon kiabálni, miközben ültem a kényelmes ülőkén.

- Gyöngyike, melyik gombot kell megnyomnom, hogy kedvenc adóm megszólaljon?

- A második sorban a baloldali gombot „nyomd meg bátran!”

Ilyen határozottan adta elő magát. Nem vagyok én hülye. Számolni megtanultam, és nem felejtettem el, ahogy az első szerelmére is emlékszik az ember. Számoltam és nyomtam. A víz meglehetősen hideg volt, amittől a szalmakalapom karimája lekonyult. Ültem a vízszuhatag alatt, és kiabáltam, mert az kiderült, nem ugyanaz a gomb zárja el, amelyik megnyitotta. Gyöngyike rohant ki a nappaliból, benyúlt a vízesés alá, elzárta és ő is csurom olyan lett, mint én, csak nem sáros. Eszembe jutott F. Laci a régmúltból. Divatos kifejezéssel élve, hosszú ideje jártunk az exszel, csaptam a szelet neki, mondhatnám úgy, évekig voltam a legyezője, mikor is az említett cimborá kifaggatott, hányadán állunk egymással. Rákérdezett a lényegre, és mivel közöltem, ott még nem tartunk, adta a jó tanácsot:

- Ha kívánod, ne tököljél, „nyomd meg”, hogy nagymama korában is emlékezzen rá! Döntsed le, mint szélvihar a gyárkéményt!

A beteljesülés még négy évet váratott magára, de annak is szakítás lett a vége. Most meg bátor voltam, mégis ráfáztam.

Konklúzió: nincs nyomkodás következmény nélkül, ahogy nyúlni sem szabad kontrollálatlanul, mert rácsapnak az ember mancsára, vagy egyéb meglepetés éri.

Folytattam az ásást Végh-kimerülésig. Jólesett utána a gőzben a zuhanyozás. Csukott ajtóknál ugyanis hiába dolgozik a ventilátor, nem tud megbirkózni a keletkezett hatalmas gőzmennyiséggel. Ha meg nyitva vannak az ajtók, akkor jó esély van rá, hogy elázik a fürdőszoba. Főleg, ha nem fentről, hanem oldalról érkeznek a vízugarak. Gondoltam, megfáradt derekammat ápolásnak vetem alá. Leültem a székre, és természetesen megint rossz gombot nyomtam. Nem a derekamra jött a vízszugár, hanem fejem felett megszólalt Bolgár György a rádióból. Ezt a hibát könnyen elhárítottam. Végre nyitott ajtóknál beindultak oldalról a vízugarak. Ezúton is köszönöm Rózsikának, hogy hajlandó volt vízteleníteni a fürdőszobát.

Vége